G. Dankworth-Chadwick

FURTUNĂ PESTE STAKED PLAINS

CAPITOLUL I

ÎN CARE SE AUDE ŞUIERUL MORŢII, APARE POTERA ŞI FACEM CUNOŞTINŢĂ CU UN PARTENER CIUDAT

Douăzeci de mile la vest de Siskadee, cu puțin înainte de a ajunge la contraforturile platoului înalt şi arid pe care unii îl numeau *Llanos Estacados* şi ceilalți *Staked Plains*[1], călărețul îşi opri murgul şi, după ce descălecă, se tolăni la umbra precară a unui cactus – pilastru.

Ținutul era dezolant. În afară de câteva tufe înalte ale unei buruieni înrudite cu *rugina*[2] şi de cactuşi solitari sau grupați, vegetația nu mai avea alți reprezentanți.

Stânci uriaşe, împrăştiate anapoda, zăceau în nisipul galben şi creau un adevărat labirint.

Arşița cumplită îi storsese de mult tot prisosul de

---

[1] *Llanos Estacados* sau *Staked Plains* – Teritoriu la limita dintre Texas şi New Mexico.

[2] *Ruginǎ* – Pipirig (Juncus effuscus).

umezeală din corp. Nu mai transpira. Nisipul fin era pretutindeni: scârțâind între dinții omului sau astupându-i porii.

Bărbatul era de înălțime mijlocie. Umerii săi lați trădau vigoare şi rezistență. Avea o chică zburlită de păr nisipiu, iar firele țepoase ale bărbii vechi de două săptămâni îi transformaseră fața într-un soi de perie aspră.

Nasul avea o curbură aventuroasă. Era un nas acvilin care l-ar fi umplut de mândrie pe cel mai autentic indian.

Tânărul trecuse de puțin timp pragul vârstei de douăzeci de ani. Îmbrăcămintea sa îl trăda ca venind din preeriile ținutului aflat la frontiera dintre Texas şi Oklahoma, fiindcă doar cei de acolo aveau blugii bazonați cu fâşii zdravene din piele de bizon.

Un revolver *Paterson Colt,* destul de arătos, părea să fie singura sa armă.

În general, făcea impresia unui tânăr cumsecade, mereu bine dispus, care plecase să cunoască lumea.

Arşița cea mare a amiezii şi a orelor următoare fu înfruntată de om şi animal la adăpostul cacteei. Când razele soarelui începură să cadă oblic, tânărul înşeuă iarăşi murgul, prinse şi burduful de apă la oblânc, iar după ce încălecă, porni spre podiş, printre imensele fragmente de

roci îngrămădite haotic.

Tocmai se gândea la provizia de apă, când liniştea fu dintr-odată spartă de o serie de împuşcături trase într-o cadență turbată. Nisipul din jurul lui se învârteji în mici trâmbe, iar gloanțele ricoşate din pricina stâncilor duseră spre cerul albastru şuierul sinistru al morții.

Omul se lipi de crupa animalului şi, întorcându-şi capul, văzu gonind spre el un pâlc de călăreți care trăgeau cu înverşunare.

Dacă n-ar fi observat din prima clipă steaua ce lucea pe pieptul călărețului care era în fruntea cetei, desigur că s-ar fi aruncat în spatele unei stânci, pentru a-i face să priceapă că nu poți trage nepedepsit asupra unui ins inofensiv. Se hotărî să ridice mâinile şi rămase astfel până când urmăritorii ajunseră lângă el.

Numără optsprezece călăreți care, ținându-şi armele îndreptate asupra lui, îl măsurau încruntați.

Sheriff-ul[3] era un uriaş cu o mustață albă şi impunătoare, arcuită ca o seceră.

— Uite că tot te-am înhățat, băiete! Vocea lui amintea de sunetul unei văzători. Ia dă-te jos de pe cal, Adam, pune-i

[3] *Sheriff* – Şeful poliției unui comitet sau district.

cătuşele!

Tânărul lunecă din şa.

— Tare mai sunt nerăbdător să aud cum vă veți justifica. Ce v-a apucat să trageți asupra unui călăreț paşnic? ricană el. Aşa că-i mai bine să aştepți puțin cu cătuşele tale, amice Adam – asta te va scuti să mi le desfaci, după ce vom sta de vorbă.

Howard, în afară de burduful din piele de capră mai are şi două bidonaşe pline cu apă, îl informă unul dintre bărbați pe *marshall*[4], dar omul legii observase deja aceasta. Scoase o hârtie din buzunarul de la piept, o despături şi vocea lui spartă se făcu din nou auzită:

— Este căutat pentru jefuirea unei bănci Jude Michael Sibley, vârsta douăzeci şi trei ani, păr blond, fața îngustă, înălțimea şase picioare[5] şi trei țoli[6], înarmat cu un revolver, foloseşte mâna dreaptă.

Şi Isham Hopkins, căutat pentru jefuirea unei bănci, omucidere şi tâlhărie la drumul mare, aproximativ douăzeci

---

[4] *Marshall* – Şeful poliției unui oraş.

[5] *Picior* – Unitate de măsură englezească şi americană pentru lungime egală cu 0,3048 m.

[6] *Țol* – Unitate de măsură englezească şi americană pentru lungime egală cu 25,4 mm.

şi patru de ani, păr negru, chelie în creştet, înălţimea cinci picioare şi doi ţoli, cicatricea unei împuşcături pe partea stângă a gâtului, două pistoale, cingătoare dublă.

Pe deasupra acestor anunţuri de punere sub urmărire, şeful poliţiei îl străpunse pe tânăr cu o privire care nu prevestea nimic bun.

— Până aici ţi-a fost, Jude! N-are rost s-o mai lungim. Vârî hârtia la loc. Ştii foarte bine că v-am urmărit pas cu pas de la Siskadee. Scotociţi-i coburii! Unde-i amicul Hopkins?

— Bani nu sunt, doar lucruri obişnuite, raportă călăreţul care cercetă temeinic coburii.

— Înseamnă că prada a rămas la Hopkins. Ia fii atent, băiete! Ştiu că n-ai luat parte până acum decât la două jafuri asupra unor bănci. Dacă îl aperi pe Hopkins, înseamnă că ne împiedici să punem mâna pe un bandit, pe un ucigaş lipsit de scrupule. Tu nu-mi faci impresie proastă. Un an de zile de şedere în *State Prison*[7] şi iei viaţa de la început! Poţi să intri iar în rândul oamenilor! Crede-mă, infracţiunile nu sunt de tine! Deci, unde-i Hopkins? Unde trebuie să vă întâlniţi?

---

[7] *State Prison* – Închisoarea statului.

— Ați terminat, domnule marshall? Deci căutați doi bandiți care au furat nişte bani, nu? Ați greşit adresa.

Între timp, bărbatul căruia i se spunea Adam, examinase toate cele patru potcoave ale murgului.

— Sau şi-a făcut rost de altul, sau... flăcăul ăsta chiar nu este *Jude Sibley*.

— Cum te numeşti?

— Mi se spune Sycamore!

— Sycamore? Bine şi prenumele?

— Păi, tocmai v-am spus – Sycamore!

— Orice creştin al lui Dumnezeu are şi el un nume şi un prenume – sau chiar mai mult.

— Eu nu! Se poate să fi avut, dar nu mi-l amintesc. Am fost crescut de indieni *comanche*[8]. Ei îmi spuneau *„Indian-Alb”*. Eu mă ştiu de Sycamore şi atâta tot.

— Hm! Şi de unde vii acum?

— De la Carson.

— Asta-i undeva destul de departe, tocmai în susul Canadianului.

Sycamore reflectă câteva clipe.

---

[8] *Comanche* – Grup indian din familia uto-aztecă.

— *Yea*[9], acolo, la izvoarele lui Shoth Cimarron, l-am întâlnit pe *indian-trader-ul*[10] Morris şi am stat cu el o noapte la acelaşi foc de tabără.

— Asta ar putea să fie adevărat, Howard, strigă un tip vânjos, cu barba neagră. Cu trei zile înainte de jefuirea băncii, Daniel Morris a plecat din Siskadee. Spunea că vrea să ajungă la un trib *navaho* de pe Double Fork.

Putea deci să fie alaltăieri în împrejurimile South Cimarron-ului.

— Şi încotro spuneai că mergi, Sycamore?

Howard Blaine era de prea multă vreme în slujba legii, încât să nu-şi dea seama că într-adevăr făcuse o greşeală în ce-l priveşte pe tânărul din faţa lui. La asta se mai adăuga amănuntul că omisese în mod intenţionat să citească acel pasaj din anunţul de urmărire care se referea explicit la faptul că Jude Michael Sibley avea pielea de pe pântec crestată de cicatricea unei arsuri şi că numitul mai era şi şasiu.

Sycamore însă nu era.

— Spre Franke pe Rio Pecos, răspunse tânărul.

---

9 *Yea* – Formă texană pentru „yes”, respectiv „da” în româneşte.

10 *Indian-trader* – Comerciant autorizat de a face negoţ cu indienii.

— Deci eşti în drum spre New Mexico – hm – şi intenționezi să treci prin *Staked,* nu?

Cel întrebat dădu din cap afirmativ.

Marshall-ul continuă să nu-l slăbească din ochi.

— Ia desfă-ți cămaşa să-ți văd burta!

— Burta mea? Sycamore făcu ochii mari. Dar ce, aveți de gând să mă tatuați?

— Fă ce-ți spun!

Sycamore trase cămaşa din blugi, apoi desfăcu nasturii. Pielea era netedă, fără vreo urmă de arsură.

— *All right,* Sycamore! Acum ştiu că nu eşti individul pe care-l căutam. Îmi pare rău că am tras asupra ta, dar Sibley călăreşte un murg asemănător cu al tău. Şi mai e ceva: nici pălăria ta de culoare deschisă şi nici cămaşa nu se deosebesc prea mult de cele purtate de răufăcător.

— E în regulă, *marshall.* Înseamnă că n-aveți nimic împotrivă dacă îmi iau acum rămas bun de la dumneavoastră?

— Bineînțeles că nu. Atâta doar, că nu înțeleg de ce un bărbat care-mi face impresia că e normal la cap, insistă să traverseze *Llano* riscându-şi astfel viața.

— După câte vedeți, mi-am luat îndeajuns de multă apă, aşa că...

— Mult noroc, Sycamore! Şi fii atent, poate dai de Sibley! Individul nu pregetă să-şi folosească pârâitoarea. Cel mai bine ar fi să apeşi tu primul pe trăgaci, de ar fi să vă întâlniți.

— Nu, nu trag niciodată primul, *marshall.*

— Te-am avertizat, Sibley este primejdios. *Good luck*[11]*!*

La capătul unui şir de tufe, pe un mic platou se afla un foc de tabără care agoniza şi al cărui jăratic era uneori aţâţat de palele vântului.

Când Sycamore se apropiase la vreo trei lungimi de cal de locul cu pricina, se auzi un foşnet în tufele din spatele său şi o voce rece, răstită şi amenințătoare, spuse:

— Ia pune-i cerului nişte propte, băiete. Nu te mişca, altminteri nimeni nu se va închina la mormântul tău.

Tânărul dădu drumul hăţurilor, ridică mâinile şi, răsucindu-se, privi curios în urmă-i. Chiar lângă el apăru brusc un bărbat, a cărei faţă nu se putea distinge din pricina borului larg al pălăriei de culoare deschisă pe care o purta. Ce se vedea însă foarte clar era luciul albastru al oţelului: revolverul din mâna omului.

— Coboară, dar nu prea repede şi ai grijă ca mâinile să

---

[11] *Good luck* – Noroc.

rămână cât se poate de sus!

Sycamore se lăsă încetişor să lunece din şa, oprindu-se astfel în imediata apropiere a omului. Constată că avea de-a face cu un tip aproximativ de-o vârstă cu el, zvelt – aproape uscățiv – dar cu umeri lați. Purta – ca şi Sycamore – o cămaşă de bumbac în carouri – dar culorile acestora nu se puteau distinge din pricina luminii palide a lunii.

— Aşa, zise liniştit tânărul. Îți închipui, pesemne, că nu-mi face defel plăcere să mă uit mai mult de un minut în gura *Coltului* tău, nu?

— Uşurel băiete... apropie-te de foc... aşa, fără grabă, te rog! Ia-ți şi calul! Ah.

Sunetul ultim exprima şi mirarea, dar mai ales o satisfacție mare şi fusese provocat de apariția burdufului de piele umplut până la refuz cu apă şi a celor două bidonaşe.

Tânărul se opri lângă foc şi, continuând să țină mâinile ridicate, se întoarse.

— Mi se pare că nu eşti deloc prietenos.

— Am şi toate motivele să fiu aşa. De unde vii?

— De la Carson, trecând peste Flint şi peste Fra Cristóbal Range!

— Nu mai vorbi aiurea! E ultimul avertisment şi după aia trag, scutindu-mă în felul ăsta de truda de a stoarce

adevărul de la un catâr încăpățânat!

Sycamore stătea în fața lui cu picioarele bine înfipte în pământ. Cei doi aveau aproape aceeaşi înălțime.

— Ia ascultă, spuse el cu un râs aproape neobservat, ți-am spus de unde vin şi-ți spun acum şi unde vreau să ajung la Franke, deci la celălalt cap al pustietății acesteia. Mă numesc Sycamore şi aseară m-am întâlnit cu potera *Sheriff-ului* din Siskadee, m-au asemuit cu un oarecare Jude Michael Sibley. N-ar fi lipsit mult şi albinuțele lor de plumb m-ar fi luat drept un stup. Asta ca să ştii! Cred că numitul Joe Sibley ar avea toate motivele să fie mai prietenos.

— Tu însuți eşti un poteraş, şuieră celălalt privind necontenit în dreapta şi în stânga. Unde pândesc ceilalți? Ciripeşte!

— *All right!*[12] Deci tu eşti Sibley. Altceva nici nu voiam să ştiu.

— Vasăzică mă căutai?

— Nu văd de ce aş fi făcut-o. Sunt singur şi mi-e totuna *dacă potera este* pe urmele tale şi *de ce este,* atâta vreme cât nu mă calci pe bătături. Bun şi acum dinspre parte-mi n-ai decât să tragi, eu unul m-am săturat s-o fac pe adoratorul

[12] *All right* – Foarte bine, s-a făcut, în regulă etc.

lunii.

După care îşi coborî mâinile.

În aceeaşi clipă, Sibley, nemulțumit, făcu o mişcare cu revolverul, dar nu trase.

Voia să-i spună nişte dojeni aspre, dar la şoldul lui Sycamore se produse deodată o lumină orbitoare, după care urmă o izbitură dureroasă ce-i zbură banditului revolverul din mână.

— Asta ca să ne putem înțelege mai bine, Sibley. Sycamore băgă arma în toc, după ce înlocuise cartuşul tras cu unul proaspăt. Ia-ți revolverul de pe jos şi încearcă să nu te mai joci cu el. Ți-am spus că nu mă interesează de ce doreşte *sheriff-ul* să stea de vorbă cu tine. De altfel, aseară a făcut cale întoarsă.

Sibley îşi ridicase *Coltul,* îl vârâse la loc şi se apropia acum din nou, frecându-şi mâna lovită.

— Ce, Blaine s-a cărat înapoi? Asta n-am s-o cred niciodată.

— N-a plecat chiar de-a binelea; a fost însă de părere că potera ar trebui să se împartă în câteva grupe, care n-ar avea altceva de făcut decât să aştepte până când, pe jumătate mort de sete, vei fi obligat să ieşi din pustietățile astea. *Marshall-ul* a pomenit şi de faptul că tu n-ai nici

măcar un bidon de apă, cât despre burduf, ce să mai vorbim! Şi înainte de a discuta mai departe, vreau să-ți spun că am într-adevăr tot ceea ce ți lipseşte, dar nu încerca să-ți închipui că ai putea să mă prazi. Nu suport aşa ceva, şi...

— E în regulă! Nu mai risc încă o împuşcătură, spuse Sibley, hai să ne aşezăm. Sigur că atât bidoanele cât şi burduful tău mi-ar face trebuință. Asta e pentru mine o chestiune de viață şi de moarte. Fără apă n-ajung niciodată la granița cu New Mexico. Dar dacă am merge împreună, într-adevăr...

Sycamore desprinse şaua de pe cal, având tot timpul grijă să nu-l scape pe Sibley din ochi. Individul se aşezase turceşte în fața focului care abia mai pâlpâia.

— Cunoşti acest *Llano?* întrebă Sycamore atunci când se aşeză şi el.

— Da, am mai făcut o dată drumul ăsta – şi tot călare.

— *Well*[13]*,* de fapt n-am nimic împotrivă să traversăm împreună ținutul ăsta afurisit, dar aş vrea să şi pot dormi, înțelegi?

Sibley dădu din cap.

— Desigur, unuia i-e teamă că rămâne fără apă, celălalt,

[13] *Well* – Bine.

la rându-i, e îngrijorat de soarta banilor pe care îi are asupră-i. Cred că până la urmă ne vom înțelege. Poți să-mi spui Jude.

— Bine, Jude. Deci, ce garanție poți să-mi dai că într-o bună zi, trezindu-mă, n-am să constat că ai dispărut cu apa mea?

— Niciuna. Dar dacă zici că nu te interesează banii despre care ți-am vorbit, înseamnă că putem deveni tovarăşi de drum – parteneri deci – pentru a traversa *Staked Plain-ul.* Treabă pentru care îți ofer o mie de dolari.

— Mulțam, refuză Sycamore. Am câteva sute, care îmi ajung întru totul. Păstrează-ți bunătățile.

— Cum vrei. Te deranjează probabil că sunt bani furați?!

— Mă interesează doar ca omul cu care merg pe drum să fie cinstit. Asta-i tot. Bine, hai să traversăm Llanos-ul în doi.

— Asta mă ajută să ies dintr-o mare încurcătură, Sycamore – *mister,* ce nume ciudat ai! – îți voi spune pur şi simplu *Syc.*

— Aşa au făcut şi băieții din echipa în care am lucrat.

— Înseamnă că e bine. *Well,* ce spunea de fapt Blaine despre Isham Hopkins?

— Că este un bandit; un ucigaş şi un tâlhar la drumul mare.

— Asta cam aşa e.

Gânditor, Jude dădu din cap. Câtva timp tăcu, apoi, ridicându-şi privirea se uită direct în ochii noului său prieten.

— Şi... şi despre mine ce spunea?

— Că eşti totuşi încă un *greenhorn*[14] pe acest *longtrail*[15] pe care ai apucat.

Din gura strânsă cu îndârjire a banditului izvorî un râs sacadat, amar.

— Oho, deci iată ce şansă cinstită mi se oferă! Dar pentru asta e prea târziu acum. *Well,* îți predau revolverul. Vâră-l în coburi. Altă garanție nu-ți pot oferi.

Ținând arma de țeavă, o întinse lui Sycamore, dar acesta scutură din cap, în semn că nu acceptă.

— Lasă asta, Jude! Unul îmi ajunge. Să mai port şi ăstuia de grijă! Dar poți totuşi să-mi faci o plăcere – apucă-te şi hrăneşte-mi calul. În săculețul acela se află porumb. Eu mă culc puțin.

— All right.

— De fapt, ce s-a întâmplat cu Hopkins?

---

[14] *Greenhorn* – Novice, ageamiu.

[15] *Longtrail* – Drum lung (aici în sens de drum în afara legii).

— Undeva pe Devils Rock are o ascunzătoare. Şi acolo aşteaptă până când povestea asta va fi de mult dată uitării. După aia cred că pleacă în Arkansas.

— Şi nu te-a luat cu el, să te ascunzi şi tu în refugiul acela secret?

— Este tainița lui, Syc.

— Ce să spun, ai avut un partener pe cinste.

— Cum vrei s-o iei. A ajuns un fel de lup. N-am fost niciodată prieteni. Dar în privința felului cum scoți pistolul: de unde ai priza asta uluitor de rapidă şi de sigură?

— Nici eu nu ştiu. E într-adevăr foarte ciudat. Parcă revolverul mi-ar sări el în întâmpinare.

— Am văzut. N-aş vrea să-mi bag în cârd cu tine.

— Nici să n-o faci!

Jude se simțea puternic atras de Sycamore. Nu numai mutra lui îi plăcea, dar şi felul lui deschis de a fi, uşurința şi naturalețea cu care înfrunta toate adversitățile vieții.

El însuşi era cu totul altfel. Existau anumite lucruri de care nu se putea debarasa aşa cum ai da o pătură la o parte. Societatea TEXAS-PACIFIC RAIL îi smulsese tatălui său micul *ranch*[16] prin mijloacele cele mai necinstite. Mai

[16] *Ranch* – Crescătorie (în general de vite).

întâi agenții veniseră şi vruseseră să cumpere terenul pentru un preț de batjocură. Dar Old[17] Sibley îi refuzase.

— Pământul ăsta l-am apărat împotriva indienilor *apache*[18]*,* împotriva celor *comanche,* ba chiar şi a unor bandiți care aveau o altă culoare a pielii. Aici mie îngropată soția. Nu vă cedez niciun țol pătrat[19] din el, basta.

— Cum vreți, mr. Sibley, îşi luă ultimul dintre ei rămas bun zâmbind subțire.

Bătrânul nu era singurul care nu voia să vândă. Un texan nu se desparte cu uşurință de pământul său pe care l-a cucerit cu sânge şi sudoare. Câteva săptămâni mai târziu, unul dintre ranch-uri se transformă în scrum. Focul izbucnise atât de repede, încât doar mezinul familiei, micul Simon se putuse salva. Scăpase nevătămat – dar părul era pârlit ici-colo – fiindcă se aflase în micuța gheretă de scânduri din spatele curții. Copilul povesti că nişte călăreți incendiaseră ranch-ul.

— Societatea, scrâşni tatăl lui Jude. Din ziua aceea niciunul nu mai fusese văzut fără arme. Veni la rând

---

[17] *Old* – Bătrân.

[18] *Apache* – Grup indian din familia noastră.

[19] *Țol pătrat* – 6,54 cm^2.

gospodăria lui Hagan, apoi urmară, cele ale lui O'Shea şi Clay. Toate trei arseră până la pământ. Vitele fuseseră şi ele mânate nu se ştie unde.

La câteva zile după ultimul incendiu îşi făcu iar apariția agentul. Avea acelaşi zâmbet dulce şi lipicios ca siropul.

Toți vânduseră – mai puțin Sibley!

— Din momentul de față trag fără somație împotriva oricărui străin ce-şi arată afurisita-i de mutră pe aici! strigă bătrânul în urma individului. Timp de două luni nu se întâmplă nimic.

Începuseră să creadă că agentul renunțase.

Toți credeau asta în afară de tatăl lui. Bătrânul plecă într-o zi călare spre Arenal şi nu mai reveni nicicând. O săptămână mai târziu, se ivi iarăşi blestematul de agent, de astă dată însoțit de marshall-ul ținutului şi înarmat cu un contract de vânzare-cumpărare semnat de tatăl lui Jude. Ranch-ul HORSE HEJAD fusese vândut. Noul proprietar era agentul, adică. Jude trebui să părăsească imediat ranch-ul, îngăduindu-se doar să-şi ia calul şi o căruță. Tatăl său dispăruse. Îl căută mai bine de un an. Zadarnic. Plecă la Fort Worth, unde obținu o audiență la guvernator, afirmând că semnătura de pe documentul cu pricina era falsificată. Şi chiar era, dar era un fals izbutit. Procesul intentat dădu

câştig de cauză agentului şi Jude mai trebui să plătească şi cheltuielile de judecată: două mii de dolari! Din clipa aceea, îi intră în cap că nu trebuie doar să se răzbune pe societatea omenească, dar să se şi despăgubească pe seama ei.

Prima lovitură, dată la banca din Santa Fé, aduse lui şi partenerului treizeci de mii de dolari. Cea de-a doua. Cea de la Siskadee se dovedi a fi şi mai fructuoasă: mai bine de şaptezeci de mii! Avea acum în cuburi peste cincizeci de mii de dolari – de două ori mai mult decât valorase ranch-ul.

Ştia că fusese pus sub urmărire. Ştia că ultimul Sibley din Texas era numit spărgător de bancă, bandit, dar nu se considera ca făcând parte din tagma acestora. Cu toate că din pricina banilor şi a graniței nu foarte depărtate a Noului Mexic nu prea se simțea în apele lui.

Jude credea că banii i se cuveneau ca un fel de despăgubire. Cum spuneam, nu se considera drept un bandit. În noaptea care urmă ultimului *hold-up*[20], el şi cu Hopkins înnoptară undeva la sud de Lumas Well, într-o poieniță ascunsă.

Imediat după cina rece – nu îndrăzniseră să aprindă focul – se culcară. Hopkins începu după scurt timp să

[20] *Hold-up* – Jaf, atac banditesc.

sforăie sonor. Dar Jude nu adormi.

Trecuse cam un ceas şi aproape că nu-şi mai putea ține pleoapele deschise de ostenit ce era. Dintr-odată observă că tovarăşul său se desprinde cu băgare de seamă din pătură. Revolverul din mâna lui lucea în bătaia lunii. Atunci Jude se ridică în capul oaselor şi spuse doar:

— Cred c-ar fi bine să-ți cureți mâine *Coltul;* parcă asta voiai să faci, nu? Oricum la lumina zilei se vede mai bine. Pe întunericul ăsta mi-ai putea străpunge scăfârlia cu un glonț tras din greşeală. Şi ar fi păcat!

Hopkins nu răspunse, dar se culcă. Sforăitul începu iar să răsune. Jude însă rămase treaz. Ştia că doar asta îl poate ajuta să supraviețuiască.

Fiindcă veneau dinspre curbura sudică a lanțului de dealuri care flancau *Sweet Clearwater Springs,* deslușiră limpede şi lacul cel mic ce se afla cam la două mile de malul dinspre sud-vest al lacului propriu-zis. Avea cel mult o jumătate de milă în diametru şi era aproape circular.

Pe fâşia verde-castanie de iarbă cuprinsă între cele două lacuri zburda o herghelie mare de cai, pe care o observară la fel de bine. Pomi nu creşteau nici acolo – doar tufe de mărăcini şi inevitabilii cactuşi. Îndată văzură şi cele patru clădiri mari din piatră care erau amplasate chiar lângă

malul sudic al lacului.

— Acolo putem să ne rostuim nişte căluți care se descurcă de minune prin deşert, spuse Jude, plescăind cu limba.

— N-ar fi mai bine să mă ocup doar eu de trebuşoara asta? obiectă Sycamore.

— Aiurea…

După un ceas trecură printre stâlpii din lemn de mesteacăn care marcau un sol de poartă. Pe unul dintre ei era țintuită o tăblie de lemn care te anunța că aveai de-a face cu: *HARALD SUTTERS HORSE-RANCH*[21] *„CLEARWATER”.*

— Tare aş vrea să ştiu de unde are trunchiurile de mesteacăn, se minună Sycamore.

CAPITOLUL II

O OAZĂ ÎN DEŞERT ŞI TREI ÎNTREBĂRI: DOAR O „CRESCĂTORIE DE

[21] *Horse-ranch* – Crescătorie de cai.

CAI”? DOAR UN „RANCHER”? MR. SUTTER BĂNUIEŞTE CEVA?

Încă de la distanță auziră loviturile răsunătoare alt barosului. Cel care îl mânuia era un uriaş cu umerii laţi şi mai înalt cu un cap decât oricare din cei doi. Omul se afla în fața unui foc de fierărie şi un lung şorț de piele îl apăra de scântei. Când îi observă pe cei doi călăreți, tocmai scotea o potcoavă incandescentă din forjă. După ce o aşeză pe nicovală, îşi desprinse şorțul şi-l aruncă pe un suport de lemn.

Cu paşi mari şi repezi se apropie de cei doi călăreți, iar pe fața lui se aşternuse un zâmbet care aducea cu cel al unui copil căruia cineva i-ar fi făcut un dar de preț.

— *Hello, gents*[22] – asta zic şi eu surpriză! Sunteți bineveniți! Descălecați şi poftiți înăuntru. Eu sunt Harald Sutter.

— Mă numesc Sycamore, domnule Sutter. Tânărul strânse mâna enormă şi păroasă.

— John Beecher, se prezentă Jude.

---

[22] *Hello, gents* – Noroc, domnilor.

— După patru luni, sunteți primii oameni care se rătăcesc pe aici – haideți, intrați! Vin şi eu îndată, după ce mă spăl pe mâini. Găsiți whisky şi brandy în dulăpiorul din dreapta.

— Mulțumesc, dar pe arşița asta...

Rămaseră pe pragul uşii privind la rancher-ul care-şi curăța mâinile repede într-un ciubăr mic.

Fiecare mişcare a uriaşului părea că va avea drept urmare sfâşierea imediată a mânecilor cămăşii, atât de tare se încordau muşchii brațelor.

— Arşiță? Sutter privi pe sub sprâncenele sale stufoase şi blonde. Aici nu e căldură prea mare – aş mai înțelege dacă ați fi spus umezeală. Mai cu seamă noaptea când se face simțită foarte tare evaporarea acestui luciu de apă destul de întins. Atunci e zăpuşeală de-a binelea. Dar peste zi adie un vânticel într-adevăr răcoritor.

— Dar lacurile astea de unde se alimentează?

— Unii care au trecut cu nişte măsurători pe aici, au spus că sub lac se află nişte izvoare puternice.

Rancher-ul nu folosi prosopul ca să-şi zvânte mâinile, canicula rezolva oricum lucrul acesta.

— Păcat că nu v-ați nimerit pe aici acum două zile, când am avut o petrecere. Unul dintre băieți şi-a serbat ziua de

naştere.

— Deci aveți şi nişte ajutoare; ne şi întrebam cum oare vă descurcați cu toate treburile ranch-ului. Unde sunt băieții acuma?

— Ieri de dimineață au plecat la Mesilla. Aşa-i, suntem destul de izolați pe aici. Băieții se duc de trei ori pe an la Mesilla sau la Goldfield şi întorc totul pe dos acolo. După ce revin, aşezările acelea rămân pentru câteva zile fără băuturi alcoolice. Ha! Ha! Ha! Să intrăm totuşi – am o sumedenie de întrebări de pus, fiindcă n-am mai părăsit *ranch-ul* de mai bine de şase luni. Cred că timp de-o oră o să vă scot sufletul!

— Intră tu, Syc – eu mă ocup de cai.

— Du-i în grajdul ăla. E de ajuns să deschizi uşa. Acolo au nutreț şi este şi o adăpătoare. Stone arătă spre o clădire scundă. Şi noi să ne aşezăm aici, Sycamore – îndată o să prepar un *lemon-squash*[23]...

— Aoleu!...

— Ai răbdare! Apă de izvor, suc de lămâie şi un strop de whisky – în Llano trece drept băutura cea mai reconfortantă.

Turnă apă într-un ulcior mare, scoase dintr-un ungher

[23] *Lemon-squash* – Limonadă (băutură răcoritoare din lămâi stoarse, apă şi whisky).

zece lămâi, le îndepărtă treimea superioară şi apoi le stoarse.

Atunci se ivi şi Jude, cu coburii pe umeri. Sutter îi adresă o privire uşoară mirată.

— Oho, văd că aţi mers toată noaptea. Uşa de lângă scrin dă într-un dormitor. Puteţi să vă culcaţi îndată. De fapt, încotro călătoriţi?

— Spre Rio Pecos. Sycamore se ridică, iar Sutter era mirat că Jude nu lua deloc parte la discuţie.

— Un drum afurisit de greu, *gents.* Am văzut că n-aveţi decât un singur burduf.

— Aţi putea cumva să ne vindeţi două bucăţi? interveni Jude.

— Sigur că da. Zece dolari bucata. Şi la butl ERS STORE din Franke luaţi câte treisprezece dolari pe fiecare din ele. În felul ăsta mai sunteţi şi în câştig.

— Ne-ar mai trebui şi doi cai odihniţi, din cei obişnuiţi cu deşertul.

— Şi asta se găseşte. După ce vă sculaţi, prindeţi doi care credeţi că vă aranjează – am un picior beteag, aşa că nu prea mai pot cum aş vrea.

Mai băură şi jumătatea de ulcior de *lemon-squash* care mai rămăsese. Era într-adevăr o băutură răcoritoare cum

Sycamore nu mai gustase.

Întrucât casa avea doar deschizături printre uşi, dar tăblia propriu-zisă era înlocuită de perdele, din camera vecină putea fi auzit orice.

Sutter măsură încoace şi încolo camera cu paşii săi caracteristici, grei şi răsunători.

Paturile erau alcătuite dintr-un cadru peste care fuseseră prinse meşteşugit nişte piei de cal. În rest, se mai aflau acolo trei scăunele solide. Acesta era tot mobilierul încăperii.

Sycamore îşi trase cu chiu cu vai cizmele din picioarele înfierbântate, aşeză cingătoarea pe un scăunel, apoi puse cămaşa deasupra. Pălăria îşi găsi şi ea loc tot acolo.

Jude nu se mai dezechipă şi se trânti imediat în pat. Coburii îi serviră drept căpătâi. Privirile sale foarte îngrijorate trecură pe lângă Sycamore şi se fixară asupra deschizăturii, prin care se auzea ritmul uniform al paşilor *rancher*ului.

— De ce nu-ți dai jos cingătoarea? şopti Sycamore mirat.

— Nu ştiu. Acest Sutter are ceva în el care nu-mi place.

— De ce? Cred că e totuşi în regulă – poate că are niscai sticleți... toane de om care trăieşte izolat de atâta timp; mie mi se pare un tip cinstit.

— O fi. Dar atât de aproape de țintă, nu vreau să risc nimic.

— Ce riscuri crezi că există? Ştii că Sutter este complet rupt de lumea de afară. Doar el ne-a spus că a trecut o jumătate de an de când n-a mai plecat de aici, cât despre flăcăii săi – ăştia au plecat abia ieri. Aşa că omul n-are *ce* să ştie despre... N-are cum *să* ştie! Ți se năzare. Culcă-te. N-o să avem parte curând de o astfel de noapte răcoroasă şi liniştită.

— Când am deşeuat caii şi i-am dus în grajd, am trecut şi pe lângă hambarul acela mic, care arată ca un fel de magazie. Dar dacă te uiți mai atent, vezi că are o uşă solidă, iar ferestrele sunt asigurate cu gratii de fier zdravene.

— Gratii de fier? Sycamore se ridică în capul oaselor.

Jude aprobă dând din cap şi continuă să țintească uşa cu priviri suspicioase.

— Da, un grilaj de fier, cu bare care au cel puțin o jumătate de țol. Doar Satana ştie, Syc, cu ce s-o mai ocupa tipul ăsta în afară de creşterea cailor. În orice caz, mi se pare cel puțin curios ca toată căsoaia să n-aibă uşi de-adevăratelea şi tocmai magazioara aia să fie blindată cu una care are în ea material ca pentru două. Şi grilajul de fier de

la ferestre! mai ceva ca un *jail*[24]...

— O închisoare – aici în mijlocul *Staked Plain-ului?* Eşti nebun. De ce să nu credem că este camera lui de provizii, anume asigurată împotriva fiarelor, a răpitoarelor. Prea îți faci spaime din orice.

— S-ar putea. Oricum, „cămara asta cu provizii" nu-i pe placul meu.

Sycamore râse uşurel, îi întoarse spatele şi, doar câteva minute mai târziu dormea dus.

Jude însă îşi scoase *Coltul* din toc, îl examina atent, învârti de câteva ori încărcătorul cu degetul gros, iar clinchetul înalt reverberă puternic în liniştea înconjurătoare.

Apoi omul luă cele două scăunele libere şi le aşeză în fața uşii astfel încât cea mai măruntă mişcare de acolo s-ar fi făcut imediat simțită.

Cu ochii încă închişi, constată dintr-odată că e treaz. Somnul pierise brusc şi Jude n-ar fi putut spune cât a dormit.

Prudent, crăpă doar foarte puțin pleoapele.

În odaie domnea penumbra. Asta însemna că soarele coborâse destul de mult – era deci după-amiază.

---

[24] *Jail* – Temniță, închisoare.

Harald Sutter se afla în deschizătura uşii. Trupul său enorm aproape că umplea cadrul.

Se uită un răstimp destul de îndelungat la mutra lui Jude, încercând să-şi întipărească toate detaliile.

Pentru Sycamore n-avu decât o privire piezişe şi rapidă. Apoi se răsuci în felul său greoi, îl mai privi peste umăr o dată pe Jude, după care paşii săi se îndreptară spre o cameră alăturată.

Un scaun fu urnit, apoi scapără un chibrit, se auzi un pufăit, un al doilea chibrit hârşâi, urmă un alt pufăit, foşnet de hârtie. Apoi domni iar liniştea.

Oare Sutter bănuia ceva? Gândul era absurd, dar îl nelinişti pe Jude în aşa măsură că nu-şi mai putu desprinde ochii de la deschizătura uşii. Într-un târziu, tulburarea sa se potoli totuşi.

Era cu totul neverosimil ca omul ăsta care locuia de ani de zile într-o asemenea pustietate pe care n-o părăsea decât rareori, să aibă cât de cât habar despre cele două hold-up-uri. De unde ar fi putut să ştie despre jefuirea băncilor? Şi chiar de ar fi ştiut, tot nu putea fi în posesia actului de punere sub urmărire, unde erau înscrise semnalmentele răufăcătorilor.

Mai mult decât atât, mai era şi singur aici – chiar singur

– singurel – şi nu părea a fi un ţintaş deosebit de redutabil. Pistolarii arătau altfel. Aruncă o privire tovarăşului său. Sycamore se răsucise pe o parte. Un flăcău mare, plin de vitalitate, care era împăcat cu sine şi cu lumea. Îl invidie. Cu toate că erau cam de-o vârstă, se simţi deodată mai bătrân decât Syc, chiar mult mai bătrân. Şi n-avu deloc simţământul că asta ar fi vreun avantaj. Ba dimpotrivă. Sycamore nu numai că avea un caracter deschis şi senin, dar mai avea şi altceva, un ce pe care el îl pierduse de multă vreme şi anume încrederea – încrederea în sine. Şi în oameni.

Se gândi la fostul său ortac. Hopkins era un şobolan. Jude se bucură că se despărţiseră.

Cu banii pe care-i avea acum putea să-şi cumpere teren în Utah, putea să-şi clădească un ranch, putea să... câte nu puteau face. Şi nimeni n-avea motiv să-l întrebe de unde vine, cum se numeşte de unde are banii.

Păcat că Sycamore ăsta nu voia să-l însoţească până acolo, să participe şi la asta. Se răsuci şi-l lovi uşor.

Cât ai clipi, tânărul fu treaz, îşi frecă ochii şi căscă de-i pocniră fălcile.

— Trebuie s-o întindem, Syc. Peste un ceas se lasă noaptea.

— All *right.* Cred că bunului Sutter n-o să-i convină deloc treaba asta. De fapt, eu n-aş avea nimic contra să mai rămânem până mâine seară.

— Eu însă am! Jude îşi îndreptă centura. Atâta timp cât sunt pe pământ texan, mi-e prea cald.

— Deci aşa, Sycamore rânji, aproape uitasem că unii ar dori să te mai „reţină" un pic...

În vreme ce tânărul îşi punea centura, corpul uriaşului *rancher* se ivi în uşă.

Purta şi el o centură de arme, iar dintr-un toc răsărea patul unui *Colt.* Era un model din cele folosite de cavalerie, din cele cu ţeava lungă.

CAPITOLUL III

STEAUA DE MARSHALL

— Wow! Domnule Sutter, căscă admirativ Sycamore, ce sculă arătoasă purtaţi la şold. Vă e cumva teamă că n-avem cu ce plăti căluţii şi burdufurile?

— Când vreţi să plecaţi?

— Ştiu şi eu, cred că aşa, peste vreo oră – tu ce părere ai, Jude?

— Se pare că vă grăbiți cam tare, d-le Beecher, zise Sutter cu un zâmbet înghețat. Tare mi-ar fi plăcut să-mi mai țineți companie. Dar poftiți încoa, avem ceva de discutat.

Jude îi aruncă partenerului său o privire plină de tâlc, îşi luă coburii şi părăsi ultimul camera.

În dreapta sălii se afla camera de lucru a rancher-ului. Înăuntru, n-avea decât o masă de lucru, un rastel înalt de arme, un birouaş cu câteva scaune. Pe peretele din stânga uşii era fixat un cuier, de care spânzura o vestă de piele de culoare deschisă.

Pe masa de lucru se aflau un toc şi călimara respectivă. Alături se mai găseau şi nişte hârtii.

Sutter se aşează şi îşi împreună mâinile. Erau nişte mâini mari, osoase şi muncite.

— Vreau să vă spun o poveste, *gents,* zise el uşor, o poveste nu prea lungă.

— Ia să auzim, d-le Sutter, întotdeauna mi-a plăcut să ascult poveşti, spuse Jude rânjind căznit.

Sutter dădu din cap aprobator.

Sycamore îşi plimbă privirea de la unul la celălalt. Avea sentimentul că era persoana cea mai puțin implicată în

povestea asta.

— *Sweet Clearwater Springs* este o proprietate a statului Texas, începu Sutter. Eu am arendat-o pe zece ani, obținând totodată şi prioritatea în vederea cumpărării, cu condiția – cu clauza, dacă vreți – de a îndeplini toată viața o anume misiune. Voi mai reveni asupra ei. Există destui oameni în acest stat care nu prea iau legile în serios. Totul pare a începe destul de inofensiv – cu nişte vite şi se sfârşeşte, mai întotdeauna cu câțiva morți, ceea ce nu e chiar inofensiv.

— Interesant, zise Jude batjocoritor.

— *Yea...* Când astfel de oameni se simt încolțiți, când nu mai au încotro, încearcă să se strecoare prin *Staked Plains* pentru a ajunge în New Mexico. Iată motivul pentru care guvernul a aşezat pe cineva în inima acestei pustietăți; el trebuie să facă astfel – cât îi stă în putință – încât persoanele respective să nu mai aibă posibilitatea de a comite în continuare asemenea fapte.

— Şi omul despre care vorbeați, sunteți chiar dumneavoastră, domnule Sutter, spuse liniştit Jude. Acum, când ştia cine era Sutter, încordarea îl părăsea. Redeveni liniştit – îl invada chiar un fel de calm glacial.

— Aşadar, sunteți un *sheriff?* întrebă Sycamore.

— Sunt *U.S. Marshall*[25] şi asta nu fiindcă vreau să-mi cumpăr astfel *Clearwater Springs,* ci din convingere. Vă spun asta ca să nu trageți concluzii aiurea.

— *Well.* Şi, mai departe?

Jude izbuti chiar să zâmbească strepezit, dar marshall-ul nu făcu deloc acelaşi lucru.

Deschise un compartiment al mesei de lucru, scoase de acolo un aparat Morse şi îl puse pe masă.

— Acesta este un aparat pentru telegrafiat. Sârmele sunt întinse pe pământ, fiindcă furtunile de nisip ar frânge stâlpii ca pe nişte bețe de chibrit. În urmă cu aproape şapte săptămâni, banca PLUM HAZEN din Santa Fé a fost atacată. Acum câteva zile, aceiaşi doi indivizi au jefuit banca din Siskadee, punând mâna pe şaizeci şi opt de mii de dolari. Este vorba de faimosul Isham Hopkins şi de un smintit care se numeşte Jude Michael Sibley.

— De ce îi spuneți smintit? şuieră Jude.

— Fiindcă am primit o droaie de informații prin telegraf – mai bine de patru pagini. Hopkins este un răufăcător despre care nu merită să mai iroseşti cuvintele. Individul nu înțelege decât graiul revolverului. Dar acest Jude Sibley este

---

[25] *U. S. Marshall* – Ofițer în poliția federală S.U.A.

un flăcău cam aprins, căruia i s-au făcut destule nedreptăți, fără ca statul să poată interveni. Există asemenea cazuri.

— Şi din cauza asta e nebun?

— Nu, în loc să-şi caute tatăl care a dispărut fără urmă şi-a ieşit din minți şi a „recuperat" daunele pe care i le-a provocat o bandă de sceleraţi devenind el însuşi infractor. Aşa ceva nu face decât un nebun. Well, nu ştiu ce mă face să cred că tipul, că Jude Michael Sibley va sosi în curând aici pentru a-şi cumpăra un alt cal şi un burduf, încercând apoi să ajungă la graniță. Ce-ar trebui să fac într-un asemenea caz, d-le Beecher?

Jude se propti comod în spătarul scaunului şi îşi însuşi tonul folosit până în acea clipă de reprezentantul legii. Mâna dreaptă a oaspetelui se legăna „neintenționat" pe lângă corp, în vreme ce stânga lui răsucea tot mereu nasturii cămăşii.

— Dacă şi atunci când va apărea tipul veți fi tot atât de sigur ca şi acum, în locul dumneavoastră m-aş preface pur şi simplu că nu l-aş recunoaşte.

— Întrucât, însă, am o descriere dusă până la ultimul detaliu a tânărului, soluția propusă de dumneata, d-le Beecher, este imposibilă.

— Bine. Să presupunem că atunci când vine îl recunoaşteți. Ajutoarele dumneavoastră lipsesc – sunteți

singur. Aveți un revolver, dar şi el are unul. Să presupunem cu voia dumneavoastră că al lui e mai rapid. Ce-ați face în situația asta?

— L-aş ruga ca atunci când pleacă, să uite aici prada – banii pe care i-a jefuit – spuse Sutter.

— Da, şi?...

— ... şi atâta tot.

— Asta este într-adevăr o idee, confirmă Jude şi dădu afirmativ din cap – întâi către interlocutorul său, apoi către Sycamore. Acesta îşi freca gânditor bărbia cu dosul palmei, ridicându-şi în acelaşi timp, întrebător, sprâncenele. Cu toate că niciuna din cele două persoane angrenate în discuție nu se mişcaseră, i se părea totuşi că sunt ciudat de încordați, de parcă ar fi urmat o săritură.

În vreme ce Jude vorbea cu indiferența celui care se ştie superior şi exprimă limpede acest lucru prin toată atitudinea sa, pe fruntea lui Sutter apăruse o cută verticală. *Marshall-ul* şedea în spatele mesei sale de lucru, de parcă ar fi fost un obiect făcut din ghips.

— Nu cumva ați scăpat din vedere că tipul nu va renunța la bani, în orice caz, nu de bunăvoie?

— N-am omis nimic, d-le Beecher. Tot ce ştiu de Sibley, mă face să cred că nu-i deloc interesat să se ruineze.

— Ciudat. Sunteți deci de părere că un om se ruinează dacă nu abandonează o groază de bani?

— *Yea.* Treaba-i foarte simplă. Eu sunt *marshall* şi nu-mi bat joc de *steaua*[26] mea. N-are prea mare importanță că omul trage mai rapid decât mine. Cu aşa ceva tot ai de-a face, mai devreme sau mai târziu, în meseria asta. În fond, nici nu este vorba despre bani.

— Oare?

— Foarte sigur, chiar. Îl voi aresta necondiționat, dacă nu se va folosi de şansa pe care i-o acord.

— Ziceți mai degrabă că veți încerca să o faceți, îl corectă Jude, zâmbind sfidător.

— Pentru el va fi acelaşi lucru. În clipa în care îmi voi aținti revolverul asupra lui, va şti că a pierdut partida.

— Oare timpul va lăsa ca lucrurile să ajungă până aici?

— Dacă e total lipsit de judecată, dacă e chiar nebun, va trebui să mă omoare. Şi asta se numeşte crimă, d-le Beecher. Crimă înfăptuită asupra unui slujbaş al statului în exercițiul funcțiunii. Iar un atare delict se urmăreşte în oricare din statele Uniunii!

Jude strânse din dinți şi nu răspunse.

---

[26] *Steaua – „The badge”,* însemnul funcției de sheriff.

— În clipa de față eu îl consider drept un tânăr care a făcut două prostii. Chiar destul de mari. Dar sunt în stare să-i acord o şansă reală. Cred că-i o propunere cinstită şi cu asta aproape că-mi depăşesc atribuțiile. Dar şi eu am fost cândva tânăr şi n-am fost înger. *Well,* chiar ştiți ce înseamnă să împuşti un *marshall?* Cred, că trebuie să vă explic asta mai pe îndelete, d-le Beecher: asta înseamnă că omul care a tras, este ca şi mort. Ba poate şi mai rău! Din clipa aceea este în afara legii – este un proscris şi oricine îl poate vâna. Va fi gonit, va fi urmărit. Nu va cunoaşte odihna, nici ziua, nici noaptea şi va trebui să-şi apere viața şi va ucide şi alți bărbați fiindcă este rapid şi îndemânatic. Nu va fi prins prea uşor. Şi după fiecare din crimele acestea situația lui va deveni din ce în ce mai grea. Va fi vânat ca un animal feroce – până când va fi încolțit. Vocea rancherului era liniştită şi gravă, dar fiecare cuvânt acționa asupra lui Jude ca o lovitură de ciocan.

— Şi, vă întreb eu, pentru ce se ruinează acest tânăr zănatec, d-le Beecher. Pentru cincizeci de mii de dolari. Spuneți şi dumneavoastră: n-ar fi mai bine ca Sibley să profite de şansa care i se oferă şi să-şi refacă viața undeva dincolo de graniță?

Jude respira agitat.

Avea privirea hăituită a fiarei aflate la strâmtoare şi chiar făcea impresia că este o astfel de făptură – părea primejdios şi răspândea o ameninţare fatală.

— Dumneata eşti Jude Michael Sibley, spuse acum liniştit Sutter. Iar în coburii de acolo se află – hai să zicem – banii pe care i-ai găsit.

— Şi nu vreţi să verificaţi treaba asta, *marshall?* replică Jude tăios. Pe figura lui apăruseră pete aprinse.

— Nu-i nevoie, Sibley. Hai să n-o lungim: te-ai hotărât să laşi banii aici?

— Nu! strigă Jude, doar n-o să fiu eu nebunul care să abandoneze aici banii pentru care s-a încârduit cu un şobolan ca Hopkins! Nu, Sutter! Scoateţi din cap ideea asta. Banii *sunt* în coburi, aici *sunt* eu şi aici *este* revolverul meu. Dacă aşa cere legea, n-ai decât să îi iei.

— Pesemne ţi se pare că ai trăit îndeajuns…

Sutter, care respira greu şi întrerupt – se auzea cum aerul îi trece sacadat prin nări – aruncă o privire scurtă către Sycamore care şedea palid pe scaun. Doar ochii i se mişcau.

— Ţi-e clar ce eşti pe cale să faci? întrebă Sutter încet, în vreme ce umerii i se lăsară ca sub o povară grea.

— Asta înseamnă că eu îţi dau dumitale o şansă. Nu

invers! Te poți bizui pe Sycamore. El va uita că m-ai recunoscut. O altă cale nu există.

— Sibley, lucrul e prea grav ca să nu-ți mai acord încă un timp de gândire. Reflectează bine la ceea ce ai de gând să faci! Nu uita urmările. Curând va fi prea târziu pentru un astfel de calcul.

— Nu sunt un bandit, deşi am participat la două spargeri. Nu vreau altceva acum decât să fiu lăsat în pace şi…

— „Să fiu lăsat în pace”! Cum să nu, bubui Sutter, însoțindu-şi fiecare vorbă cu lovituri ritmice ale articulațiilor mâinii drepte – înțeleg foarte bine că vrei să fii lăsat în pace. Asta o vrea fiecare începător. Înainte ca sufletul său să ajungă atât de întunecat, încât să nici nu-şi mai amintească de noțiunea de „pace” Dar de liniştea asta, de „pacea” asta nu poți avea parte, Sibley! Azi nu, mâine nu şi nici altă dată. Atâta vreme cât există *punerea sub urmărire.* Ascultă-mă, băiete aş putea să fiu tatăl tău şi mă transpun acum în situația lui. Îți dau sfatul cel mai bun care ți s-a dat vreodată: lasă aici banii şi dispari. Ştiu că acționez cam la marginea legii dar iau acest risc asupra mea. Deci, Sibley! Ai în fața ta două drumuri: unul este cel *fără bani,* dar pe el poți privi pe oricine în ochi. Celălalt este într-adevăr *cu bani.*

Dar pentru asta va trebui să ajungi asasin, dacă nu cumva o să însemne şi moartea ta.

— Nu, răspunde Jude, mai degrabă încăpățânat decât dur. Ochii săi se aprinseră: erau răi şi hotărâți. Şi vreau să-ți mai spun de ce, Sutter.

— Te rog.

— Fiindcă nu-mi dau seama de ce ar trebui să cedez încăpățânării dumitale nebuneşti. Ştii la fel de bine ca şi mine că vreau să-mi refac viața cu aceşti bani – ştii de asemenea că nu tânjesc după o „şa fierbinte", după o existență în afara legii. Îți dai însă seama că nu cu prețul ăsta – eu unul nu mă las şantajat cu asta. Şi, până la urmă, de ce te amesteci în treburile mele? Ca om cred că nu te interesează. Ca *marshall* ți-ai făcut datoria *încercând* să mă reții. Am spus: încercând! Că n-ai *izbutit,* iată un lucru pe care ți-l va „cumpăra" oricare dintre cei ce mă cunosc; tot ei vor lua faptul că nu te-ai expus inutil revolverului meu, drept o dovadă de bun simț, de înțelepciune. Deci, ce vrei de fapt, d-le Sutter? Să-ți dovedesc că împotriva mea n-ai nici cea mai mică şansă? Lobul cărei urechi doreşti să ți-l desprind prin împuşcare? Şi trebuşoara asta o fac atât de repede, că n-ai vreme nici măcar să-ți scoți *Coltul* pe jumătate din toc.

După ce Jude tăcu, se aşternu o linişte asemănătoare celei dintr-un mormânt recent acoperit cu pământ.

Într-un târziu, de undeva se auzi un nechezat strident. Fălcile lui Sutter măcinau. Îşi îndoi degetele în interiorul cizmelor; când îşi dădu seama de asta, privi țintă la chipul înfierbântat al tânărului şi îşi strânse atât de repede sprâncenele stufoase, încât acestea, adunându-se, formau acum o singură linie groasă.

— Există o lege, Sibley, spuse el greoi, după un răstimp şi legea asta o reprezint eu, *sunt eu!* – fără niciun fel de menajamente față de propria-mi persoană şi nici față de alții. Pot admite – şi ți-am dovedit asta deja – o anumită „interpretare" umană a ei, dar n-o voi încălca nicicând.

Brusc, se opri. Pe chipul său aspru se zugrăviră acum, rând pe rând, nedumerirea, o uimire alarmată şi un soi de percepere a unei realități evidente, care părea însă de neconceput.

Sycamore, care îşi tot muşcase cu ardoare buza inferioară, scosese deodată revolverul cu acea eleganță inimitabilă de care era capabil şi, transformându-şi arma în penel, începuse să deseneze rapid – în spațiul aerian dintre cei doi – arabescurile unui balet ciudat şi fascinant.

Înghiți o dată violent, apoi vorbi. Vocea lui avea sunetul

lemnului când se frânge.

— Cred că amândoi aveți dreptate, spuse el, şi fiindcă nu ştiu de ce ar trebui să miroase aici neapărat a pulbere arsă, mă aşez – ca să zicem aşa – între dumneavoastră. Părerea mea, *mr. Marshall,* este că ar trebui să luați avertismentul lui Jude drept un caz de forță majoră inevitabil. Soluția cea mai bună, nu?

Gâfâitul lui Sutter părea a fi cel al unui cal trudit. Corpul *marshall-ului* se îndreptă încetişor.

Se uita la Sycamore ca la o ciudățenie.

— Te dai deci de partea lui? Oare ştii ce înseamnă asta pentru dumneata?

Sycamore aprobă nonşalant cu capul.

Coltul se liniştise acum. Oprit în aer, arătă cu țeava spre călimară.

— De ce ne-om face viața atât de grea? Poți fi convins că nici eu, nici Jude, nu te considerăm un laş dacă încetezi să te împotriveşti.

— Bine, Sycamore, spuse Sutter şi corpul i se încorda, sunteți amândoi destul de mari ca să ştiți ce faceți.

Acum se ridică şi Jude. Zornăitul subțire al pintenilor săi tremură o clipă în aerul odăii.

Sutter înconjură masa de lucru. Părea obosit, dar

hotărât. Se opri chiar în fața *Coltului Paterson* al lui Sycamore. *Marshall-ul* exala un miros de tutun vechi, fum şi sudoare de cal.

Cuta aspră din colțul buzelor trăda că nu-l puteai face să-şi schimbe părerea. Jude şi Sycamore schimbară o privire deznădăjduită.

— Înainte de a se întâmpla ceva, vreau să vă mai spun de ce nu pot proceda altfel, spuse el, adresându-se mai mult lui Sycamore. În primul rând, nu mă lasă *steaua,* nu mă lasă *legea.* Am depus un jurământ şi mă țin de el. Iar în al doilea rând, eşti tu, Sibley. Cu un picior stai sub spânzurătoare, cu celălalt eşti încă între noi. Eşti un țintaş excelent – un trăgător de elită. Şi un tip care se aprinde uşor. Ai nişte idealuri complet anapoda, dacă ai vreunele. Un tip ca tine este primejdios. Şi deoarece crezi că încăpățânarea asta a ta valorează mai mult decât respectul față de viață şi de bunul altora, trebuie să te împiedic.

În timp ce vorbea, se răsucise puțin, astfel în cât Jude nu mai putea să-i vadă partea dreaptă. Mâna marshall-ului care se încleştase pe crosa revolverului, încerca să-l extragă prudent şi pe neobservate. Sycamore era atât de preocupat de privirea-i fixă că nu băgă de seamă manevra. Jude însă simți primejdia. Totul în el era în alertă. Nu voia să tragă

asupra acestui om, pe care în sinea sa îl socotea drept un nătărău afurisit. Nu voia să-şi distrugă viața. Dar nu voia să renunțe nici la banii aceia.

Cu o mişcare fulgerătoare îşi smulse revolverul masiv din centură şi, înainte ca Sutter (care reuşise să ducă până la capăt intenția de a scoate arma) să mai poată rosti un cuvânt, înainte de a izbuti să se răsucească brusc – cum intenționase – oțelul mai scânteie abia perceptibil, ridicându-se mai întâi, pentru ca, după aceea, să coboare violent.

Se auzi ceva care semăna cu zgomotul pe care-l face o bute plină cu apă atunci când e lovită cu o prăjină.

Sutter dădu ochii peste cap, revolverul îi scăpă din mână şi se rostogoli cu un zgomot surd pe podea. Din gâtlej izvorî un horcăit înăbuşit. Apoi omul se prăbuşi fulgerat, izbindu-se în cădere cu capul de masa de scris, mâna lui stângă alunecă pe lângă cizma lui Sycamore.

Liniştea care domnea acum între cei din încăpere aproape că se materializase, atât era de apăsătoare.

Pe țeava revolverului lui Jude, Sycamore zări o mică zdreanță de piele pe care era un smoc de păr. Mâna care ținea arma coborî şi rămase inertă, fără vlagă.

Privirile lor se mutară apoi asupra trupului contorsionat

al uriaşului.

Din rana deschisă şi urâtă a capului, lichidul țâşnea ca dintr-o fântână.

— Avea... avea revolverul în mână, Syc, el voia... el – n-am avut încotro, bâigui surd, Jude, dar Sycamore nu-l auzi.

În vreme ce se apleca, îşi vârâse deja revolverul în toc, smulsese din buzunar o batistă mare, pe care, mânat, de primul impuls, o apăsa acum pe rana căscată.

Şi Jude se aplecă.

Curând, micuțele vene ale capului îşi conteniră sângerarea. Văzură profunzimea reală a rănii şi se îngroziră.

— Dumnezeule, gemu Jude disperat, asta... asta chiar că n-am vrut-o. În primul moment i se păru că-i crăpase capul. Starea rănii îl îndreptățea să creadă asta. Şi Sycamore credea acelaşi lucru; mai ales că fața lui Sutter era albă ca varul. Plaga era atât de adâncă încât părea neagră.

— Apucă şi tu, trebuie să-l întindem, spuse el cu glas scăzut.

Îl aşezară într-una din camerele alăturate pe un pat curat, apoi, într-o grabă febrilă, Jude aduse apă, în timp ce Sycamore tamponă rana cu îndemânare; după asta, îndepărtă firele de păr de pe marginile ei şi extrase briciul din buzunarul de la piept al vestei sale, cu care rase de

îndată părul de jur-împrejur, pe o fâşie lată de două degete.

Jude mai aduse şi câteva cearşafuri pe care le rupse fâşii, fâşii, fără să-şi ia privirea de la chipul palid şi nemişcat.

— Numai el e de vină! începu tânărul să strige brusc. La dracu', e adevărat că am lovit prea tare, dar şi el m-a întărâtat de-am văzut roşu în faţa ochilor!

Voia să tragă, Syc, ai văzut – n-aveam de ales. Acest nerod, de trei ori afurisit!

Furia îi trecuse – ultimele cuvinte păreau mai mult o şoaptă răguşită, disperată. Încremenise în faţa patului cu umerii plecaţi şi braţele ocupate de cearşafurile sfâşiate, iar Sycamore privea oblic şi în sus spre el, cu o expresie concentrată a feţii. Apoi îşi îndreptă atenţia asupra uriaşului. Trebui să-şi apropie foarte mult buzele de cele ale omului care zăcea inconştient pentru a constata că mai respiră.

Apoi, se ridică, dădu din cap şi începu să lege rana.

— Trăieşte. Dar pulsul de-abia mai bate. Cine-mi spune acum ce trebuie să mai fac?

Jude începu să alerge de colo până colo ca un tigru întărâtat. Chipul său îşi schimba rapid expresia. Pumnii încleştaţi şi-i ţinea la spate. Era ţeapăn de parcă înghiţise o

scândură de călcat rufe. Patru paşi de la uşă până la fereastră. Trei de acolo până la pat. Printre pleoapele strânse, aproape închise, privea chipul palid. Alți doi paşi la uşă, iarăşi patru până la fereastră şi trei înapoi până la pat.

Acest du-te-vino nu avu efectul scontat. Sycamore, care terminase cu bandajatul, nu exploda – rămăsese pe gânduri în fața celui leşinat şi nu ştia cum trebuia să continue.

— Trebuie să plecăm de aici, izbucni Jude. Repede!... Şi pe drumul cel mai scurt!

Brațul lui îl prinse pe Sycamore şi-l răsuci brusc. Jude stătea în fața lui şi respira sacadat.

— Ai înțeles, Syc, trebuie să plecăm îndată!

Sycamore se eliberă din strânsoarea brațului.

— Tu trebuie să pleci, Jude!

— Cum aşa, eu? Vrei să rămâi aici?

— Doar nu-ți închipui că o să abandonez pe cineva care-i grav rănit?!

— De ce nu – în orice caz omul nu mai apucă ziua de mâine.

— Cu atât mai mult! Înseamnă că plec mâine şi te ajung din urmă.

— Eşti nebun, Syc. Nu înțelegi că eu am omorât un *marshall* de-abia atunci când omul într-adevăr moare? Am

nevoie de un martor care să fie lângă mine şi să poată spune că am fost în legitimă apărare. Şi acest martor eşti tu.

— Dar nimeni nu va şti că tu ai fost făptaşul.

— Nu mă pot bizui pe asta, Syc. Cine ştie în ce fel voi mai avea nevoie de tine?! Nu, n-ai încotro, vii cu mine, clădim un *ranch* şi aşteptăm câțiva ani să vedem ce se mai întâmplă. Aşteptăm să se liniştească lucrurile.

— *Sorry*[27], Jude! Nu merge! Halul în care e omul ăsta nu-mi dă voie să-l las fără îngrijiri. Dacă îl părăsesc acum, înseamnă că eu sunt ucigaşul. *No*[28], tu pleci singur – eu rămân.

Jude avea ochii oarecum apropiați, care, când omul se înfierbânta, începeau să devină puțin saşii. Acum îl priveau chiorâş pe Sycamore.

— Syc, tu ai trecut de partea mea, deşi nu erai nevoit s-o faci. Nu ți-aş fi luat-o în nume de rău dacă nu te-ai fi amestecat, dar ai făcut-o şi eşti şi tu încurcat acum în tărăşenia asta. N-ai încotro, nu mai poți da înapoi. N-am niciun chef să fiu spânzurat pentru uciderea unui *marshall.* După ce moare, tu părăseşti *Clearwater* şi o să ştiu de unde

---

[27] *Sorry* – Regret.

[28] No – Nu

să te iau.

— N-am ce-ți face. Sycamore își trecu degetele peste chipul ciudat de rece al lui Sutter, chip care era acum acoperit de o rețea de nenumărate broboane mărunte de sudoare. Se aplecă repede, ascultă atent, apoi, ridicându-se, continuă: Cine va putea să te acuze că tu ai făcut-o?

— Și tu, tu cum vei dovedi că nu ești vinovatul! Ce-i vei spune echipei, ajutoarelor lui Sutter, când vor veni și-l vor mai găsi în viață? Ce le vei spune, Syc? Că n-ai fost tu acela, nu? N-o să te creadă – n-o să-ți creadă niciun cuvințel!

Se înecă, apoi, congestionându-se, izbucni într-un acces prelungit de tuse și se holbă la Sycamore care îl privea îngrijorat.

— Hai să zicem că va muri după trei zile, sau mai devreme, sau, de ce nu, mai târziu, după patru, după cinci. Poate, printr-o întâmplare nenorocită, vor da de tine – și-atunci o să-ți pună nişte întrebări care s-ar putea să devină al dracului de neplăcute. Oricum ai suci-o, ești în același rahat ca și mine, Syc. Trebuie să vii cu mine, n-ai încotro.

— Rămân! răspunse Sycamore sacadat, semn că începuse să se mânie.

— Ești un nebun, omule! Un idiot, asta ești. De același calibru ca și cel de aici! îl avertizasem și n-a vrut să mă

asculte. Acum te previn şi pe tine şi nici tu nu vrei să auzi. Bine, Syc! N-am cum să te ajut. Sunt convins că-mi voi apăra pielea prin orice mijloc. Am spus prin orice mijloc!

— Înțeleg. Dacă aş gândi ca tine, dacă aş vrea să scap cu orice preț de încurcătura asta, cred că ar trebui să te culc la pământ şi toate necazurile mele ar dispărea. Probabil că nu vei pricepe niciodată de ce n-o fac. Îmi pare rău, Jude – încetul cu încetul încep să-l înțeleg pe bietul Sutter. Piei de aici!

Ridicând din umeri, Jude ieşi din casă în grabă mare.

Prin fereastra deschisă, Sycamore îi azvârli coburii, pe care fostul său prieten îi uitase.

Auzi mai întâi cum Jude îşi desprinse şaua din cârlig, apoi sunetul paşilor grei care se îndreptau spre țarcul cailor.

Rănitul respira chinuit – sorbea aerul cu lăcomie, dar prea repede şi cu dese întreruperi.

Chipul lui extrem de palid era scăldat în sudoare.

— Sutter! *Hello, mr.* Sutter! strigă Sycamore aproape de urechea omului, trezeşte-te, mr. Sutter!

Dar *marshall-ul* nu se mişcă. Era cufundat într-un leşin adânc.

După o jumătate de oră, Sycamore îl văzu pe Jude Michael Sibley făcându-şi posomorât apariția în curte.

Călărea un armăsar roib.

Imediat după asta, Jude scoase două burdufuri din piele de capră din magazia de provizii şi merse către lac.

Zece minute mai târziu, om şi animal se îndreptau către deşertul care, sub razele piezişe ale soarelui, lucea acum ca aurul topit.

CAPITOLUL IV

PATRU VÂRFURI DE SĂGEATĂ ŞI TOT ATÂTEA CRUCI NEGRE

Curând după aceasta se lăsă seara.

Sycamore luă de pe un garderob demodat – care stătea pe trei picioare din lemn îngrijit lucrat – o lampă pe care, după ce o aprinse, o aşeză pe un scrin.

Rănitul zăcea pe pat, nemişcat şi țeapăn.

Infirmierul voluntar aşternu o pătură peste el. Adierea răcoroasă care venea dinspre lac, isca şi în casă în curent umed, aproape rece. După ce mai aruncă o privire lungă asupra marshall-ului, se duse spre grajd, pentru a se ocupa

de cai.

Scoase animalele de acolo şi le mână spre păşune, unde se amestecară repede cu ceilalți.

Luna era în descreştere. Pe pajiştea din apropierea lacului, greierii cântau. Undeva, probabil pe partea cealaltă, răsuna un concert al broaştelor. În tufele ce se aciuaseră la umbra sălciilor care tiveau malul, se auziră foşnete.

Lui Sutter i se zdruncinaseră creierii, gândi el. *Doc* Goodyear din Laredo ar fi spus desigur că e vorba de o comoție cerebrală. Tot el explicase tânărului – cu prilejul unui rodeo[29], când un *bronco-buster*[30] fusese lansat ca o rachetă şi se izbise cu capul într-un stâlp – cum devine cazul cu această suferință.

Doc Goodyear! *By* Gosh![31]... Ce-ar fi făcut oare în această situație?

Se strădui din răsputeri să-şi reamintească detaliile discuției de atunci.

Nu cumva *doc spusese* că în cazul fracturilor de craniu e

---

[29] *Rodeo* – Întrecere tradițională între *cowboy.*

[30] *Bronco-buster* – Persoană care încearcă să îmblânzească un cal sălbatic.

[31] *By Gosh!* – Ei drăcia dracului!

nevoie de liniște, de repaus absolut? Desigur! Asta oare păţise Sutter acuma?

Şi ce trebuia să facă dacă leşinul acestuia va mai dura. În definitiv, omul trebuia să se şi hrănească. Trebuia să bea şi dacă va apărea febra? Cum zisese D*oc? Parcă* febra traumatică?! Doamne – cât putea să fie de ignorant un *cowboy*[32]*!* – un biet văcar, îşi reproşa el.

Cu puțin înainte de a ajunge la intrare, grăbi iarăşi.

Sutter continuă să zacă în pat aşa cum îl lăsase.

La lumina difuză a lămpii căreia îi micşorase fitilul, chipul rănitului era palid, atât de palid că tânărul se văzu obligat să-l examineze mai îndeaproape.

Atinse pielea feței rigide. Era rece şi continua să fie acoperită de sudoare. O tamponă cu o cârpă curată. Pulsul bătea încet şi neregulat. Şi respirația?! Ce însemna oare horcăitul acesta. Trebuia să-i mai ridice trunchiul, ori trebuia culcat perfect întins? De ce era atât de rece pielea? De ce transpira doar nu mai era deloc cald?

Privirea lui se opri iarăşi asupra lui Sutter. Se învârti de colo-colo, apoi săltă flacăra, astfel încât camera fu scăldată într-o strălucire puternică. Afară se auzi un scheunat.

---

[32] *Cowboy* – Văcar la un ranch.

Sutter trebuia să aibe deci pe undeva un câine pe care tânărul nu-l observase până acum.

Acoperişurile joase ale magaziilor nu-l împiedicară să contemple cerul înstelat.

Michael Jude Sibley se afla acum iarăşi în mijlocul întinderii dezolante şi necuprinse a *Staked* Plaz n-ului.

Ce nechibzuință afurisită! În loc ca Sutter să şadă acum comod în fața casei, în vechiul său jilț cu spătar înalt, savurând răcoarea şi cei doi parteneri să-şi fi văzut de drumul lor călărind unul lângă celălalt, trebuia ca omul să zacă în pat, rănit de moarte.

Din camera de alături, Sycamore ridică unul din paturile acoperite cu piei şi-l aşează lângă cel în care se găsea uriaşul.

Apoi căută ulciorul cu faimoasa limonadă.

Dintr-un dulap scoase două pahare.

Tot acolo mai găsi şi o fotografie îngălbenită şi destul de neclară, în care crezu că distinge un bărbat care semăna cu Sutter, o femeie tânără şi drăguță şi trei copii. Un băiat şi două fetițe. Sub fiecare persoană, exceptându-l pe *marshall,* era desenată o cruce neagră. În spatele fotografiei se afla o cutie – un vechi ambalaj al unor țigări de foi. Înăuntru se găseau patru vârfuri de săgeți indiene. Pe ele se zăreau nişte pete cafenii, care făceau ca metalul să irizeze ca lăcuit. Era

sânge.

Patru vârfuri de săgeată, o femeie şi trei copii şi patru cruci negre!

Iar în camera de alături se afla un bărbat care se numea Sutter – Harold Sutter – care devenise un pustnic şi într-un anume sens şi un fanatic.

Puse fotografia la loc, luă paharele şi reveni în camera unde se afla rănitul.

Reuşi, împotriva aşteptărilor sale, să-i desfacă extrem de uşor gura. Omul înghiți de fiecare dată zeama pe care infirmierul improvizat i-o administra în doze de câte-o lingură.

Totul merse strună, iar hârâitul din bronhii încetase.

Sycamore puse ulciorul şi paharele pe scrin. Apoi ieşi şi se aşează în balansoarul din fața casei.

Un zgomot din interiorul clădirii îl făcu să se ridice cu repeziciune.

Suna ca şi cum cineva s-ar îneca, era un fel de gâlgâit spasmodic la care se adăugau nişte gemete.

Din câteva salturi ajunse în încăperea unde se afla uriaşul.

Chipul acestuia era vinețiu.

Vărsase. Şi – din pricina faptului că era culcat – o parte

din ceea ce conținuse stomacul se afla acum în gură şi din aceeaşi pricină, ceva ajunsese şi în trahee. Sutter se sufoca.

Era o imagine înspăimântătoare. Fără să şovăie, Sycamore îl răsuci într-o rână, trăgându-l în acelaşi timp puțin peste dunga patului şi vârî două degete în gura larg deschisă a rănitului. După ce tânărul îndepărtă „dopul" care se formase acolo, traheea începu iar să lucreze. Aerul năvăli spre plămâni, şuierând ca printr-un ventil prea îngust.

Când Sycamore îl readuse în poziția inițială, Sutter deschise ochii. Dar aceşti ochi erau morți. Privirea lor fixă părea a trece prin infirmierul improvizat – apoi, ochii se închiseră.

Sycamore curăță patul şi podeaua.

Scotoci prin camerele alăturate şi dădu peste un vraf de *dime-novels*[33], cu care îşi omorî apoi timpul.

Aproape de miezul nopții se culcă.

Sutter era liniştit şi rămase multă vreme astfel.

De fapt, până la amiaza zilei următoare.

Sycamore tocmai revenea cu o găleată de apă proaspătă, pe care o turnă într-un ciubăr peste care întinse un cearşaf curat ce servea de filtru, când auzi din camera lui Sutter

---

33 *Dime-novels* – Povestiri western de facturi kitsch.

zgomote inexplicabile.

Alergă într-acolo. Uriaşul era tot în pat, dar se ridicase şi îşi sfâşia cămaşa. Ochii – larg deschişi acuma – erau injectați. Sunete nearticulate îi ieşeau din gură.

Rănitul continuă să se comporte nebuneşte, izbea puternic în juru-i şi era pe cale să sară din pat.

Sycamore trebui să facă uz de toată puterea sa pentru a-l birui. Sutter îi dădu mult de furcă. Ochii rancher-ului sticleau animalic. Degetele mâinii stângi erau acum strâmbate într-un fel curios, ba şi partea stângă a feții tresărea nervos, în vreme ce partea dreaptă rămăsese totuşi liniştită.

După aproape cinci minute de încleştare sălbatică, Sutter cedă cu un oftat stins.

Tânărul se ridică gâfâind.

După amiaza, Sycamore se ocupă de rană. Pielea capului se tumefiase şi era inflamată, rana avea lungimea şi lățimea degetului său mijlociu, deget pe care l-ar fi putut culca în scobitura ei. Înăuntru era uscată, iar marginile ei erau acoperite cu sânge aproape negru, închegat. Refăcând bandajul, avu senzația că locul respectiv ardea.

Toată ziua următoare Sutter rămase cufundat în inconştiență. Iar Sycamore reuşi să-l facă să înghită doar

câteva linguri dintr-un ceai puternic aromat pe care-l găsise într-o cutie.

Seara îşi aduse aminte de telegraf.

Ştia că liniile şi punctele alcătuiau litere, dar nu cunoştea alfabetul Morse. Oricât ar fi căutat în sertarele mesei de lucru şi birouaşului, nu găsi nimic din ce l-ar fi putut descurca. Sârmele duceau fie la Goldfield, fie la Mesilla. Sau poate până la Albuqueque sau la Siskadee, probabil chiar până la Snyder. Altminteri de unde ar fi ştiut *marshall-ul* atâtea despre *hold-up-ul* de acolo?

Examina aparatul cu un viu interes. Apăsă de câteva ori tasta şi de fiecare dată se auzi un sunet curios.

Cum puteai chema un medic încoace, dacă nu te puteai face înțeles de către omul de la capătul firului?

După asta, cutreieră neliniştit casa. Trecu dintr-o cameră într-alta, muşcă fără chef dintr-o bucată de slănină afumată şi se opri din când în când în uşa camerei rănitului.

Capul acestuia începuse să ardă. Pielea chipului înroşit era scăldată în transpirație. Omul respira sacadat şi repede. Din când în când se oprea brusc.

Frigurile, fierbințeala, gândi Sycamore înspăimântat după o nouă întrerupere.

Era febra – aşa-i spunea *doc... Doc?* Dacă nu era în stare să aducă repede un medic la căpătâiul bolnavului, viața acestuia s-ar sfârşi curând.

În mod ciudat, arşița trecu tot atât de repede cum şi apăruse. Întreaga noapte următoare Sutter fu liniştit. Puțin după revărsatul zorilor, tânărul băgă de seamă că dinspre răsărit se apropiau doi călăreți, care mai duceau cu ei şi câte un cal de povară.

După o jumătate de oră intrară în *ranch.* Înveliți în zdrențe pestrițe, şedeau pe nişte asini.

Erau indieni *Querechos*[34]*.* Un bătrân ştirb şi un băiat. Bătrânul rânjea ca o figurină chinezească de porțelan. Copilul avea culoarea pielii ceva mai deschisă decât cea a vârstnicului.

— Mie... *Nor-Vinețiu,* vorbi indianul ştirb într-o engleză stricată, mie *mr.* Sutter să văd. Mie mult *quichi* pentru dolari buni.

Sycamore habar n-avea ce e aia *quichi,* cu toate că fusese crescut de indieni *comanche.* Dar cei doi din fața lui făceau parte din ramura de miazăzi a celor *apache.* Băiatul spuse şi el ceva, dar Sycamore nu înțelese nimic din bălmăjeala lui.

---

[34] *Querechos* – Indieni din grupa rodenă, înrudiți cu cei *apache.*

Şi nu dorea să afle – într-un astfel de moment – ce-i cu această, *quichi.*

— Master Sutter e bolnav, spuse el. Mai bine hai înăuntru şi vezi ce are, poate…

— Dacă el bolnav, eu vindec, îşi umflă bătrânul pieptu-i firav. Indianul păşi țanțoş în casă, cu aerul unui grande de Spania.

Reveni nu mai puțin mândru, descătărămă de pe unul dintre caii de povară, o taşcă de piele bogat împodobită şi intră din nou. Ajuns la căpătâiul bolnavului, scoase din ciudata geantă o mână de frunze uscate de culoare cafeniu-roşcată, le vârî în gură şi începu să le mestece până când se preschimbară într-un terci pe care-l aplică apoi peste plagă. Aceeaşi geantă îi mai furniza şi o sticluță din care turnă în gură rănitului cam zece picături dintr-un lichid verde.

— Trebuie să te duci la Siskadee, *Nor-Vineţiu şi* să trimiți un medic încoace, insistă Sycamore.

— *Savvy*[35]*?* aprobă bătrânul. Doctor alb – mie *savvy* bine. Master Sutter mult bolnav. Dar el arşiță gata acum: Mie Siskadee – doctor alb.

— Da şi trebuie să trimiți încoace şi ajutoarele lui Sutter.

---

[35] *Savvy* – Pentru indianul nostru însemna: *da, de acord, foarte, mult* etc.

— *Savvy!* Ce nume tu?

— Sycamore. Hai, dă-i drumu'. Repede, omule! Uite, ia şi zece dolari.

Ochii bătrânului se holbară la suma uriaşă.

— Tu *savvy* bun. Mie trei zile Siskadee. Tu gata – patru zile pleci – mult repede!

Sycamore înțelese.

— Nu, n-am de ce să plec, bătrâne. Nu eu am făcut asta, *Nor-Vinețiu.* Rămân aici până vine doctorul.

Bătrânul se cațără pe asin şi aşteptă până când băiatul reveni de la malul lacului cu burdufurile umplute la refuz. După ce fu şi el în şa, plecară înapoi spre răsărit, chiar pe urmele pe care le lăsaseră venind încoace.

N-avea deci să afle ce însemna *quichi.* Ce dacă, important era ca medicul şi ortacii bătrânului să sosească repede.

Indianul avea nevoie de trei zile; medicul, dacă se grăbea, făcea doar două. Deci cinci zile de acum înainte. Se uită după cei doi până când strălucirea soarelui îi ascunse privirilor sale. Apoi se surprinse ducând *Coltul la* ochi şi gândindu-se la vorbele lui Jude.

Dacă în aceste cinci zile Sutter murea? Cine-l va mai crede?

Şi chiar dacă în cele din urmă atitudinea lui Jude îl

nemulțumise, tot nu-l putea trăda.

Iar dacă ar fi s-o facă totuşi, dacă va divulga numele făptaşului şi dacă va relata cum s-a ajuns la povestea asta fatală – ce se va întâmpla atunci? Ajutase un individ care prădase nişte bănci, împotriva unui *U.S. Marshall* – chiar dacă o făcuse doar cu intenția de a evita vărsarea de sânge.

Oricum, era o situație grozav de încurcată! Iar şansele sale erau dintre cele mai proaste.

CAPITOLUL V

DETUNĂTURI ŞI FULGERE GALBEN-ROŞII

A doua zi după vizita bătrânului indian, cam pe la prânz, făcu o baie în lac.

Centura în care avea arma o lăsase pe patul său.

Sutter strigase noaptea trecută după apă şi cu cât îi picurase mai multă în gură, cu atât mai puternic continuase să țipe. Însemna că, de fapt, nu era vorba de sete?

Mâncarea o refuza. Chipul său, extrem de palid, se topea

văzând cu ochii – şi atât de repede că Sycamore fu iarăşi cuprins de spaimă. În după-amiaza trecută încercase să-l determine să înghită nişte zeamă de fulgi de ovăz. Dar bolnavul părea că nu-şi dă seama de ceea ce i se cere.

În vreme ce Sycamore se apropia de casă, îşi trase cămaşa. Cu toate că apa rece îl mai înviorase, totuşi se simțea oarecum neodihnit, fiindcă noaptea trecută dormise puțin.

Ochii îi ardeau de parcă ar fi avut nisip sub pleoape.

Apropiindu-se de camera în care zăcea rănitul auzi un clinchet uşor. Zgomotul i se păru ciudat dar nu-i dădu prea multă importanță.

După ce trecu de pragul uşii, încremeni.

Sutter nu mai era culcat! Şedea pe pat şi fața i se schimonosise oribil. Saliva îi curgea pe la colțurile gurii, ochii erau larg deschişi şi în mână avea revolverul lui Sycamore!

— Ha! Ha! Ha! râse el strident şi, înainte ca tânărul să se poată arunca pe podea, un fulger galben-roşu traversă încăperea, vizându-l. Zgomotul reverberă vreme îndelungată în camera cea mică, aidoma felului cum se rostogoleşte un tunet. Sycamore simți glonțul şuierându-i pe lângă urechea stângă. Se aruncă într-o parte, auzi gâlgâitul râsetului

isteric şi, brusc, ecoul primei împuşcături fu spart de cea de-a doua. În ciuda săriturii, glonțul acesta nu-şi mai rată ținta şi lovitura îl făcu pe tânăr să pivoteze pe jumătate în jurul axei sale, astfel încât, clătinându-se, suportă şi şocul contractului cu peretele.

— Ha! Ha! Ha! erupse iar râsul halucinant. Ha! Ha! Ha! Diavoli blestemați diavoli roşii. Ha! Ha! Ha!

Vocea se gâtui brusc, transformându-se în nişte gemete prelungi şi un alt glonț trosni, găurind peretele din față şi stârnind o minusculă arteziană din fragmente de tencuială.

Norişorul de fum care semăna cu un ghemotoc de vată îşi luă zborul în cameră, apoi se dispersă şi mirosul de sulf ars deveni pătrunzător.

Sycamore simți cum ceva cald şi lipicios începe să şiroiască între cămaşă şi piele. Îşi pipăi mai întâi rana, apoi sfâşie cămaşa până la curea.

Odată cu durerea care începuse să zvâcnească sălbatic, o furie năprasnică împotriva propriei persoane începu să crească în el. *Rancher-ul,* într-adevăr, nu ştia ce face. Dar el, de ce se băgase? Să nu-i fi păsat de conflictul dintre Sutter şi Jude! În loc să traverseze *Llanos-ul* în tihnă, cu rezerve de apă din belşug, proptea acum un perete, avea un glonț în corp şi îşi bătea capul cu un om pe care moartea îşi pusese

pecetea. În loc să se afle acum la Franke şezând picior peste picior într-o crâşmă, cu o bere rece în faţă, ei bine, în loc de asta îi spărgeau urechile împuşcăturile care bubuiau din propriu-i revolver, iar din umărul său, imediat de sub claviculă, curgea sângele cum curgea apa dintr-un burduf străpuns.

Cu o grabă febrilă continuă să-şi sfâşie cămaşa şi, după ce improviză o compresă, se pansă provizoriu.

O nouă împuşcătură îl făcu să tresară. Mirosul de pulbere se amesteca şi de astă dată cu cel de var al tencuielii. Totul începu să se înceţoşeze în faţa ochilor săi. Picioarele îi lunecară într-o parte de la sine, astfel că se trezi pe jos.

Şi Sutter râdea iarăşi ca un diavol ce-şi pierduse minţile. În revolver mai erau două gloanţe.

La naiba cu Sutter! Şi la naiba cu propria-i pornire de a ajuta oamenii, pornire care nu-i adusese altceva mai bun decât o droaie de neplăceri, ba mai mult şi-o rană adâncă în corp. Rămase pe podea aproape zece minute. Orice mişcare cât de mică a braţului stâng îi provoca dureri. Chiar şi dacă mişca un deget.

În cele din urmă reuşi să se ridice.

— Trage Sutter, bestie turbată! scrâşni el tremurând.

Pradă unei crize de furie, trage odată, ca să pot să-ți frâng gâtul.

O altă detunătură îl asurzi, iar glonțul smulse o aşchie de lemn dintr-un colț al tocului uşii.

Râsul încetase. Se părea că accesul bolnavului era pe cale de-a se potoli.

Încă un glonț, gândi Sycamore lucid. Mai avea doar un glonț în revolver.

Ultima împuşcătură cutremură camera. Tânărul înainta, clătinându-se spre patul unde rănitul privea confuz revolverul. Omul începu să urle sinistru.

— Diavolilor!

Sycamore ajunse lângă el.

— Opreşte-te Sutter, eu sunt, Sycamore! strigă el cât putu de tare.

— Toți sunteți nişte fiare...

Tânărul nu mai avu cum să evite lovitura. Crosa revolverului îl izbi în piept. Nu mai auzi zgomotul pe care îl făcu arma căzând pe podea, fiindcă se năpustise deja asupra lui Sutter. Omul se apără din răsputeri.

Era o încleştare aprigă, o luptă tăcută întreruptă numai de horcăitul celui răvăşit de criza iscată de febră şi de gemetele puternice ale lui Sycamore.

În cele din urmă, după o „veşnicie” care durase poate două minute, mâinile lui Sutter se descleştară şi, dintr-odată, dispăru din ele orice urmă de putere, căzură moale lângă capul bolnavului.

Trupul năclăit de sudoare se prăvăli ca un sac umed, ochii i se dădură peste cap. Un ultim ecou al urletelor sale de până acum, un suspin care se stingea, tremură pe buzele sale.

O paloare nefirească îi invadă iarăşi chipul.

Asta fu şi ultima imagine pe care Sycamore o mai înregistră, înainte ca un linţoliu negru să se aştearnă peste el şi înainte ca o forţă căreia n-avea cum să i se împotrivească, să-l culce peste trupul marshall-ului, de-a curmezişul. Apoi i se păru că totul, inclusiv bolnavul şi patul pe care se aflau, se scufundă fulgerător într-un hău necunoscut şi întunecat.

Leşinul nu dură mult – câteva minute doar – dar când Sycamore îşi reveni, cele din juru-i parcă îşi schimbaseră contururile, arătau parcă astfel decât îşi aducea aminte – ca şi cum, între timp, ar fi trecut ore în şir. Îi era îngrozitor de rău. Rana sângera iarăşi puternic. Asta explica şi halul de slăbiciune în care se afla – îi trebuiră mai bine de zece minute ca să poată ajunge în patul său!

Refacerea bandajului îi răpi ultimele puteri. Oboseala acumulată până atunci, durerile, pierderile de sânge şi e forturile avură ca rezultat un fel de sfârşeală care, de îndată ce omul se întinse, îl şi cufundă într-un somn de plumb.

Când se trezi, nu-şi dădu seama – pentru început cât dormise, apoi însă, văzu prin fereastră soarele aproape atingând orizontul. Trecuseră deci mai bine de treizeci de ceasuri. O mişcare prea rapidă îi aminti dureros de ultimele evenimente. Cu un geamăt se întinse din nou, îşi pipăi umărul şi se convinse astfel că nu era vorba de un coşmar.

În celălalt pat Sutter zăcea țeapăn ca un cadavru.

O privire grăbită îl convinse pe Sycamore că propriul său bandaj era într-adevăr năclăit de sânge, dar că hemoragia în sine se oprise de mult.

Genunchii tremurau ca piftia, în schimb celelalte oase păreau a avea greutatea plumbului.

Sutter avea tot atâtea vieți câte se spune că le are pisica, dar, față de zilele din urmă arăta înspăimântător de slăbit.

Sycamore ajunsese destul de greu la marginea lacului, gândindu-se tot timpul la medicul care trebuia să fi plecat de-acum din Siskadee, urmând ca să ajungă la Clearwater Springs poate chiar în seara următoare. Gândul acesta îl mai înviora în oarecare măsură – ca şi apa, de altfel.

Drumul înapoi îi luă de trei ori mai mult decât ar fi fost nevoie în mod normal. Când ajunse la patul bolnavului, marshall-ul avea ochii deschişi.

Umplu un pahar cu suc de lămâie. Abia după aceea observă că ochii omului arătau de fapt cu totul altfel decât până acuma. Atât de liniştiți şi fără acele mişcări anapoda.

Cu paharul plin în mână se aplecă peste el.

— De ce... de ce ai rămas? şopti Sutter – dar atât de încet încât tânărul de abia desluşi cuvintele.

Probabil că era treaz de mai multă vreme. Şi avusese suficient timp pentru a-şi reaminti ultimele evenimente.

— Ar fi trebuit să te las singur? Ia şi bea înghițitură, asta o să-ți priască. Sutter bău cu înghițituri mici, lacome. O bună parte i se prelinse pe la colțurile gurii; dar asta nu deranja pe niciunul dintre ei.

— Unde... unde se află Sibley?

— A plecat.

— Şi... şi de când zac aşa? întrebă Sutter, minunându-se. Observă bandajul muiat în sânge al lui Sycamore, îi fixă chipul crispat de durere şi clătină imperceptibil capul!

— De şapte zile, răspunse acesta cu o încercare neizbutită de zâmbet, o săptămână întreagă, mr. *Marshall.* Cum te simți?

— Fără vlagă, ca... o lămâie stoarsă. Dar ce s-a întâmplat cu dumneata?

— Un glonț în umăr!

— Mai bine nu te-ai mai fi întâlnit cu individul. E un ticălos cel care...

— N-a fost el. Rana nu-i mai veche de o zi.

— Ah!... Mai dă-mi puțină apă!

— Dumneata ai făcut-o, *mr. Marshall.* În timpul crizei provocate de frigurile acelea puternice! Cum te simți? Capul te doare?

— Nu, dar simt un fel de apăsare surdă.

— Trebuie neapărat să mănânci! Sutter înclină capul afirmativ.

— Mă duc să pregătesc ceva. O clipă doar.

— Ascultă Sycamore... trebuie să baţi, la telegraf... să anunți la Siskadee. Repede, mă simt al naibii, de slăbit... eu...

— Nu mai e nevoie. O bătrână piele-roşie a trecut pe aici. Acum trei zile. Sper ca medicul să ajungă la Clearwater mâine seară sau poimâine dimineața. Şi acum, gura, *mr.* Sutter! îndată vin cu ceva de-ale gurii.

Dar când reveni – după scurt timp – cu oala aburindă, marshall-ul era iarăşi inconştient.

Nici zguduiturile, nici strigătele, nimic nu reuşi să-l readucă în simțiri.

CAPITOLUL VI

AFLĂM PENTRU CINE ERA PREGĂTIT ŞTREANGUL DE LA SISKADEE

Când ajunseră pe culmea dealului la picioarele căruia se întindea Sweet Clearwater Springs, drumul forțat parcurs călare, îi preschimbase pe toți în nişte vedenii alcătuite din sudoare, praf şi osteneală.

Caii erau terminați în aşa hal, încât bărbații trebuiră să parcurgă pe jos, poticnindu-se, ultimele trei mile, încercând să nu-şi nenorocească definitiv animalele.

— Pe Satana, mârâi Tom Morrison cu o voce care încetase de mult să fie una, n-o să uit atât de repede călăritul ăsta infernal.

Din străfundul sufletului lor, toți cei şase fură de acord cu asta...

— Haide Tom! Încă o jumătate de oră şi... sheriff-ul

Blaine nu mai continuă, fiindcă nu numai că era frânt de oboseală şi epuizat până în măduva oaselor, dar mai avea şi beregata înfundată de pulbere şi de nisip.

Îl întâlniseră pe bătrânul indian la marginea platoului deşertic, pe unde se tot învârtiseră pentru a-l culege pe Sibley care, după opinia lor, trebuia – aproape mort de sete – să se ivească prin paraginile acestea. Zile întregi n-avuseseră parte decât de câteva ore de somn şi de drumul epuizant prin iadul de flăcări şi de nisip al Staked Plain-ului. Şi toate astea datorită unui ticălos de bandit care nu le făcea hatârul să se predea de bunăvoie şi, în aceeaşi măsură, din pricina unui nemernic uns cu toate unsorile, care se numea Sycamore.

Blaine nu avea nici cea mai mică nădejde că l-ar mai putea, găsi. Dacă flăcăul tot se mai afla pe cuprinsul ranch-ului Sutter, însemna că nu mai era în toate mințile.

Asta nu-l împiedica pe sheriff – şi nici pe oamenii săi – ca, atât în gând cât şi înjurând în gura mare, să-l taie în milioane de bucățele mărunte, pe care după aceea le mai dădeau şi pradă focului.

Nu era într-adevăr o imagine prea înălțătoare să vezi cum cei opt bărbați, împleticindu-se, apărură în curtea, ranch-ului, cu genunchii moi, cu mutrele jigărite şi

acoperite, de praf, trăgând după ei nişte cai care de-abia mai puteau aşeza o copită înaintea celeilalte.

Se opriră în fața clădirii principale. Erau sfârşiți.

Doar în corpul uriaş al lui Howard Blaine mai păreau a fi nişte rezerve. Fu primul care păşi spre uşă. Ba mai mult, izbuti chiar, cu o mişcare moale, să extragă revolverul. Apoi se opri în prag şi începu să adulmece ca un țap însetat.

Din casă însă nu răzbătea niciun sunet.

Auzi în urmă-i paşii târşiți ai bărbaților care se apropiau.

Prudent, dădu la o parte perdeaua de la uşa bolnavului.

O privire fu suficientă ca, în penumbră, să distingă corpul de pe pat.

De-abia următoarea îl făcu să înțeleagă cu cine avea de-a face.

Privirea a treia avu însă rezultatul că ochii i se măriră de uimire, în măsura în care crusta de praf o mai îngăduia.

Fiindcă pe culcuşul de lângă Sutter se mai afla încă o persoană, pe care o recunoscu abia după ce se mai apropie cu un pas.

Soarele aproape că se ascunsese în spatele dealului şi camera era cufundată acum în lumina incertă a crepusculului roşu-violet.

— Aprindeți lumina! hârâi vocea lui. Ajunsese acum

lângă Sutter, iar halul în care arăta chipul acestuia îl făcuse să se sufoce.

Îi prinse grăbit încheietura mâinii. Omul mai trăia.

Lampa pâlpâi, apoi camera se cufundă într-o lumină puternică. Acum se observa clar că Sycamore era grav rănit şi că Sutter era alb ca un perete văruit de curând.

— By Gosh! gemu careva răguşit.

Cu revolverul având piedica trasă în mână, Blaine îşi luă timp să examineze temeinic încăperea.

— Centura lui e agățată aici, spuse unul dintre cei din spate. Şi-n revolver nu mai sunt gloanțe. Iată locul unde ele au pătruns în perete.

Blaine îl zgudui pe Sycamore.

Dar acesta nu reacționa, dormea ca un mort. Nu izbutiră să-l trezească nici pe Sutter.

— Dați-le apă!

Încercară, dar numai Sutter înghiți mecanic de câteva ori. Sycamore respira acum agitat.

— Are fierbințeală, spuse Blaine care îi pipăise fața. Să-i lăsăm să doarmă.

În jumătatea de oră care urmă oamenii îşi dădură hainele jos, apoi se aruncară în apa lacului din apropiere şi, după ce se îngrijiră de cai, se lăsară pe dată pradă somnului

acolo unde se aflau, lângă peretele casei, pe banca din fața ei, ori direct pe podea.

Doar Blaine, cu ochii injectați, căuta în sertarul mesei de lucru o anumită cheie pe care o şi găsi. Apoi îl luă în spate pe Sycamore şi-l duse la hambarul cel mic, magazia care atrăsese nu de mult şi atenția lui Jude – cea cu fereastra zăbrelită. După ce-l vârî în ea, nu uită să se asigure că a închis bine uşa. Dar cu asta, ultimele sale rezerve de energie fură epuizate. Cu un căscat care aproape că se transformase în sforăit, pică lângă prag şi se întinse acolo. Adormise încă mai înainte de a fi atins pământul bătătorit.

Sycamore se trezi când soarele era destul de sus. Îi era sete şi umărul îl durea. Limba i se păru a-i fi de iască. Gâtlejul suferea din pricina uscăciunii. Apoi auzi vocile şi îşi dădu seama că se află întins pe nişte saci burduşiți, înconjurat de lăzi şi harnaşamente, de butoaie şi de tot soiul de vechituri şi mai văzu şi fereastra cu gratii şi uşa cea zdravănă. Mirosea puternic a pastramă şi a fructe uscate.

După ce se ridică, rana începu să zvâcnească nebuneşte. Îşi dădu seama că febra era de vină.

Fereastra era cam la înălțimea umerilor săi După ce îşi îndepărtă o şuviță de păr de pe frunte, se apropie de ea observă un personaj scund şi grăsuliu ce stătea în fața unei

găleți şi, care, cu chipul schimonosit şi iritat, încerca să se bărbierească.

Într-un ciob de oglindă cu mai multe muchii îşi vedea atât fața cât şi imaginea soarelui. Ba mai mult, tot acolo apăruse acum şi mutra nedumerită a lui Sycamore care, în spatele gratiilor, se chinuia zadarnic să-şi amintească ultimele douăzeci şi patru de ore.

Cine oare era scundacul? De fapt, nu putea fi decât medicul, dar ce era cu vocile care se auzeau peste tot? Atât în casă, cât şi la colțul şopronului, ba altele răsunau tocmai de la marginea lacului! În fața clădirii principale erau aşezate opt şei.

Văzu cum bărbatul tresare, cum se holbează în oglindă şi cum se întoarce încet spre el, cu fața pe jumătate săpunit, cu briciul în mână.

— Ah! exclamă rotofeiul şi se apropie cu paşi stângaci la magazioară. *Hey, boys!*[36] S-a trezit!

Se auziră voci care-l strigau pe sheriff-ul Blaine şi din ce în ce mai mulți bărbați intrară în raza vizuală a lui Sycamore.

Acum tăceau. Se mulțumeau să-i fixeze chipul,

---

[36] *Hey, boys!* – Hei băieți!

posomorâți.

— Ei, băiete spuse tipul durduliu, când ne-am văzut ultima oară arătai mai bine. Ia priveşte-l, Howard. Cred că acum nu va mai încerca s-o facă pe „nevinovatul”...

Howard Blaine arăta ca un taur care ieşise de curând din apă. Îi aruncă tânărului o privire scurtă şi descuie uşa. Apoi intră.

— Vino, Sycamore!

Altceva nu-i mai spuse, dar chipul său, ochii mai ales, vorbiră cu atât mai mult.

Tânărul îl urmă în curte.

Între timp se adunaseră toți membrii poterii.

— Mi-e sete.

Vocea lui Sycamore era abia perceptibilă.

Blaine făcu un semn cuiva. Omul se îndreptă spre clădirea principală, intră, şi, când reveni, ținea în mână o cană mai mare şi un pahar, iar dintr-un buzunar al pantalonului răsărea gâtul unei sticle.

Sycamore bău mai întâi un pahar de apă.

— Ia, bea şi whisky! Blaine, cu aceeaşi expresie ostilă pe chip, îi întinse sticla.

Alcoolul curse ca un foc lichid prin beregată. După încă un pahar de apă, tânărul se simți ceva mai bine, dar în

ciuda acestui fapt era totuşi atât de obosit şi fără vlagă, că fu silit să se aşeze pe banca din faimoasei.

— Cum se mai simte Sutter? întrebă el cu glas scăzut.

Oamenii alcătuiseră un semicerc larg şi-l priveau cu atenție.

Blaine ridică din umeri.

— S-ar putea ca medicul din Siskadee să ajungă astăzi aici. Well, băiete... de fapt, nici n-aş avea nevoie să-ți ascult cântecelul, dar chiar aşa: de ce i-ai spart, lui Scuter capul? Înainte de a răspunde, să ştii că nu te poți bizui pe niciun fel de subterfugii sau răstălmăciri. Situația este foarte clară şi fără echivoc. Ghinionul tău e că amicul Sibley te-a lăsat în plata Domnului. Şi mai e ceva, băiete – îți dai seama, cred de situația ta: eşti acuzat de crimă. Deci, dă-i drumul!

În capul lui Sycamore bubuia acum un fel de tobă indiană. Dar tânărul îşi veni în fire repede, strânse din ochi şi privi apoi țintă, când pe sheriff, când pe oamenii acestuia. Apoi izbucni într-un râs ciudat care era mai degrabă un scâncet. Dar asta păru că-i stârneşte din nou durerile. Dintr-odată redeveni grav. De-abia, acum înțelese tâlcul celor afirmate de Blaine.

— „Acuzat de crimă”? Pesemne că ați înnebunit!

Bărbații stăteau neclintiți, de parcă ar fi fost nişte statui

lucrate din ghips.

— Trebuie să mă corectez. Deocamdată, învinuirea nu are în vedere decât vătămare corporală gravă şi complicitate la două atacuri banditeşti asupra unor bănci. Dar, după câte îmi dau seama, foarte curând acuzațiile astea vor suna altfel. Şi anume: jaf şi crimă. Ştreangul te aşteaptă la Siskadee, băiete!

— Sunt nevinovat, sheriff! Sycamore țintui disperat steaua care strălucea în bătaia soarelui, pe pieptul namilei. Nu sunt de fel amestecat – nici în jafurile de care vorbeşti, nici în aşa-zisa crimă!

— Sigur că nu, îl ironiză Blaine reținut. Sutter a vrut doar să încerce dacă nu cumva țeasta lui poate zdrobi peretele, iar tu ți-ai găurit umărul cu un glonț din revolverul său, aşa, ca să te amuzi! Iar în ce-l priveşte pe amicul Sibley, mărinimos cum eşti, l-ai lăsat să plece în bună pace.

— La naiba, mr. Sherif, n-am nimic de-a face cu toate treburile astea! Nu eu l-am rănit pe Sutter.

— Zău?! Deci vrei să dai vina pe Sibley, nu?

Chipul lui Sycamore se preschimbă într-o mască.

— Nu cunosc niciun fel de Sibley, sau cum i-o zice. De fapt, despre cine e vorba?

— Păi, dacă nu eşti autorul fărădelegilor. Înseamnă că

trebuie să fie altcineva, ce părere ai?

— Aşa este. Dar nu-l cunosc pe omul de care vorbiți.

— Mai bine zis nu-l cunoşteai, accentuă Blaine. Şi nici nu l-ai întâlnit, aşa, întâmplător, la izvoarele care se găsesc la miazăzi de Lumas Well?

— L-am întâlnit chiar din întâmplare, ăsta-i adevărul!

— Şi eu trebuie să cred aşa ceva?

— Mi-e totuna ce crezi dumneata, mr. Sheriff, se recită tânărul. Eu doar spun cum s-a întâmplat. Până în clipa aceea nu-l cunoscusem pe omul de care vorbiți, iar numele lui nu-l ştiu nici măcar acum.

Un zdrahon tuciuriu, cu umerii largi şi barbă stufoasă se vârî în față.

— Jigodie nenorocită, tot tu eşti cu gura mare, tot tu?...

— Dă-i pace, Beckett, îl admonestă Blaine fără a se răsuci, eu iau interogatoriul aici, s-a înțeles?

Oamenii bombăniră.

— Văd că vrei să-l acoperi pe Sibley. Asta-i curată prostie, Sycamore! Poate că frigurile ți-au încâlcit gândurile. Uite, încerc să te scutesc de asemenea minciuni. Îți spun eu care este adevărul şi tu n-ai altceva de făcut decât să recunoşti. Nu-ți dai seama că ai pierdut bătălia? Fii bărbat până la capăt!

— Dar de ce să nu mă întrebați şi în continuare, de ce...

— Mai târziu, îl întrerupse Blaine cu un gest scurt al mâinii. Despre jefuirea băncii din Santa Fé nu vreau să vorbesc, fiindcă pe mine mă priveşte doar ceea ce s-a întâmplat la Siskadee. Deci, ați fost trei – Hopkins, Sibley şi tu, Sycamore. Fiindcă ai o mutră inofensivă, ți-a revenit misiunea să intri în oraş înaintea celorlalți, pentru a iscodi. După ce ai făcut această recunoaştere, folosindu-se de informațiile tale, cei doi au atacat şi au jefuit banca. Tu ți-ai continuat drumul spre miazănoapte, făcând – pentru a deruta urmăritorii – un ocol mare, iar Hopkins şi Sibley s-au despărțit imediat. Sibley a avut ghinion, gloanțele noastre i-au găurit burduful de apă. Necazul însă nu a fost prea mare, fiindcă oricum urma să vă întâlniți la puțurile din preajma munților Lumas Well. Şi cum tu aveai un burduf intact, v-ați hotărât să traversați împreună Llanos-ul. Zis şi făcut! Greşeala pe care ați făcut-o, cea de a nu ocoli Clearwater Springs, avea să vă coste. Să te coste!

— Chiar aşa, mr. Sheriff, fiindcă spuneți că mă costă: şi cu partea mea de pradă, cum stau lucrurile? Ați mai întâlnit vreodată un bandit care să renunțe la dolarii obținuți cu atâtea spaime şi să dea aceşti bani altuia? Ba mai mult, îi dă aceluiaşi posibilitatea şi să spele putina?

— Dar e la mintea cocoşului, băiete! Întrucât nu erai cunoscut, n-aveai de ce să te temi de noi. Ştiai că întâlnirea cu potera era aproape inevitabilă. Singura ta, şansă de a trece prin „plasa" noastră era aceea ca în clipa respectivă să nu ai banii asupră-ți.

— Unul dintre noi doi este nebun, gâfâii Sycamore îndârjit. Şi Daniel Morris pe care l-am întâlnit la izvoarele South Cimarron-ului? Tot minciuni, tot închipuiri, nu? Te pomeneşti că l-am visat?!

— Uşurel, tinere! Felul în care te-ai hotărât să te aperi nu face nici doi bani. Nu doar noi; ci toată lumea din Siskadee ştia că trader-ul voia să ajungă la un trib de indieni *navaho*[37]. Astfel ți-ai aranjat şi tu un alibi provizoriu. Destul de bunicel, dacă te gândeşti că Morris nu revine înainte de cinci, şase luni. Şi doar pentru nişte bănuieli, nimeni nu poate fi închis atâta vreme. Well! Dar ați făcut după aceea greşeala de neiertat de a alege drumul care trece pe aici. Pesemne voiați să cumpărați nişte cai de la Sutter şi să vă reîmprospătați proviziile de apă. Poate ați fost şi martorii, faptului că flăcăii ranch-ului au plecat – cine ştie? N-aveați însă habar că Sutter este U.S. Marshall. Şi că astfel

[37] *Navaho* – Trib din familia nadenă New Mexico, Arizona (vezi şi cap. I).

este şi în posesia anunțului de punere sub urmărire a lui Sibley. Nu i-a fost deci greu să-l identifice pe infractor şi cum îl ştiu eu pe Sutter, sunt convins că a încercat să vă aresteze. Ceea ce pentru o persoană singură, confruntată cu nişte răufăcători de teapa voastră, s-a dovedit a fi, totuşi o nerozie. Sibley a reuşit să dispară cu banii, având însă timp să observe că glonțul marshallului ți-a sfârtecat umărul: Şi asta i-a convenit! Ştia că-l vei ucide pe Sutter. Nu era exclus ca rana ta să fie gravă: dacă mureai, cu atât mai bine!... Ți-ai ieşit din minți şi l-ai doborât pe marshall, lovindu-l în cap cu crosa revolverului tău.

— Ce scorneli tâmpite! exclamă tânărul disperat.

— Dar Sutter are o țeastă tare ca fierul. N-a murit imediat. Primul lucru pe care l-ai făcut apoi a fost să-ți legi rana. Mai târziu, ți-a venit ideea că flăcăii ranch-ului se pot reîntoarce înainte ca tu să fii în stare să pleci. Era nevoie de o poveste pe care s-o poată crede. Pericolul ca Sutter să-şi revină şi să dezvăluie adevărul despre cele întâmplate nu era prea mare. N-aveai, asupra ți niciun *cent*[38] din banii furați, iar mutra ta inspiră încredere. Temeiuri suficiente, credeai tu ca să-i poți duce de nas pe ortacii lui Sutter. Era

[38] *Cent* – Monedă subdivizionară americană, a suta parte dintr-un dolar.

riscant, dar şansa nu trebuia neglijată.

— Dacă ar fi fost aşa, de ce l-aş fi îngrijit atunci pe marshall ca pe un copil de țâță?

— Fiindcă şi asta ar fi contribuit la buna impresie pe care urma s-o produci flăcăilor. Ehei, băiete, eşti într-adevăr dat naibii! Dar pe mine nu mă duci! N-am văzut până acum un bandit care s-o facă pe infirmierul cu unicul martor al ticăloşiei sale, astfel încât acesta să-l dea pradă ştreangului. Aşa ceva nu există. Oamenii lui Sutter, care nu ştiu despre tine toate celelalte amănunte pe care le cunoşteam noi, te-ar fi crezut. Ți-ar fi sorbit spusele – aşa cum se face cu un gin bun şi vechi. Şi toate astea le-ai plănuit gândindu-te că nu e posibil ca marshall-ul să poată supraviețui peste trei zile.

— Ți-am mai spus d-le sheriff: eşti smintitul cel mai mare cu care am avut de-a face!

— Se poate să fiu, dar m-am împăcat de mult cu asta, rânji omul legii.

— Poate aflu de la dumneata şi de ce i-am dat bătrânei piei-roşii zece dolari ca să-l trimită pe medic încoace? țipă Sycamore mintos. Voiam neapărat să nu scap ocazia asta unică în viața unui om, cea de a afla cum e când te spânzură cineva şi când tu eşti de fapt nevinovat?!

— No! rânji Blaine atât de crâncen, de-ai fi zis că e un

grizzly[39] chinuit de crampe abdominale. No, într-un timp începuseşi să simți efectul frigurilor. Ştiai că rişti să pieri ucis de febră traumatică dacă un medic nu-şi făcea rapid apariția.

— Ei drăcie! Dar când au trecut indienii pe aici nu eram rănit defel. Ei pot să depună mărturie. Delirul fierbințeli l-a făcut pe Sutter să pună mâna pe revolverul meu şi să tragă în mine. Şi asta s-a întâmplat a doua zi după ce au plecat indienii.

— Urma unei împuşcături la umăr poate fi ascunsă cu destulă uşurință. Iar bătrânul a spus că ei n-au zăbovit aici decât cel mult zece minute şi că n-a schimbat cu tine decât vreo zece-douăsprezece vorbe. Şi mai e ceva, Sycamore! mai e o gaură pe care n-ai cum s-o astupi. L-ai rugat să-l trimită încoace pe doc. Doar pe doc. Un nevinovat ar fi cerut ca în acelaşi timp să fie anunțat şi sheriff-ul. Dar tu n-ai făcut-o. Ei, ce mai zici?

— Pentru Sutter cel mai important lucru era medicul şi din cauza asta nu m-am gândit la altceva. Cred că în sinea mea chiar contam ca bătrânul să bată toba în Siskadee, astfel încât s-o afle toată lumea, deci să veniți încoa, mr.

---

[39] *Grizzly* – Urs cenuşiu din America de Nord (Ursus horribilis).

Sheriff.

Blaine dădu din cap aprobând.

— Sigur că trebuia să iei şi asta în calcul. Ce vrei, loc de noroc, nu alta. În definitiv, febra traumatică te poate curăța uneori mai repede decât o face ştreangul. Dar a doua oară nu mai reuşeşti să mă duci de nas. De fapt, nici prima oară n-ai reuşit de-a binelea. Cred că te va bucura să afli că am descoperit urmele focului vostru de tabără din preajma izvorului. Aşa că mai bine ar fi să renunți! Vezi doar că nu mai are rost.

— Bine, mr. Blaine, spuse Sycamore după câtva timp. Să lăsăm deocamdată lucrurile aşa cum sunt. Alaltăieri, Sutter şi-a revenit un moment, ba chiar a vrut să şi mănânce dar în vreme ce i-am pregătit ceva a leşinat din nou. Dacă vine medicul azi sau mâine, o să-l readucă el în simțiri. Şi atunci, oricum, iese totul la iveală.

Blaine se uită la el ca la o făptură ciudată.

În mintea tânărului răsunau iarăşi cuvintele lui Jude. Era într-adevăr un idiot. Totul se întâmplase chiar cum profeție acesta. Ba mai rău, parcă. Nu existau decât doi martori. Unul se afla de mult în Noul Mexic şi în siguranță. Nimeni nu va reuşi să-l găsească vreodată. Celălalt zăcea ca o arătare inconştientă în pat şi lupta cu moartea. Nu prea

era probabil că va scăpa cu viață. Fără mărturia lui Sutter lucrurile stăteau foarte prost pentru Sycamore.

Desigur, nimeni n-avea cum proba că tânărul ar fi implicat în furtul la care se ştia că participase Sibley. Mai mult, el putea chiar dovedi că nici nu avea cum să fie la Siskadee atunci când se produsese hold-up-ul. Dar o privire aruncată chipurilor sumbre ale bărbaților, arătă că niciunul dintre ei n-avea chef să aştepte o jumătate de an până când Morris va reveni şi va putea să confirme spusele sale.

Îi ştia pe aceşti texani impulsivi. Sentința lor era repede rostită.

— Cum, tot nu-ți dai seama că în zadar mai nădăjduieşti ceva? întrebă Blaine.

— Văd doar că aparențele sunt împotriva mea. Şi nu vă iau, asta în nume de rău, fiindcă îmi dau seama că nu mă puteți crede. Nu cer decât dreptul pe care îl are orice cetățean american, cel de a-mi dovedi nevinovăția.

— Sigur, că ai dreptul ăsta, Sycamore. Cel puțin din parte-mi. Dar nu ştiu dacă voi izbuti să-i fac pe flăcăii lui Sutter să fie de aceeaşi părere cu mine. Ei țin la rancher ca la propriul lor tată.

Tânărul răsuflă cu greutate.

— Ei, nimic, nicio mărturisire, Sycamore? întrebă Blaine

după câteva minute, aşa ca şi cum nici n-ar fi aşteptat altceva.

— Ați recunoaşte că ați doborât un bărbat, dacă adevărul ar fi totuşi altul? se înfurie tânărul.

Ofițerul de poliție se răsuci şi plecă. La uşă se întoarse iar.

— Nu te închid fiindcă eşti rănit şi nu ai armă. Privirea lui căzu asupra oamenilor. Iar voi, vegheați asupra lui! De îndată ce pare a fi gata să pună mâna pe vreuna, trageți!

— Tare aş vrea să ştiu de ce facem atâtea farafastâcuri cu ăsta, mârâi unul. Când întâlneşti şobolani, îi ucizi, nu te apuci să-i îngraşi.

— Asta n-ai decât s-o gândeşti când nu sunt eu prin apropiere, Mac. Individul este un bandit şi un ucigaş, dar la spânzurătoare va ajunge numai după ce va fi condamnat conform legii. Să nu uiți asta!

Apoi dispăru în casă.

Mac Pepper se mută de pe un picior pe celălalt, se uită țintă în ochii arzând de febră ai lui Sycamore, apoi îşi privi tovarăşii.

— Pariez că în scurt timp guzganul ăsta va încerca să facă rost de o armă, spuse el sumbru.

CAPITOLUL VII

„ORICE OM ARE DREPTUL SĂ SE APERE!”

După-amiaza, Blaine, împreună cu trei dintre oamenii săi stăteau la căpătâiul lui Sutter. Rănitul, care tot nu-şi revenise din leşinul prelungit, nu mai era decât o umbră a uriaşului de odinioară. Slăbise îngrozitor de mult şi avea o paloare anormală. Coloritul feţii sale ajunsese acum la un alb-cenuşiu intens şi pielea părea un pergament subţire tras peste oasele craniului.

— Tocmai a înghiţit nişte zeamă de carne, şopti Jack Terance, să vedem dacă poate s-o ţină în el. Ar fi foarte bine!

Omuşorul sheriff-ului se mişca spasmodic în sus şi în jos.

Rămaseră multă vreme neclintiţi, privindu-l ţintă pe bolnav.

Măselele lui James Spiller, cel mai voinic dintre ei, mestecau în gol. Omul se răsuci şi plecă. După câtva timp, îl urmară şi ceilalţi. În cameră nu rămăsese decât Adam

Carter, care se aşeză pe un scăunel. Din când în când, ştergea măruntele broboane de sudoare de pe faţa bolnavului.

În vremea aceasta, James Spiller ajunsese în preajma lui Sycamore care se aşezase într-un loc umbrit. Bărbatul îl scuipă, rămase locului cu picioarele depărtate şi-l fixă cu privirea pe tânăr care, ridicându-se, îşi şterse chipul împietrit.

Blaine şi ceilalţi rămaseră locului. Sheriff-ul deschise gura să spună ceva, dar renunţă când văzu expresia din ochii celui astfel insultat.

În vreme ce Sycamore – care era dezbrăcat până la brâu şi a cărui parte stângă era împodobită cu un bandaj ce-o înfăşura strâns – se apropie de James cu paşi foarte egali şi mişcându-şi picioarele într-un fel ciudat, rigid, iar braţele îi pendulau fără vlagă parcă, acesta îşi desprinse centura şi o lăsă să pice. Apoi încremeni ca o stană de piatră.

Tânărul se opri chiar în faţa lui.

Privirea sa arzătoare se înfipse în ochii lui Spiller, oare simţi că-l trece un fior.

O mişcare care, din pricina repeziciunii cu care fusese făcută, aproape că scăpă privitorilor, propulsa în sus mâna dreaptă a lui Sycamore; tot atunci degetele se înfipseră, în

chica adversarului, smucind în jos capul lui James. Concomitent, genunchiul drept al tânărului se înălță şi izbi năprasnic.

Se auzi un fel de gâlgâit iar corpul adânc încovoiat al lui Spiller dădu înapoi, împleticindu-se. În aceeaşi clipă, un upercut îi trăsni bărbia îndoindu-i capul pe spate. Lovitura fu atât de puternică încât omul căzu la pământ cât era de lung.

Că rana lui Sycamore se resimțea ca urmare a acestor mişcări rapide, se putea vedea limpede pe fața lui crispată.

Dar această durere nu-l opri, nu-l paraliză, ci îi întărâtă şi mai mult mânia. De abia se redresase James, că pumnul explodă iar în bărbia lui. Pentru a se apăra, omul îşi înălță în grabă mâinile. Astfel îi rămase însă stomacul descoperit. Cu capul înainte, Sycamore făcu un salt uriaş, iar izbitura aproape că-l frânse în două pe individul imprudent. Şocul îl catapultă în peretele casei. Încet, trupul se năruí la pământ.

Dar şi Sycamore căzu. Şi anume pe partea stângă. Suferința cumplită ce izvora acum din umărul rănit îl aduse aproape în pragul nebuniei.

Cu gura larg deschisă şi cu respirația tăiată, izbuti să se ridice, dar durerea îl făcu să-şi muşte până la sânge buzele. Fără voie, chinul insuportabil îi smulse un geamăt.

Căscă ochii mari, îi strânse iar, dar nu reuşi să zărească altceva decât o ceaţă care se unduia. În auz îi stăruia un vuiet şi genunchii-i tremurau atât de tare, încât mersul său nu mai era altceva decât o înlănţuire de mişcări frânte.

Între timp, James se adunase de pe jos, fără ca să-l slăbească din ochi pe cel care stătea acum iarăşi în apropierea sa, vădit marcat şi cu braţele spânzurând.

Mâna dreaptă a combatantului mai vârstnic pendula înapoi, îşi luă elan, zvâcni în faţă şi, zburând apoi de jos în sus, se îngropă în pântecul lui Sycamore.

Tânărul ajunse astfel involuntar în poziţia unui briceag pe jumătate închis, dar un upercut de stânga îl dezdoi iarăşi, ca după aceea o directă de dreapta să-i demoleze umărul rănit.

Geamătul lui Sycamore suna aidoma celui unui cal muribund.

Pata de sânge din bandaj se lăţea văzând cu ochi. Dar omul nu mai simţea nimic.

Când James dădu semne că vrea iarăşi să se năpustească împotriva lui, vocea aspră a sheriff-ului se făcu auzită:

— Stop, ajunge, James!

Nimeni nu încercă să-l ajute pe Sycamore. Priviră în

tăcere la Spiller care, după ce îşi luă centura de pe jos, se îndreptă clătinându-se spre malul lacului. Genunchii nu-l mai ascultau.

— Dacă tânărul n-ar fi fost rănit, James ăsta al nostru, deşi tare ca un bizon, n-ar fi avut sorți de izbândă, îşi zise Howard Blaine.

Şi ceilalți gândiră la fel.

Iar undeva în adâncul ființei lor îi încercă un fel de admirație față de acest tânăr neînsemnat în aparență, care, deşi avea o rană inflamată pricinuită de glonț, deşi măcinat de friguri şi slăbit de sângele pierdut, reuşise, cu doar câteva lovituri ale dreptei sale, să-l încolțească atât de tare pe James, cel voinic ca un urs.

În ciuda oprobriului lor, în ciuda mâniei pe care le-o stârnise presupusa lui faptă, erau americani, erau texani – deci oameni care apreciază orice performanță, indiferent dacă aparține unui ucigaş sau unui sfânt.

— Duceți-l în casă, spuse Blaine. Şi vedeți ce-i cu rana lui. Tu, Will, apucăte şi fă ceva de mâncare. Nu cred că în următoarele douăzeci şi patru de ore se va pune pe picioare.

Se înşelase însă; de-abia căzuse amurgul că Sycamore coborî din pat.

Mai întâi sorbise o zeamă puternică de carne, apoi

mâncă zdravăn. Acum se afla lângă casă şi aerul răcoros îi pria de minune.

Blaine, care îl privea de la fereastra camerei de lucru a lui Sutter, îşi clătină capul a părere de rău.

— Păcat, mare păcat de flăcăul ăsta, spuse el apoi lui Steve Beckett.

Bărbatul, pe cât de scund pe atât de înfipt, cu mutra lătăreață ce semăna cumva cu o clătită, îl privi mirat.

— Păcat de un ucigaş?

— Păcat de flăcăul ăsta, nu înțelegi? Are puteri mai ceva decât un taur. Pentru orice rancher un asemenea om este o comoară. Mare păcat! Colinda prin cameră, cu mâinile la spate. Sunt două soiuri de oameni cu care am de-a face. Unii sunt răufăcători din născare, „meseriaşii" cum le spun eu, de felul lui Isham Hopkins, care trebuie striviți aşa cum o faci cu gângăniile dăunătoare. Alții însă au un fond bun – şi măcar la început sunt la fel ca oricare din noi. Dar o greşeală măruntă îi face să-şi piardă mințile şi s-o ia la vale. Aceştia sunt de fapt cei mai primejdioşi; li se pare că au temeiuri, că sunt nedreptățiți. Şi asta îi transformă în nişte sălbăticiuni. Sycamore e unul dintre ei. Iar Jude Michael Sibley este şi mai… Ei, dar mi-aş fi dorit ca până la ora asta doc să fi venit deja. Cred că va trebui să mai avem răbdare

până mâine dimineață.

— Pe mine mă interesează cu totul altceva acum, Ward...

— Şi anume ce?

— Suntem plecați de acasă de aproape douăsprezece zile. Prăvălia aia a mea, negoțul. Şi ceilalți tot aşa: nu numai că-şi pierd timpul, dar şi o groază de bani, dacă vom continua să zăcem aşa, fără să facem ceva. Nu ne putem îngădui asta. Maggy a mea se descurcă ea vreo câteva zile, dar după aceea. Trebuie să ne întoarcem acasă, Ward. Ce părere ai?

— Mda, cam ai dreptate. Dar trebuie să vedem şi ce spune doc Ellsworth.

— Păi de ce?

— În primul rând pentru că Sycamore nu e în stare să suporte un asemenea drum – nu poate călări în halul în care este.

— N-avem decât să înjghebăm un *travois*[40], ce naiba!

— Da, dar mai întâi trebuie ca doc Ellsworth să-i extragă glonțul. Şi cred că nici atunci n-o să fie posibil. Iar va pierde sânge şi asta o să-l slăbească şi mai mult.

— Am priceput, deci cu alte cuvinte trebuie să rămâi aici până când flăcăul va fi iar – cât de cât – în măsura să se

---

[40] *Travois* – Vehicul primitiv folosit de indieni (ceva intermediar între targă şi sania noastră).

ținăn-şa. Dar pentru asta nu cred că-ți trebuie şapte oameni?

— Aşa-i! mai întâi aş vrea să ştiu însă părerea lui Ellsworth despre Sutter. După aceea văd eu ce facem.

— Sutter nu-şi va mai reveni, treaba asta o vede şi-un orb. De opt zile zace cufundat în leşinul ăsta. Îți dai seama, opt zile! Doar ai văzut şi tu rana. Nu mai există nicio nădejde, Ward! Ce te tot complici atâta cu Sycamore ăsta? Ce rost are ca doc să-i mai coase rana, dacă şi aşa individul va fi spânzurat? N-are nicio noimă?

— S-ar putea să fie aşa, vezi tu, datoria mea este să aplic legea – eu n-am cum s-o schimb. O aplic şi basta! Şi nu uita că i-am garantat lui Sycamore dreptul de a se putea apăra. Orice om trebuie să aibă acest drept, înțelegi?

Steve scoase un sunet care semăna cu o mârâitură, după care spuse:

— Faptul că trebuie să spânzurăm pe cineva nu înseamnă o distracție – cel puțin pentru mine, unul – dar în cazul ăsta nu mai există nici cea mai mică îndoială. Pe tine nu te lasă steaua, dar noi nu purtăm aşa ceva, deci...

— Nu uita că atunci când am constituit potera asta, ați depus un jurământ.

— *Pshaw!*[41] Am jurat că în timpul urmăririi vom respecta întocmai ordinele tale. Dar „vânătoarea” s-a încheiat. Sutter trage să moară şi asta din pricina... Nu, să ştii că eu unul m-am săturat. Merg să discut şi cu ceilalți. Trebuie să ajungem la o înțelegere cu tine şi vom ajunge.

— Nici vorbă de înțelegere, accentuă Blaine cuvântul. N-ai decât să vorbeşti cu ei, dar nu se face nimic până când nu se iveşte medicul aici. Aveți cuvântul meu!

CAPITOLUL VIII

ÎL AŞTEPTĂM PE ELLSWORTH ŞI CONSTATĂM CĂ NU VINE SINGUR

A doua zi, venind dinspre răsărit, din direcția lanțului de dealuri, apărură nişte puncte mişcătoare care se apropiau acum statornic de lac.

Sycamore, care şedea pe mal cu picioarele spânzurând în apă, le observă primul. Avea ochii ageri. Numără trei

[41] *Pshaw*! — Interjecție care exprimă dezgust, dispreț.

puncte: două mari şi unul mic. Deci doi călăreți şi un animal de povară.

Nu putea fi decât medicul, fiindcă „trupa” lui Sutter era compusă din cinci persoane.

Şi ei trebuiau să revină curând acasă! Săptămâna lor, din Mesilla se terminase de mult!

În mod curios, febra sa traumatică slăbise dintr-odată, cam de la miezul nopții. Dar rana începuse să colecteze. Ea pulsa – de fapt zvâcnea – atât de puternic, încât toată partea lui stângă – de la gât până la şold – era mai fierbinte decât restul capului, de parcă ar fi fost pradă focului. Îl îngrijora şi faptul că de la o zi la alta puterile bolnavului scădeau. Felul cum se sfârşea marshall-ul era o lovitură pentru tânăr. De când potera se afla acolo, nu mai avusese voie să-l vadă.

— Îi merge prost, răspunsese aseară Blaine întrebării sale, dacă vrei să-l vezi – n-am nimic împotrivă, în vocea lui nu se simțea nici cea mai mică urmă de compătimire. Cândva Sutter i-a salvat viața lui James. La viața lui, marshall-ul a fost om odată!

Apoi se răsuci. Lui Sycamore i se păru că o face fiindcă încerca să-şi ascundă astfel chipul desfigurat de mânie. Dar nici nu era nevoie. Oricum, tonul cu care vorbea spunea destule.

Toată noaptea, tânărul nu izbuti să adoarmă, căutând zadarnic o cale de a ieşi din încurcătură. Dar aşa ceva părea că nu există.

Doar dacă Sutter şi-ar redobândi cunoştinţa şi le-ar spune cum s-au petrecut lucrurile. Dar cu fiecare oră ce trecea, şansa asta devenea mai măruntă.

De când febra propriu-zisă îi trecuse şi îşi regăsise judecata, lui Sycamore îi devenise limpede că n-aveau cum să răspundă în acelaşi fel urii, urii oarbe cu care-l copleşeau oamenii aceştia, cu toate că ar fi avut destule temeiuri.

Văzuse că are de-a face cu nişte indivizi în fond foarte de treabă. Poate aspri în aparenţă, dar de fapt cumsecade, ba chiar de înţeles. Ura lor firească nu se îndrepta împotriva sa, ci împotriva lui Jude Sibley. Împotriva ucigaşului rancher-ului Sutter. Fiindcă asta era clar acum, rănitul va muri. Leşinul nu era altceva decât o comă prelungită. Iar omul odată mort, Sibley era un ucigaş! Dar membrii poterii îl considerau pe el drept făptaş şi n-avea cum să-i convingă că nu-i aşa.

Dimineaţa se regăsiseră iarăşi cu toţii la marginea lacului. Tânărul se aşezase la nici zece *yarzi*[42] de ei, la

[42] *Yard* – Unitate de lungime egală cu 0, 9144 m.

umbra unui înalt *prairie-schooner*[43] pe care-l trăseseră acolo din motive care îi scăpau.

Fără să se sinchisească de prezența sa, se înțeleseseră să respecte dorința lui Blaine ca să fie aşteptată sosirea medicului, înainte de a isprăvi cu Sycamore şi-acum doc se afla la mai puțin de o *milă*[44]!

Sycamore îşi muşcă buzele.

Ce trebuia să facă? În ce fel se putea apăra? Blaine probabil că nu se va opune oamenilor dacă aceştia vor voi să-l linşeze. Şi o voiau!

Nici măcar în clipa aceea tânărul nu-l considera pe Jude drept ucigaş. Lovise într-adevăr prea tare, iar Sutter avusese neşansa de a se mai şi izbi în cădere.

Acum observaseră şi ceilalți călăreți care se apropiau.

Începură să strige aprinşi, să se agite.

Câțiva dintre ei îşi goliră revolverele în cerul care radia albastru şi nevinovat şi se grăbiră în întâmpinarea medicului.

Zece minute mai târziu, Will Coster alerga spre casa în

---

[43] *Prairie-schooner* – Corabie a preeriilor, chervan, cai coviltir.

[44] *Milă* – Unitate de măsură pentru lungime, folosită în Anglia şi SUA, egală cu 1.609, 3 m.

pragul căreia Blaine, cu mâna făcută streaşină, se trudea să desluşească identitatea călăreților.

— A... a adus-o şi pe Dee, Blaine – pesemne că doc a înnebunit. Cred că fata nu mai poate.

— Doc n-a avut o idee proastă. De cele mai multe ori femeile se descurcă mai bine cu doi bolnavi decât ar face-o un bărbat, mormăi Blaine, dar nici lui nu-i convenea că Philip Ellsworth era însoțit şi de fiica sa, Doreen. Lucrurile urmau să se complice. O ştia pe fată. Cei doi Ellsworth veniseră de vreo câțiva ani din Est. Iar cu moravurile texane – desigur, destul de aspre – nu reuşiseră încă să se împrietenească.

Speranțele lui Sycamore însă renăscură. Prezența unei femei putea constitui cea mai bună piedică în calea urii bărbaților.

Având pe față semnele unei aşteptări, unei speranțe încordate, privea către micul grup care se apropia rapid. Acum reuşi să-i distingă cu claritate. Mai întâi medicul, care arăta ca un nobil scoțian care fusese surprins de o furtună de nisip. Era un personaj înalt, zvelt şi foarte distins. Ce-i drept, felul cum şedea în şa putea să-ți provoace compătimirea. Nu oricine era născut pentru aşa ceva. În schimb, fiica lui, îmbrăcată în nişte veşminte bărbăteşti

practice, făcea o figură mult mai bună. Nu era de mirare. Cum avea să afle mai târziu, călăria era pasiunea Doreenei.

Când ajunseră în curte, Sycamore o privi cu şi mai multă atenție.

Înfățișarea ei era cumva fără cusur, deşi... Fața era ovală şi regulată. Gura, poate un pic cam mare. Dar buzele pline înlăturau această impresie. Avea un năsuc cârn şi o mulțime de pistrui.

Dar, în mod curios, aceste detalii nu-i alterau imaginea. Pistruii, nasul cârn şi părul blond-pai care era strâns într-un coc greu aparțineau acestei fete, pe care nu ți-o puteai închipui altfel. Nu era o frumusețe, dar în felul ei era extrem de atrăgătoare.

Privirea pe care i-o aruncă lui Sycamore, după zâmbetul prietenos adresat lui Blaine, cuprindea, pe lângă o curiozitate evidentă şi ceva care semăna cu un dezgust profund la care se adăuga şi teama, o teamă de care ți-e cumva ciudă.

O găleată cu apă rece nu l-ar fi putut dezmetici mai rapid.

Desigur, mutra lui puternic tumefiată de lovituri şi care bătea acum în toate culorile, putea să-ți stârnească frica.

Tatăl ei nu-l măsură decât fugitiv cu o privire ce trăda

interesul profesional al medicului şi atâta tot.

Cu paşii gravi, care aminteau de cei ai unui preşedinte de tribunal, intră în casă. Pur şi simplu nu-ți puteai închipui că în viața lui ar exista şi situații care să-l determine să umble mai repede. Iar gândul că omul ar putea eventual să şi fugă sau, Doamne fereşte, chiar să alerge, nu putea să mai treacă prin mintea cuiva care, anterior, îl privise măcar o clipă.

Trecând pragul în urma tatălui ei, fata mai privi o dată nedumerită spre Sycamore, de parcă s-ar fi întrebat cum un individ atât de primejdios ca el poate fi lăsat aşa, în stare de libertate.

Apoi dispăru. Imediat după ea intrară şi ceilalți. Doar Adam şi Steve mai întârziară o clipă pentru a deşeua caii şi pentru a desprinde din legăturile care o fixau de animalul de povară, cutia de lemn destul de mare, asemănătoare poate cu sicriul unui copil. Duseră îndată obiectul în casă.

Sycamore iubea caii. Se îndreptă către cele trei animale istovite, care erau acoperite cu un strat gros de praf şi care stăteau acum cu capul spânzurând în jos.

Unul dintre ei era un ponei bălțat în alb-negru, mărunt şi rezistent. Fusese călărit de medic. Avea un piept lat şi capul mic. Fornăi uşurel când tânărul îşi trecu degetele

peste nările-i catifelate.

Fata folosise un animal sur. Trebui mai întâi să îndepărteze praful, pentru a constata asta. Era o iapă tânără şi rezistentă, o tretină cu picioare lungi. Puteai să-ți închipui că era şi foarte rapidă.

Tocmai voia să bată grumazul calului de povară, când îl săgetă un fior.

Coburul!

Între clapă şi tocul de piele propriu-zis se căsca o deschizătură. Iar prin aceasta răzbătea licărul crosei unui revolver.

Încă mai înainte de a realiza pe deplin constatarea, avea deja în mână *six-sooter-ul*[45] argintat, calibru 38. Aruncă o privire rapidă în magaziile de gloanțe. Plumbii luceau mat. Erau încărcate.

Vârî arma în buzunar.

Dar astfel ar fi atras atenția.

Păşi grăbit spre casă. Îşi aminti că oamenii îi azvârliseră cizmele în magazia de materiale. Ajunse neobservat acolo şi, cum uşa era deschisă, intră, găsi îndată încălțările şi, suflecându-şi pantalonii şi le trase pe picioare, îşi vârî apoi

[45] *Six-shooter* – Revolver cu şase focuri.

arma în carâmbul drept, după care aduse veşmântul în poziția inițială.

Pintenii îl încurcau însă. Îi desprinse.

CAPITOLUL IX

ŢAPUL ISPĂŞITOR

După o jumătate de ceas în pragul casei se ivi Jack Terrame.

— Să vii şi tu, spuse el morocănos.

Aşteptă până când tânărul trecu pe lângă el, apoi îi urmă.

Îl ridicaseră pe Sutter. Câteva perne îl propteau, asigurându-i stabilitatea.

Când îl zări, Sycamore tresări speriat.

Față de imaginea pe care o oferea acum, Sutter cel pe care-l văzuse cu câteva zile în urmă arătase înfloritor.

Palmele mari ale lui James sprijineau un cap de mort! Privirea cruntă cu care Spiller îl măsură pe tânăr, îl făcu pe acesta să frisoneze. Apoi observă că părul fusese îndepărtat

din jurul rănii de-un lat de palmă. Plaga în sine se înfățișa ca o crăpătură adâncă.

La început i se păru că Doreen pregăteşte nişte faşe pentru... un cadavru! De-abia puțin mai târziu băgă de seamă zvâcnetul spasmodic al mâinii drepte a rănitului, o biată mână palidă şi străvezie, care zăcea pe pătură.

Ellsworth îl observă pe Sycamore cu un calm bine cumpănit, apoi împinse către acesta un scăunel.

— Aşază-te! spuse el complet neutru şi destul de obosit.

Tânărul o făcu, îi surprinse privirea scurtă, cercetătoare. Şi simți căutătura sumbră a oamenilor stăruind asupra sa. Chiar şi Blaine se uita la el de parcă ar fi vrut să-l rupă în bucăți.

Medicul desfăcu bandajul lui Sycamore, apoi examină atent locul pe unde intrase proiectilul. Degetele sale fine o făcură cu atâta blândețe, că rănitul nu simți nici cea mai mică durere.

Părul său castaniu deschis, grizonant de acuma, mirosea a răşină de pin, constată el – dar probabil se înşelase. În tot vestul Texasului nu existau conifere.

— Regret, dar trebuie să deschidem iarăşi rana, spuse el, este aproape vindecată, dar sub ea... N-avem încotro, se cere ca glonțul să fie extras.

— Nu prea cred că e nevoie, mârâi James răguşit.

Ellsworth nu-şi ridică privirea.

— Asta vă rog s-o lăsați în seama mea, domnule Spiller! N-o spusese nepoliticos, dar oricum, foarte precis.

— Când ți-a scăzut febra? Mi s-a spus că ai avut febră, nu?

— Da, azi-noapte s-a muiat dintr-odată.

— Deci de vreo douăsprezece ore. Şi mai-nainte de asta... A fost tot timpul prezentă?

— Da.

— Asta înseamnă că glonțul trebuie scos. Şi încă repede. Febra va reveni. Să ştii însă că n-am anestezic. Voi încerca să lucrez cât se poate de rapid.

Sycamore dădu din cap în semn că era de acord.

Medicul se ridică.

— Aduceți o masă – şi prosoape sau cearşafuri.

Adam şi Mac dispărură. Cu vădită neplăcere, însă.

— E foarte important să nu te mişti. Din cauza asta va trebui să fi imobilizat.

— Nu-i nevoie, doc – nu le fac eu o asemenea plăcere neghiobilor ăstora. N-o să zic nici pâs.

— Asta nu contează. Dinspre parte-mi poți să şi urli. N-ai voie însă să te mişti. Şi încă un lucru: asta cu scosul

glonțului depinde doar de dumneata, înțelegi?

Sycamore înțelesese foarte bine. Doc voia să spună că, oricum, extragerea glonțului nu va influența soarta viitoare a tânărului. Scoase un mârâit care ar fi făcut cinste unui dog matur.

— Dați-i drumul! Se lungi pe masa care fusese între timp adusă. Avu însă grijă ca nu cumva cracul drept al pantalonului să lunece în sus.

„N-am voie să leşin acum", gândi el înfocat, „dacă vor da peste revolver s-a dus şi ultima şansă". Că Sutter nu se va mai trezi era clar văzându-i înfățișarea – limpede ca lumina zilei, aşa că nici nu-l mai întrebase pe medic.

Doreen terminase cu bandajatul. Sutter zăcea încremenit în pat. Fata se apropie de masă.

Două cute verticale îi brăzdau fruntea. Când privirea ei coborî asupra lui Sycamore, fața i se posomorî.

Că şi fiica medicului îl privea cu un dispreț atât de evident, îl lovi pe tânăr ca o țâşnitură de apă fierbinte. Ştia că fata nu putea gândi altfel. Totuşi, acest chip încremenit îi arăta că nimeni, dar absolut nimeni nu credea defel în nevinovăția lui. Îşi încleştă dinții.

Apoi bisturiul cel lung se cufundă în carnea lui. Îl simțea ca pe o lance incandescentă.

Ellsworth se întrerupse şi-l privi.

— Mai departe! Sycamore avu un rictus ca unul căruia, din greşeală, îi cade o nicovală pe vârful cizmelor.

Medicul continuă să caute proiectilul.

Simțământul unei dureri nebuneşti, imposibil de asemuit cu ceva, îi aduse lacrimi în ochi. Dintr-odată urmă o smucitură şi instrumentul de tortură fu scos.

Toți tăceau. Oamenii stăteau în cameră de parcă nu i-ar fi interesat nimic, dar niciunul dintre ei nu pierdea vreun amănunt.

Sycamore văzu deasupră-i chipul fetii. Părea cu o zăreşte printr-o pânză de apă. Tampona sângele care izvora grăbit.

În cele din urmă glonțul ieşi iarăşi la lumina zilei.

Când îl văzu prins de fălcile cleştelui îngust – o moviliță de plumb sângerie – îşi aduse fulgerător aminte că-şi cumpărase la Carson gloanțe din cele noi, de plumb aliat cu antimoniu şi cu înveliş de zinc. *Keeper-ul*[46] spuse că atunci fuseseră scoase pe piață.

Dar Sutter afirmase că un părăsise ranch-ul de aproape un an. Avea desigur o anumită rezervă de muniție în casă, dar aceasta nu putea să fie alcătuită decât de obişnuitele

[46] *Keeper* – Aici în sens de comerciant, patronul magazinului.

gloanțe de plumb nealiat.

Acest gând îl însufleți atât de mult încât, luptându-se cu trâmbele de ceață ale slăbiciunii ce amenințau să se transforme în leşin, se săltă totuşi repede.

— Glonțul, doc – dați-mi glonțul!

Cu o uimire stăpânită, Ellsworth lăsă proiectilul să cadă în palma făcută căuş a lui Sycamore.

— Blaine, adu Coltul lui Sutter şi centura mea!

— Ce înseamnă asta? mormăi omul.

— Cred că-ți pot dovedi ceva.

Blaine făcu un semn lui Mac Pepper.

Acesta aduse ambele centuri de arme.

— Scoate un glonț din centura mea şi altul din cea a lui Sutter! spuse Sycamore, privind la chipul concentrat al fetii, care se apropiase acum foarte mult.

Gâfâitul disprețuitor al lui James Spiller puncta tăcerea cu semne de întrebare. Blaine se uită mai întâi la el, dar extrase apoi câte un proiectil din fiecare centură.

— Da, şi?

— Pune gloanțele unul lângă celălalt şi cercetează-le cu atenție! Există vreo deosebire între ele?

Tăcere.

— Da, Sutter are gloanțe de plumb moale, nealiat, pe

când tu... da... ia să vedem. Scoase încetişor un briceag din buzunar, îl desfăcu şi încercă să cresteze glonțul cu tăişul, dar nu reuşi... pe când tu ai deja gloanțe din cele noi, cu cămaşă în zinc. Şi ce-i cu asta?

— Mai uită-te şi la glonțul pe care tocmai l-a scos doc din pielea mea.

Blaine îşi îngădui un răgaz pentru a privi nemulțumit în juru-i. După asta luă totuşi proiectilul muiat în sânge şi-l studie cu băgare de seamă.

— Phiu, fluieră el printre dinți, ăsta e... ăsta e un glonț cu cămăşuială de zinc.

— ... din Coltul meu, completă Sycamore.

Liniştea coborî peste încăpere.

Blaine îşi reaminti fulgerător că, de fapt, Sycamore afirmase de la bun început că Sutter trăsese asupra lui la trei zile după ce fusese rănit! Şi că o făcuse când delira. Cu revolverul tânărului! La trei zile după.

— Ia spuneți, mr. Ellsworth, puteți constata când a fost provocată această rană?

— Asta n-o pot spune decât destul de aproximativ. Poate să fie veche de şase zile, dar poate să aibă chiar mai mult. Nu se închisese prea bine. Înclin să o consider ca datând de şase-şapte zile, mă pot însă şi înşela.

— Nu zece zile? întrebă Blaine cu vocea înecată.

— Posibil. Dar în situația asta – având în vedere constituția lui fizică excelentă – rana ar fi trebuit să fie aproape vindecată.

— Eu i-am deschis-o iarăşi, cu câteva lovituri de pumn, hârâi James Spiller şi se alese cu o privire îngrozită a fetii, ceea ce nu-l deranjă defel.

Ellsworth nu clipi.

— Atunci, e posibil. Când s-a întâmplat asta?

— Ieri de dimineață. Individul a devenit obraznic şi...

— Nu mă interesează, se apără medicul cu un gest demn de un grande de Spania şi îl privi iarăşi pe Blaine. Mda, este, cum am mai spus, greu de estimat. Oamenii de aici trebuie apreciați după cu totul alte criterii decât se face îndeobşte. Nu mă mai miră nimic. Ambele termene despre care s-a vorbit sunt deci posibile.

— Mr. Sheriff, ai văzut că am avut în umăr unul din propriile mele gloanțe. Crezi că aşa, neavând ce face, am început să-mi găuresc corpul? Ți-am mai spus cum s-a întâmplat: Sutter – aiurind din pricina frigurilor, a tras asupra mea la trei zile după ce a fost rănit. Şi asta a făcut-o cu revolverul meu, pe care îl lăsasem aici. Dovada că este aşa e chiar glonțul!

— Glonțul nu dovedeşte decât faptul că rănitul a folosit Coltul tău, atâta tot. Asta nu înseamnă că Sutter a tras asupra ta când delira şi nici că trecuseră trei zile de când era rănit.

— Nu vrei să accepți niciun motiv, oricât ar fi el de întemeiat, spuse Sycamore mânios. Ții morțiş la ideea că eu i-am spart capul marshall-ului şi nimic nu te poate convinge că nu-i aşa, strigă el acum, țintuindu-l pe Blaine cu ochi scăpărători. Ai nevoie cu orice preț de un țap ispăşitor şi, cum n-ai găsit altul, înseamnă, după judecata dumitale strâmbă, că eu sunt acela. Ce dracu'! Nu pricepi că nu m-am atins de Sutter? A vrut să scoată revolverul şi să-l aresteze pe Sibley. Dar acesta a fost mai rapid şi l-a lovit în cap cu crosa armei sale. N-a vrut să-l ucidă, altminteri ar fi tras. Nu?

Suflul fierbinte al respirației sale încingea obrajii omului legii. Bărbații încremeniseră. Nimeni nu observase că sângele şiroia fără contenire din rana deschisă, prelungindu-se apoi pe piept şi, luând-o pe corp la vale. Năclăia cracul stâng al pantalonului şi cizmele, pentru a se aduna în cele din urmă pe podea, într-o băltoacă. Chiar şi Ellsworth şi fiica lui, fascinați, îl priveau țintă pe tânărul care se dezlănțuise.

— Apoi, între mine şi Sibley se iscă o ceartă. Mi-a spus că aş fi idiot dacă nu l-aş însoți. Că voi fi bănuit. Că voi fi băgat până-n gât în rahatul ăsta. Doamne şi câtă dreptate a avut! Dar nu aveam cum să-l părăsesc pe Sutter, n-aveam cum să părăsesc un rănit. Asta chiar ar fi însemnat moarte de om, nebun de trei ori afurisit ce eşti! urlă el la Blaine, fulgerându-l pe omul cu un cap mai înalt decât el şi care-l privea cu chipul împietrit. Sunt mai nevinovat decât nasul dumitale borcănat! Întâmplarea a făcut să-l întâlnesc pe Sibley. Omul a vrut să tragă asupra mea fiindcă avea nevoie de apă, dar eu am fost mai repede şi...

— În sfârşit, te-am prins! şuieră Blaine triumfător. Dă-mi centura ta, James, scoate gloanțele din Colt, dar repede.

James îi azvârli centura lui Sycamore. Cu chipul schimonosit, tânărul o încinse.

Nu dădu atenție ciudatelor scântei care-i jucară în ochi, dar care dispărură rapid şi făcu doi paşi îndărăt.

— Numără, James! ordonă Blaine cu chipul crispat.

James numără.

Ochii celor de față priveau fascinați la cei doi, care se înfruntau.

MarshaZZ-ul adoptase poziția caracteristică pentru asemenea cazuri: spatele puțin curbat şi picioarele

depărtate, iar mâna – cu degetele desfăcute, plutea deasupra crosei revolverului. Sycamore era însă şi în asta un neconformist: drept ca o lumânare, aşteptă cu degetul gros al mâinii vârât în spatele cataramei.

La „trei”, un zvâcnet le animă brațele.

Tânărul îşi mişcă atât de rapid revolverul, încât mai târziu nimeni n-a putut să descrie exact felul în care făcuse aceasta.

Cocoşul țăcăni şi gura țevii arăta spre pântecul lui Blaine, în vreme ce acesta reuşise de-abia să-şi extragă arma pe jumătate.

Mâna lui rămase în poziția în care o surprinsese clinchetul.

Fața marshall-ului prinsese o culoare cenuşie asemănătoare cu cea a plumbului. Tăcerea copleşise odaia.

— Şi ăsta nu-i revolverul meu, Blaine, mai izbuti să şoptească Sycamore, căruia începuseră din nou să-i joace în fața ochilor trâmbele de pâclă cenuşii ale leşinului, iar tocul armei e plasat ceva mai sus decât la centura mea. Şi-n afară de asta sunt fără vlagă, sunt stors.

Reprezentantul legii continua să tacă.

Sosise însă clipa când şi „Indian-Alb” trebui să cedeze. Revolverul se rostogoli cu zgomot pe podea. Dădu ochii peste

cap.

Dacă prezența de spirit nu l-ar fi făcut pe Blaine să-l prindă în brațe, tânărul s-ar fi prăbuşit.

Printre oamenii care alcătuiau potera nu era niciunul care să nu ştie că sheriff-ul (cum îl alintau ei, deşi funcția sa oficială era de marshall) Howard Blaine era unul din cei mai rapizi trăgători din *County*[47]. Şi cam aceeaşi faimă îl precedase şi pe Jude Michael Sibley.

Iar spectacolul de care avuseseră acum parte fusese de-a dreptul fantastic. Flăcăul acesta, al cărui corp istovit tocmai îl aşezau din nou pe masă şi care acum era bandajat cu băgare de seamă de Doreen – oare de ce roşise ea atât de ciudat? – era probabil cel mai rapid pistolar pe care-l văzuseră vreodată. Ți se zbârleau perii de pe ceafă dacă te gândeai la faptul că întâmplarea te-ar fi putut pune în fața unui Sycamore sănătos şi „proaspăt", care ar mai fi avut asupră-i şi propriul său revolver.

— Pesemne că Sutter îi reținuse revolverul mai înainte. Aruncând o privire vădit impresionată băltoacei de sânge, Spiller îşi ridică revolverul şi-l vârî între pantalon şi corp. Centura voia să şi-o ia de-abia după ce se termina cu

[47] *County* – Ținut, district.

îngrijirile care se dădeau tânărului.

Ridicându-se, văzu în ochii Deei o expresie pe care nu reuşi s-o înțeleagă. Acelaşi lucru îl păți şi Blaine împreună cu alți câțiva.

Marshall-ul dădu aprobator din cap.

— Yea. Aşa va fi fost. Sigur că aşa a fost! Doar îl cunoaştem pe Sutter. Prudent cum îl ştim, i-a luat Coltul lui Sycamore – probabil când acesta dormea şi, în dimineața următoare, i l-a ținut lui Sibley, sub nas, fără să-i mai acorde atenție flăcăului, ştiindu-l dezarmat.

Iar întrebarea cu privire la obiectul cu care, de fapt, îl doborâse Sycamore pe rancher, rămase deschisă.

După aceasta îl transportară pe Sycamore în odaia lui. Între timp, mai goliseră o cameră, în care, după aceea, montară două paturi de campanie.

Pentru Ellsworth şi pentru fiica lui.

Ambii erau frânți de oboseală.

Medicul rugă să fie îndată trezit dacă s-ar întâmpla ceva cu Sutter sau Sycamore. Până acum nu avusese nicio reacție emoțională. Dar din felul cum rosti cel de-al doilea nume, Blaine îşi dădu seama că Ellsworth începuse să nutrească o anumită simpatie față de tânăr.

Şi cu atât mai puțin îi conveni marshall-ului când văzu

ceva asemănător şi în ochii obosiți ai Deei.

CAPITOLUL X

„EXISTĂ O LEGE, JESSE...”

Doar foarte puțini oameni din ținut ştiau că Sutter îşi dobândise „personalul” ranch-ului într-o manieră foarte ciudată. În afară de Slim, pe care-l scosese de sub un chervan jefuit de indienii *hopi*[48], când acesta era încă un băiețaş, ceilalți patru fuseseră toți nişte tineri care se poticniseră cândva, care călcaseră alături...

În fața fiecăruia dintre ei stătuse cândva cu Coltul scos – vorbind astfel de patru ori despre şansa într-adevăr bună care se oferea persoanei respective – cum o făcuse şi cu Jude Michael Sibley. Şi toți patru profitaseră de ocazie. Rămăseseră acolo... Rămăseseră cu el şi n-avuseseră ce regreta. Nici măcar o clipă. Pentru ei, Harold Sutter fusese

[48] *Hopi* – Indieni din grupa uto-aztecă.

mai mult decât *boss*-ul[49]. Fusese cel mai bun prieten al lor, tatăl lor, fratele lor şi într-un anume sens şi ceea ce pentru alții înseamnă duhovnicul.

Cine oare ştia că, de pildă, Dan Wardlow avusese cândva numele de *Sticky Finger*[50]*?* Că Shad Roswell ajunsese deja la „valoarea" de 500 în cadrul bursei recompenselor oferite pentru prinderea unor infractori? Că Jesse Leeman fusese la un moment dat cel mai dibaci *rustler*[51] al ținutului, iarăşi n-o ştiau mulți! Nu exista nicio *danga*[52] pe care, doar cu o sârmă înroşită, să n-o poată preschimba în oricare alta, astfel că recunoaşterea celei inițiale devenea greu sau deloc posibilă.

Cu Brian Laredo chiar că fusese ceva şi mai şi era unul dintre băieții care n-avea decât o singură ambiție: să dovedească oricui cât de buni țintaşi erau. Coltul nu mai însemna pentru ei decât unealta unei competiții fatale. Revolverul făcea ca ei să-şi piardă mințile.

Da, aceasta fusese şi patima lui Laredo. Dar nu se aflase

---

[49] *Boss* – stăpân, patron.

[50] *Sticky Finger* – Degete lipicioase (şuț, persoană care fură).

[51] *Rustler* – Hoț de vite.

[52] *Danga* – Semn (literă, cifră) făcut de obicei cu fierul, roşu pe pielea

decât la începutul „carierei” care se vădea a fi deseori funestă, fiindcă şi alții – cândva, undeva – îşi sfârşiseră existența în fulgerarea şi detunătura unei împuşcături.

Ce însemna de fapt Harold Sutter pentru el, n-o aflase decât astăzi, acum când stătea lângă patul lui, privindu-l. Privind la acest corp deşirat şi stors, prin care de abia mai pulsa sângele, la acest schelet învelit în piele pergamentoasă, înghiți o dată şi încă o dată, țintuind cu ochii larg deschişi capul scheletic, de mort. Se înecă. Băgă de seamă cum începe să tremure, să i se umezească ochii. Un gol fierbinte crescu în el.

Dumnezeule mare! Cum fusese oare cu putință ca un om atât de voinic să slăbească în asemenea hal în doar paisprezece zile!

Îl auzi pe Dan gâfâind. Auzi cum măselele lui Slim trosneau măcinând înverşunat, văzu cum pumnii lui Jesse se încleştau cu atâta forță încât articulațiile se albiseră. De spaimă, Shad uitase chiar să respire şi înghițea acum aerul, spasmodic, cu un fel de gâfâit disperat.

Iar la picioarele patului stătea, mare şi viguros, Howard Blaine. Vârfurile mustății în formă de seceră tremurau. *Marshall-ul* era unul dintre puținii care le cunoştea existența

---

vitelor sau cailor, în vederea identificării.

anterioară.

Pe membrii poterei îi luă cu frig când văzură chipurile împietrite ale flăcăilor lui Sutter.

Aceştia continuau să străjuie patul ca nişte alcătuiri din lemn neînsufleţit, privindu-l ţintă pe cel în comă, căruia Mac Pepper – cu o răbdare infinită – încerca iar să-i toarne în gură câte o lingură de zeamă de carne. Oamenii marshall-ului Blaine avură senzaţia că prin vinele lor curge plumb, atât de fioroasă era înfăţişarea noilor veniţi. Aceştia mai rămaseră nemişcaţi preţ de cinci minute. Apoi, cu o privire inexpresivă, Jesse se răsuci.

Ceilalţi făcură la fel. Cu un gest, Blaine arătă spre uşă şi, în urma lor, părăsi încăperea cu capul plecat.

Le povesti foarte pe scurt totul. Că după părerea sa, Sycamore ar fi făptaşul, că tânărul îl doborâse deci pe Sutter când acesta încercase să-l dezarmeze pe Sibley şi că boss-ul lor, înainte de asta, reuşise totuşi, să-l rănească pe tânăr.

Cowboy-i ascultară relatarea cu aceleaşi feţe imobile.

Când, cu respiraţia tăiată, Blaine termină şi se lăsă să pice greu în scaunul proprietarului, Jesse îl întrebă, la fel de ţeapăn şi de calm ca şi mai înainte:

— Şi unde se află acest Sycamore acum?

— E terminat, Jesse. Complet terminat. *Doc* Ellsworth i-a scos glonțul. Nu vă mai spun că individul a pierdut o groază de sânge. Şi cred că a mai sângerat şi înainte de asta. Să nu uităm că James Spiller la zdrobit pur şi simplu. Dar mai ales pierderea de sânge l-a...

— Blaine, am întrebat unde este omul acesta acum?

— În anexa cea mică... cea de lângă cămin... eu... Jesse, eu înțeleg că... *well,* să ştii că intenționez să-l iau cu mine când se va fi refăcut cât de cât, spuse el nervos, pradă unui acces de eroism.

— N-avem nimic împotriva „intenției", accentuă Jesse, apoi se răsuci şi plecă.

Blaine, îl urmă, înghițind febril.

Trecând pe lângă uşa în spatele căreia se odihneau medicul şi fiica sa, omul nu-şi putut reprima o privire nervoasă.

Apoi, îi văzu stând în fața patului în care se afla tânărul. Chipul tras al acestuia părea crispat şi în timpul somnului, iar cutele adânci dintre sprâncene, de lângă nări şi de la colțul gurii, îl făceau să pară mai în vârstă. În vârstă şi neajutorat.

Prea mult nu rămaseră acolo. Poate două minute. Apoi Jesse scuipă pe podea şi îşi vârî pumnii în buzunare. Fu

iarăşi primul care părăsi încăperea, trecând pe lângă Blaine care rezemă tocul uşii.

— *Doc* unde-i?

— S-a culcat. Hei, Jesse, încotro?

— La Ellsworth.

— Vrei să-l trezeşti?

— De ce nu?

— N-ai să faci asta!

— Zău şi mă rog, de ce n-am s-o fac? întrebă Jesse Leeman cu aceeaşi voce glacială şi cu aceeaşi linişte inflexibilă care părea aproape sinistră când îl priveai şi cu chipul împietrit.

— Fiindcă au ajuns aici de-abia cu puțin timp în urmă şi asta după ce au călărit până aproape de epuizare. Sunt morții de oboseală. Nu pot fi treziți acum. Ce ai cu *doc?*

Jesse îl măsură pe uriaş cu o căutătură voit indiferentă. Apoi îl privi țintă în ochi. Nemişcat şi multă vreme.

— Vreau să ştiu ce trebuie făcut... cât va trece până când individul se va restabili. Nu vreau să fim acuzați că am spânzurat un tip pe jumătate mort.

— Doar v-am spus, Jesse, că-l iau cu mine.

— Cred că n-a fost chiar aşa. Ai spus că într-adevăr intenționezi să-l iei cu tine. Şi împotriva trebii ăsteia n-are

nimeni nimic împotrivă. De fapt, pentru ce vrei să-l iei cu tine?

— Pentru a fi condamnat legal, aşa cum se cuvine.

— Şi ca după asta... Să fie „executat prin spânzurare", nu? şuieră Jesse ostil. Atât tu cât şi judecătorul veți fi scutiți de truda asta. Orice cuvânt spus de-aci încolo e de prisos, Ward!

— Nu voi ceda decât forței, mârâi Blaine. În afară de asta, să nu uiți că mai avem şi-o femeie aici!

— Ştiu, Doreen Ellsworth. N-are a face. Peisajul din jurul *ranch-ului* e minunat. Deci, nu-i nevoie să priveşti tot timpul către un loc anume. *Come on „boys*[53]*!* La culcare!

— O clipă, Jesse! strigă *marshall-ul* în urma lui.

Omul se răsuci, dar nu în întregime, pentru a arăta astfel că tot ceea ce mai avea Blaine de spus în privința chestiunii nu-l interesa mai deloc.

— Există o lege, Jesse. Pentru ea s-a jertfit Harold Sutter. Nu ar fi fost nevoit s-o facă, dar...

— ... dar ce?

— Cred că el n-ar fi deloc mulțumit de felul cum aveți de gând să acționați şi care nu se aseamănă cu modul lui de a

---

53 *Came on, boys* – Haideți, băieți.

vedea lucrurile.

— Sutter purta pe pieptul său steaua – la fel ca şi tine, Ward. Noi nu purtăm aşa ceva şi asta nu-i rău deloc. Mai ales în asemenea cazuri.

Blaine privi lung la uşa în spatele căreia o ştia pe tânără. Iar asta îl făcu pe Jesse să se mai oprească o dată şi să-i arunce peste umăr:

— Sfârşitul ticălosului e pecetluit, spuse el rigid. Deci, băieți, la culcare – eu mai rămân încă lângă boss-ul nostru. După trei ceasuri, o să mă schimbi, Dan. Vin eu şi te trezesc. Altceva, Blaine?

Acesta se mulțumi să clatine abia perceptibil capul, în semn de negație.

În vreme ce Jesse intră din nou în camera bolnavului şi începu să stea de vorbă cu Mac Pepper despre starea suferindului, ceilalți patru, fără a mai privi în urmă, se îndreptară cu paşi greoi spre banca unde erau instalate priciurile.

Blaine se uită după ei. Băgă de seamă că începuse să transpire; ştia însă că pricina nu este căldura.

În spatele lui se făcu auzit glasul lui Steve Beckett.

— Plecăm în seara asta, Ward. Vii şi tu? Adam ar putea să-ți înşeueze calul.

— Trebuie să rămân aici, răspunse Blaine, ațintindu-şi privirea spre întinsul lacului, n-am cum să plec.

— Ba poți, replică Steve. Sutter mai trăieşte încă. Le dai băieților de aici misiunea să-l pună pe picioare pe Sycamore, astfel încât să fie în stare să suporte oboseala unui drum călare. Toți sunt ajutoare de marshall, dar în calitatea asta – după câte ştiu – au depus jurământul respectiv, deci sunt autorizați. Nimeni nu-ți poate cere să stai lângă un rănit până când vei prinde rădăcini!

Blaine îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor, îşi umezi cu limba vârfurile mustăților şi plecă spre lac, încheind astfel discuția.

— Ei, ce spune? întrebă Adam Carter.

— Poți pune şaua şi pe calul său. Sunt bucuros că se termină odată!

Cu Adam se întâmpla acelaşi lucru. De altfel, ca şi cu toți ceilalți.

CAPITOLUL XI

TEXASUL E FIERBINTE, MULT PREA FIERBINTE

După-amiaza târziu, Doreen se trezi. Prima ei grijă fu starea lui Sutter.

La uşa camerei suferindului o întâmpină Brian Laredo.

— Tocmai voiam să-l trezesc pe tatăl dumitale, domnişoară Ellsworth, spuse el precipitat şi arătând către bolnav. A început să sufle atât de curios!

Faţa *marshall-ului* avea o surprinzătoare tentă roză. Printre buzele palide, uşor deschise, răzbătea ceva intermediar între şuierat şi sforăit.

Fără să mai piardă timp, fata alergă înapoi şi reveni îndată cu tatăl ei.

Ellsworth aruncă doar o privire scurtă bolnavului îndepărtă cu precauţie perna de sub capul acestuia şi îi făcu repede o injecţie în braţ.

Efectul fu imediat. Sunetele ciudate încetară, la fel ca şi mişcările spasmodice ale mâinilor sale.

— *Doc,* va... va scăpa cu viaţă? se precipită Brian cu glas

scăzut.

Ellsworth negă, clătinând capul.

Mai rămase un timp lângă Sutter, se edifică asupra pulsului şi a temperaturii, mai examină o dată rana şi apoi ieşi, frecându-şi ochii obosiți.

— Dumnezeule, *doc,* gemu Brian disperat. Şi, prinzându-i cu asprime brațul, continuă: Nu se poate face nimic ca să fie salvat, *doc?* Zace deja de două săptămâni aşa, fără să-şi recapete cunoştința. Trăieşte!... Trebuie să existe vreo posibilitate de a-l ține în viață!

Medicul suportă în continuare strânsoarea aspră, cu toate că brațul îl durea.

— Nişte fragmente de os – deci nişte țăndări, sau aşchii dacă vrei – au pătruns în scoarța creierului din pricina loviturii. Va trebui să-l operez. Da, am s-o fac, spuse el încet.

— Şi nu începeți? îl zori Brian. Ce mai aşteptați?!

— Nici eu nu ştiu ce aştept, reflectă îngrijorat medicul. Operația va însemna probabil şi moartea sa. Nu există decât o şansă infimă de a fi salvat.

— *Doc,* dacă nu-l operați va muri oricum de foame.

— Bine, am să risc!

— Şi când?

— Mai întâi trebuie să văd ce efect va avea în continuare injecția pe care i-am făcut-o acum. Eu ştiu? Poate mâine la prânz... sau mâine seară... poate nici n-am s-o fac. În orice caz, trebuie să mai aştept. Te-ai uitat şi la Sycamore? În ochii săi reci şi cenuşii era ceva care evalua prudent.

Lui Brian i se urcă sângele la cap.

Pe buze îi stătea o replică violentă, dar, văzând că Doreen se apropie, înghiți, îşi înălță brusc bărbia şi mârâi crâncen:

— M-am uitat, *doc.* Şi să ştiți că nu mi-a fost deloc uşor să mă opresc doar la atâta.

— Sunteți convins că el e făptaşul? întrebă Doreen.

Omul se întoarse rapid.

— V-a povestit Blaine ce crede despre tânărul ăsta? continuă privindu-i chipul aprins. V-a spus oare că, în legătură cu el, există la fel de multe dovezi atât în privința vinovăției cât şi a nevinovăției?

— Nevinovăție? O tuse răguşită îl cutremură. Omul făcu un pas înapoi. În *corral*[54] se auzeau fluierături şi tropăit de copite.

— Harald l-a rănit pe... individ, iar acesta i-a crăpat

---

54 *Corral* – îngrăditură, tare (pentru vite, cai).

țeasta. Tot el a luat parte şi la jefuirea băncilor... e un *desperado*[55], e un asasin primejdios şi dumneavoastră vorbiți despre nevinovăție? *By God* – să nu mai aud aşa ceva.

— Ce vrei dumneata să auzi sau nu mă lasă rece. Aş vrea doar să ştiu dacă sheriff-ul Blaine, sau dumneata sau oricare altul, aveți dovada hotărâtoare, definitivă, că Sycamore este autorul. Ce dovezi ai, dumneata? spusele lui Blaine! Ce dovezi are Blaine? Ei?! Cele pe care le-a ales în aşa fel încât să se potrivească în oarecare măsură, cu situația pe care a găsit-o aici. Nu contest că *ar fi putut să fie şi aşa cum spune el.* La fel de bine *îl pot crede însă şi pe celălalt!* Îmi dau seama că nenorocirea care s-a abătut asupra lui Sutter te loveşte puternic... chiar extrem de puternic. Şi mie – unei persoane din afară, aceste lucruri mi se par îngrozitoare – mai este vorba despre încă o viață omenească! Nu uita acest lucru, Brian! încheie Doreen.

— Nu! strigă el roşu de mânie. Bineînțeles că nu uit! Este vorba de viața lui Harald! E vorba despre un om care în viața lui n-a făcut rău nici măcar unei muşte. Care om a dat o şansă oricui, chiar dacă era vorba de cineva în afara legii,

---

[55] *Desperado* – Tâlhar, hoț de drumul mare.

de un bandit. Şi un om ca Harald a fost doborât ca un câine turbat. Despre *această* viață stăm de vorbă aici! Chiar dacă sunteți de o mie de ori o femeie! N-am cum vă interzice să vă pierdeți mințile după un ucigaş murdar, însă...

— ... însă ai mers prea departe! se năpusti ea furioasă, dar o privire din ochii fumurii ai medicului o făcu să se stăpânească.

— Ți-ai ales greşit tonul şi expresiile, Brian, spuse el distins, dar omului i se umflaseră venele de pe frunte de mânie şi nu-i păsa de distincția nimănui.

Îşi aruncă amândouă brațele în aer, apoi le dădu drumul iarăşi în jos.

— ... însă asta nu ne va împiedica să-l strivim pe acest nemernic aşa cum o merită, îşi continuă el gândul, apoi. Se adresă direct medicului:

— V-aş sfătui *doc,* s-o trimiteți acasă pe stimata domnişoară, tot pleacă sheriff-ul Blaine.

— Blaine pleacă? Doreen tresări puternic.

— Ce-ar mai avea de făcut aici? Pe Harald tot nu-l poate ajuta şi ca să-l târâi pe asasin prin *Llano,* ca după aia să-l spânzuri la Siskadee, nu-şi are rost. De fapt, voia s-o facă, dar mai există şi cinci revolvere încărcate care sunt împotriva unei asemenea pierderi de timp.

Dar Doreen nu mai prinse sfârşitul fiindcă, strecurându-se pe lângă el, ajunse grăbită în curte şi de acolo la *corral,* unde oamenii poterii se ocupau de fixatul şeilor şi de fixarea burdufurilor de apă.

Howard se sprijinea de un stâlp.

Zărind-o, îşi încreţi involuntar fruntea.

— Plecaţi? strigă ea şi se opri chiar în faţa lui. Respira agitată.

— Desigur, d-ră Ellsworth! De mai bine de două săptămâni suntem plecaţi de acasă. Şi asta nu ne-o putem îngădui. Aceşti oameni pierd şi nişte lucrări, nişte bani – iar eu, sheriff-ul, mai am şi altă treabă, decât să zac în mijlocul deşertului, făcând degeaba umbră pământului.

— Bani şi muncă! strigă ea atât de tare încât ceilalţi deveniră atenţi şi se opriră din lucru. Tocmai ziceaţi că sunteţi *sheriff-ul.* Trebuie să protejaţi viaţa arestatului până când omul va ajunge în faţa judecăţii, până va avea într-adevăr o şansă să se apere. Asta aveţi de făcut; Nu să o luaţi din loc şi să-l lăsaţi pe mâna celor care vor să-l ucidă!

— Dacă ai crăpat capul cuiva, trebuie să te aştepţi şi la asta, replică Blaine nemilos. Şi la urma urmelor de ce vă interesează asta? Ce vă pasă de asasinul ăsta? Credeţi că mutra lui curăţică nu se potriveşte cu ştreangul? Aici

suntem în Texas scumpă domnişoară şi nu în Pennsylvania, unde am auzit că asemenea vagabonzi se pot răscumpăra, se pot elibera pe cauțiune, în schimbul unei grămezi de bani. Ori vă obişnuiți cu legile noastre aspre, ori vă duceți de unde ați venit. Noi nu v-am chemat, s-a înțeles?!

— Prostii, absurdități. Toate astea n-au nicio legătură cu Texasul sau cu Estul! țipă ea, tremurând de mânie. Sunteți laş – la fel ca şi aceşti aşa-zişi „bărbați", care vă însoțesc. Laşi, comozi şi mârşavi. Ce dovezi aveți împotriva lui? Ceea ce credeți şi ceea ce cred şi ceilalți – atâta tot. Dacă în alcătuirea aceea a dumneavoastră care se aseamănă cu un cap omenesc ar mai exista măcar o urmă de rațiune, ar trebui să vă spuneți că mărturiile sale, că afirmațiile sale, au cel puțin aceeaşi forță probatorie ca şi ale dumneavoastră. Neexistând dovezi precise, un tribunal l-ar declara nevinovat – nu-i aşa, *mr. Sheriff?* Nu, *mr.* Blaine! Haide să vă spun eu de ce o ştergeți! Să-l vânezi pe un om, da, asta e o distracție, asta vă face plăcere. Dar *dreptatea? Justiția?* Astea sunt lucruri de care n-aveți habar. Steaua asta – şi fata împinse violent cu degetul insigna de alamă de pe pieptul bărbatului – întruchipează legea, nu? Atunci de ce nu o băgați în seamă? De ce nu vă conduceți după ea? D-le Blaine, ştiți şi dumneavoastră foarte bine că n-aveți

certitudinea vinovăției lui! Poate e făptaşul, poate nu e. Dar vă e teamă de opinia generală. E mai simplu să încaleci şi să pleci, fără să vezi ceva, decât să rămâi pe loc ca un bărbat care n-a uitat jurământul, care n-a uitat răspunderea ce-i revine față de stea, față de lege! Dar nu, ne închidem ochii, ne astupăm urechile, băgăm mâinile în buzunare până la cot şi „Sorry, am avut ghinion", dacă se constată mai târziu că am omorât un nevinovat. Şi aşa ceva se numeşte *sheriff! Aşa* ceva este *sheriff!*

— Ajunge! urlă Blaine – al cărui chip se inflamase roşu-violet şi, desprinzându-se de reazemul său, porni în întâmpinarea medicului, care sosea alergând.

— Astupați-i gura fetei dumneavoastră Ellsworth, n-am niciun chef să mi se arunce în față tot soiul de grosolănii neruşinate.

— Aha! În loc de o dezvinovățire, în loc de argumente, urlete! Nici nu se putea altfel, îl luă ea în râs. Din câțiva paşi, doar medicul ajunsese lângă ei.

— Taci! Vii imediat cu mine! Asta nu-i treaba noastră!

— Ba nu, tată! Poate fi foarte bine şi treaba noastră, spuse ea înflăcărată. Vor să plece, dar ştiu foarte bine că oamenii lui Sutter urmează să-l omoare pe Sycamore. E o crimă, tată! O crimă laşă, ordinară, asta e!

— Doreen – şi acum vocea lui Ellsworth se ridicase cu un semiton – lucru care se întâmplase până atunci numai de patru ori în toată viața lui – te rog să taci şi să-l laşi pe domnul Blaine să hotărască asupra datoriei sale de *sheriff,* aşa cum crede dânsul de cuviință. Vă rog să primiți scuzele noastre, domnule!

— Vă rog să nu le primiți, *mr.* Blaine! strigă ea. Dar nu mai spun nimic. Tac! Să ştiți însă că pentru crima asta veți ajunge în fața judecătorului, *sheriff* Blaine. N-aveți decât să plecați! Şi atâta timp cât voi mai rămâne în Siskadee, nu vă voi mai spune decât „ucigaşilor", oriunde v-aş întâlni.

— Doreen!

— Nu pot altfel, tată. Şi aş vrea să-mi răspunzi la o întrebare... Te rog!

Ellsworth îşi muşcă buzele, fixă un timp catarama centurii de arme a lui Blaine, apoi îşi mută încetişor privirea spre chipul fetei. N-avea cum să ştii ce se întâmplă în el. Fața lui de scoțian era inexpresivă ca o mască.

Era linişte. O linişte adâncă. Întreruptă din când în când doar de tropăitul nerăbdător al cailor.

— Ai auzit ce-a spus *mr.* Blaine, tată. Dacă tu ai fi *sheriff* acum, ai putea pleca astfel?

Aceeaşi linişte părea că subliniază gravitatea

momentului. Poate ceva mai accentuată, deoarece, întâmplător, caii se potoliseră.

Apoi Ellsworth clătină puțin din cap, negând; se răsuci fără să privească la nimeni, plecă să vadă de pacienții săi.

Înalt şi țeapăn, păşea cu umbletul său tipic, oarecum stângaci. Pe strada unui mare oraş ar fi arătat desigur foarte atractiv. Aici însă – în inima deşertului şi printre bărbații care îşi purtau centura de arme lăsată foarte jos – părea puțin ridicol.

Dar ideea asta nu-i veni nimănui.

Doreen se întoarse şi, abandonându-l pur şi simplu pe Blaine, se îndreptă spre casă.

Ajunsese, poate, la douăzeci de yarzi de *corral,* când auzi hârâitul neinteligibil al vocii sheriff-ului. Părea că sunetele pleacă dintr-o ladă închisă.

Între timp, Jesse stătuse în uşă şi auzise astfel tot. Când văzu că Blaine le face un semn oamenilor din *corral* şi că ei trec peste bârne, alcătuind după aceea un front larg în spatele sheriff-ului – front ce se deplasa acum către casă, omul se îndreptă spre baraca în care dormeau ortacii săi şi îi trezi. Când medicul mai avu de parcurs cincisprezece *yarzi,* oamenii ieşiră deja în curte, unde se aşezaseră unul lângă celălalt.

Philip Ellsworth ajunse în fața casei. Cel mai apropiat de uşă era Jesse Leeman. La doi paşi de el, medicul se opri şi se uită în ochii aceia glaciali care se transformaseră acum într-o linie orizontală.

Apoi, privirea lui părăsi chipul dur, rătăci o clipă peste ceilalți bărbați care încremeniseră într-un aliniament perfect şi care măsurau acum îndârjiți membrii poterii.

— Intrați în casă, *doc,* spuse Jesse fără să se uite la el şi luați-vă şi fiica.

Medicul trecu pe lângă om, intră în casă şi ezită o clipă, dar îşi continuă apoi drumul.

Fetei i se păru că oamenii se preschimbaseră în stane de piatră. Vru să spună ceva dar îşi dădu seama că la fel de bine s-ar fi putut adresa unui cal sau unui bloc de piatră. Cu umerii căzuți, ajunse la uşă.

— Rămâi, Doreen! auzi în urmă-i vocea încă răguşită a sheriff-ului.

Se răsuci.

La mai puțin de trei lungimi de cal, cei opt se opriră în fața celor cinci oameni ai ranch-ului.

Înainte ca Blaine să continue, o măsură pe fată câteva clipe. Ochii îngustați ai sheriff-ului exprimau ceva care o înfioră pe Doreen.

— Ea a spus că mă va reclama, fiindcă vi-l abandonez pe Sycamore, vorbi el apoi, scrutându-i pe cei cinci din fața lui. Cred că nu greşeşte prea tare, nu?

— Zău? Părea că de pe buzele lui Jesse se desprinsese o țandără de gheață.

Blaine îşi trase în jos un colț al gurii şi mormăi:

— Dar nu ştie un anume lucru – că sunt silit să plec!

În aceeaşi clipă revolverele se şi aflară în mâinile oamenilor *ranchrului.* Erau bineînțeles îndreptate împotriva membrilor poterii.

Doreen alergă către *marshall.*

— N-ai decât să rămâi, Blaine, spuse ironic Jesse.

— Opriți-vă, domnişoară! Înapoi! strigă Jesse, dar fără ca să-i pese de asta, fata ajunse lângă omul legii, apoi zvâcni pe lângă el şi, smulgându-i pe neaşteptate revolverul din toc, i-l înfipse în spate.

— Şi eu ştiu să joc teatru! strigă ea în gura mare – dă-i drumul, *mister* Blaine! În direcția casei! Ştii foarte bine că nu voi trage, la fel de bine cum ştii că niciunul dintre oamenii aceştia nu vor trage asupra dumitale sau asupra oamenilor care te-au însoțit. Deci, spre casă, da?

Blaine se răsuci şi se holbă crâncen la ea, aşa cum ai face-o cu un duşman periculos şi neprevăzut. Apoi, cu un

gest îşi recuperă masivul Colt.

— Mulțumeşte-i lui Dumnezeu, domnişoară, că nu eşti bărbat, spuse el cu glas scăzut. Apoi se îndreptă din nou către cei cinci *cowboy.*

— Pentru amenințarea asta vei da socoteală, Jesse Leeman! Haideți, oameni buni, n-avem încotro. Să mergem! Apoi, cu o privire metalică, se adresă fetei: Vezi bine domnişoară că simțământul dumitale față de dreptate este şi al meu. Din păcate însă, aceşti oameni gândesc altfel. Dacă îmi permiți însă, îți dau un sfat bun, Texasul nu-i totuşi regiunea care să-ți priască. E prea fierbinte. Ai să constați lucrul ăsta şi la fel şi tatăl dumitale.

— Laşilor! râse ea chinuit. Laşi infecți! Aşa-i *mr. Marshall,* cum spui! Texasul nu-i de noi! Dar nu din pricina arşiței. Totul este prea josnic aici! Mult prea josnic!

Apoi se răsuci şi alergă spre casă.

Iar bărbaților din ambele tabere li se păru că sub lobii urechilor cineva le aprinsese nişte chibrituri.

Blaine fierbea, îi venea să ia drăcoaica de ciuf şi s-o scuture bine.

CAPITOLUL XII

MIC DEJUN ÎNAINTE DE EXECUȚIE

Întunericul se lăsase. Secera îngustă a lunii trimitea mănunchiuri de raze difuze, abia perceptibile.

Philip Ellsworth şedea pe o canapea în camera de zi şi răsfoia o carte groasă.

Lampa de pe masă răspândea o lumină puternică.

Doreen simțea din când în când oprindu-se asupra ei privirile îngândurate ale tatălui şi, ridicându-şi capul, se uita spre el, căutând la ochii aceia îngrijorați, dar care răspundeau totuşi calmul. Nu se putea citi în ei nici reproşul, nici lauda.

Oare de ce se implica atât de mult pentru tânărul care încă mai era cufundat într-un somn de moarte?

Stătuse multă vreme la patul lui şi îl privise fix.

Ştia cumva că e nevinovat şi că lupta ca să dovedească aceasta. Şi avea încredere în el.

De ce oare nu puteau gândi şi ceilalți aşa?

Slim şedea pe un scăunel în fața căminului. Plecat mult înainte, cu coatele proptite în genunchi şi cu fața cuprinsă

de reflexele roşietice ale limbilor focului, în care privea fix.

Singurul zgomot din încăpere era foşnetul filelor cărții pe care medicul o răsfoia.

Dar, Ellsworth nu citea.

Apoi Slim îşi scoase revolverul din toc. Se uită la armă ca şi cum n-ar mai fi văzut nicicând un asemenea obiect. Țăcănitul butoiaşului se auzi limpede, metalic şi foarte amenințător. Dee îşi aruncă ochii spre cowboy.

Fata şi bărbatul făcură acelaşi lucru. Privirile lor se încrucişară.

Fata constată că tipul nu arăta rău. Doar clinchetul acela o deranja.

— Slim, începu ea cu glas scăzut dar totuşi îndeajuns de tare. Omul îşi înclină puțin capul, în vreme ce sprâncenele i se ridicară puțin batjocoritor parcă. Bineînțeles că şi dumneata crezi în vinovăția lui, nu? Crezi că el a făcut-o?!

Omul confirmă cu un gest al capului, încă înainte de a spune „da”.

— Şi nu ți-a venit deloc gândul că s-ar fi putut să fie aşa cum pretinde el că s-a întâmplat?!

Slim săltă cocoşul îl apăsă apoi încât să revină în poziția inițială, după care studie interesat gloanțele care luceau mat în lăcaşurile lor.

În cele din urmă se uita pe sub sprâncene la ea.

— Şi ce vă face să credeți că nu este el făptaşul?

— Prea limpede nu ştiu nici eu de ce. Cred asta. Nu a spus prea multe, dar atât cât a fost, părea convingător, Sibley fusese somat de *mr*. Sutter. Voia să-l aresteze, fiindcă individul luase parte la jefuirea băncii. Dar banditul n-a vrut să renunțe la bani, ba a vrut să se şi sustragă marshall-ului. Din pricina asta a lovit. Dar din păcate a făcut-o excesiv de tare. La trei zile după asta Sutter şi-a revenit – mai degrabă putem spune că delirul provocat de febră l-a smuls din aşternut – şi a tras asupra lui Sycamore. L-a lovit în umăr. Şi a făcut-o cu arma tânărului.

— Eu ştiu?... Spuneți, mr. Ellsworth, ca medic socotiți că e cu putință ca Harald să-şi fi revenit? Adică, aşa bolnav cum este şi pradă unui acces pricinuit de fierbințeală, putea să tragă în individul ăsta.

Ellsworth îşi ridică ochii.

— O întrebare foarte grea, Slim. E posibil să fi avut un acces, dar cred că n-a fost singurul. Şi asta explică şi de ce s-a ruinat fizic atât de repede.

— Brian mi-a spus că mâine s-ar putea să-l operați. Ce urmări credeți că va avea aceasta? La ce vă aşteptați?

— Ca să fiu cinstit... doar la faptul, că şi-ar putea reveni

pentru un răstimp oarecare şi va putea să relateze întâmplările aşa cum s-au petrecut.

— Doar din pricina asta îl operaţi?

— Da!

Slim îşi muşcă buzele.

— Deci o faceţi... pentru... pentru individul ăsta?

Medicul dădu afirmativ din cap.

— Când îi cunoşti pe oameni în chip nemijlocit – aşa cum o facem noi, medicii – poţi deosebi mai lesne adevărul de minciună. Mi s-a părut foarte convingător ceea ce a spus. Şi mai ales, *cum* a spus-o, felul în care a vorbit.

— Nu pot să-l cred.

— Fiindcă eşti pornit împotriva lui, fiindcă eşti părtinitor, Slim, spuse Dee, iute. *Mister* Sutter a însemnat pentru dumneata şi pentru ceilalţi de aici mai mult decât oricare altă persoană. Sunteţi furioşi, sunteţi zguduiţi şi vreţi să-l răzbunaţi. Legea talionului: „Ochi pentru ochi..." înţeleg asta, Slim. Dar trebuie să ştim să rămânem şi *fair*[56]. Nu poţi lua viaţa cuiva, doar conducându-te după aparenţe. Şi din pricina asta trebuie să i se dea o şansă. Oare dorinţa de răzbunare e atât de puternică, încât trebuie neapărat să

[56] *Fair* – Cinstit, nepărtinitor.

existe o victimă, indiferent care ar fi aceea?

— Cred că aşa este, Dee.

— Ascultă-mă, Slim! Nu ştiu împrejurările în care l-ai cunoscut pe mr. Sutter, dar…

— … m-a scos de sub o căruță, în plină preerie. Acum nouă ani. Nişte indieni hopi îmi uciseseră părinții.

— Îl venerezi?

— Ca pe tatăl meu, Dee.

— Bun. Ce crezi că ar fi făcut în locul vostru, într-un asemenea caz?

Slim îşi ridică surprins capul şi privirea lui pur şi simplu păru că o soarbe. Apoi îşi îndreptă iar atenția asupra vârfului cizmelor sale. Se ocupă cu asta timp îndelungat. În cele din urmă se ridică.

— Vom auzi ce are de spus, rosti el încet.

— Dumneata da, Slim – dar ceilalți n-o vor face.

— Toți *cowboy ranch-ului* vor fi de față, *miss*[57] Dee.

De astă dată, vocea lui era puternică şi hotărâtă. Mai rămase în fața căminului, uitându-se pierdut la jocul flăcărilor.

După o vreme se răsuci şi, fără a-i mai privi pe cei din

---

[57] *Miss* – Domnişoară.

încăpere, trecu alături, unde zăcea Sutter.

În dimineața următoare, Doreen văzu cum cei cinci se îndreptară spre lac, după câtva timp îi văzu şi revenind, de astă dată îmbăiați.

Avu un simțământ ciudat când Jesse Leeman, în afară de salutul respectuos, îi mai adresă şi un zâmbet puțin crispat.

Şi ceilalți se comportară mai politicos decât ar fi fost de aşteptat în condițiile date.

După ce stătură câtva timp la căpătâiul bolnavului, *cowboy-i* se prezentară la micul dejun.

— Bună dimineața, îl salută Jesse pe medic. Acesta şedea în camera de zi şi mânca. Am înțeles că veți opera?

— *Yes*[58]*?* M-am hotărât s-o fac.

— Asta înseamnă deci că are o şansă, nu?

Ellsworth îşi aruncă ochii spre Slim, dar figura acestuia era absolut impenetrabilă.

Înseamnă că nu le-a spus nimic despre motiv, gândi el.

— Am puține speranțe. Îl măsură pe Jesse care îşi apropiase un scăunel şi se aşezase, în cazul unor astfel de răni grave, nu poți fi niciodată sigur sută la sută. Dee, adu

---

58 *Yes* – Da.

de mâncare pentru toată lumea.

— O clipă doar, trebuie să mă îngrijesc mai întâi de Sycamore. Tocmai acum s-a trezit.

Fata mai întârzie un moment, pentru a-şi da seama dacă vreunul dintre ei avea ceva de obiectat. Oamenii continuară însă să şadă la masă fără a comenta în vreun fel. Doar Jesse o privi pieziş.

Încruntat, constată că Doreen aşează câte ceva de mâncare pe o tăviță cu care se îndreptă spre camera de alături; tocmai atunci Sycamore se ivi pe prag. Avea pe el cămaşa de schimb a lui Ellsworth şi arăta destul de dărâmat.

Odată cu apariția lui, tensiunea puse stăpânire pe cei de față. Aveai senzația că arcul unui mecanism e prea încordat şi că poate ceda în orice moment.

Ochii cenuşii-albaştri ai tânărului păreau acum mult mai mici decât de obicei şi aveau un luciu nefiresc. Se uită pătrunzător la fiecare în parte.

— Puneți-i şi lui haleala aici, spuse Jesse cu un calm forțat cu care încerca să-şi ascundă tulburarea. Aşază-te! Era mai degrabă o somație şi cuvintele răsunară ca o împuşcătură.

Sycamore o privi cu coada ochiului pe fată. Pe chipul ei

se putea citi teama şi surpriza. Apoi, cu paşi târşiți, tânărul înconjură masa şi oamenii – a căror spinare era atât de țeapănă, de parcă le vârâse cineva pe sub cămăşi câte o scândură de călcat rufe.

Medicul cufundă în ceaşca sa cea de-a cincea linguriță de zahăr, astfel că lichidul dădu pe dinafară, iar pe tăblia mesei se adună o băltoacă mică, aburindă.

Rănitul se aşează pe scăunelul pe care – cu o mutră de călău – i-l împinsese Jesse.

Nimeni nu vorbea, toți îl scrutau pe Sycamore.

Dee făcu un mare efort pentru a se smulge tensiunii care ajunsese insuportabilă. Rând pe rând, aşează pe masă paharul, farfuriile şi două căni, mai adăugă apoi o pâine rotundă, unt, brânză, magiun şi şuncă prăjită. Apoi aduse o tigaie în care sfârâiau ouă ochiuri şi o puse pe un suport mititel cu trei picioare.

Sycamore trimise pe sub sprâncene o privire lungă spre Jesse care-şi făcea de lucru, jucându-se cu pumnalul pe masă. După ce se aşează şi fata, Jesse fu primul care-şi puse în farfurie două ochiuri. O făcu fără plăcere. Tot aşa procedară şi ceilalți. Apetitul nu-şi putea face loc, câtă vreme furia îi sugruma.

După ce cowboy-i terminară, Jesse împinse trepiedul

spre rănit.

— Ia! se auzi un şuierat căznit venind de pe buzele sale muşcate.

Sycamore luă porția de două ochiuri pe parcă nicicând nu i s-ar fi oferit atât de politicos ceva, încărcă zdravăn farfuria cu şuncă, apoi îşi mai unse şi două felii de pâine cu unt.

— Ceaiul! mormăi Jesse, arătând spre cană.

Niciunul din cei cinci nu mai mânca, toți şedeau țepeni ca nişte momâi de ceară.

După ce tânărul îşi umplu paharul, începu să mănânce. Pofta cu care o făcea acționa asupra *cowboy-lor* ca nişte palme. Jesse se roşi ca racul. Lui Dee îi veni să-şi deşerte farfuria în mutra tânărului. Brian şi Shad strânseră din pumni.

Acum începu şi Ellsworth să mănânce. Dee înghiți iar în sec şi nu se mai simțea în stare să mişte un deget. Neîntrerupt, ochii îi alergau peste mutrele crispate ale celor cinci bărbați, care şedeau la masă ca tot atâtea încărcături de dinamită.

— Acesta e Jesse Leeman, Sycamore, spuse după câtva timp răguşit medicul, dându-şi seama că rănitul nici nu-i cunoscuse pe *cowboy*. Apoi îi prezentă şi pe ceilalți.

Odată cu fiecare nume, Sycamore îl scruta pe bărbatul respectiv. Simți că un talaz de ură se revarsă asupra lui. Doar când îşi încrucişa privirea cu cea din ochii căprui ai lui Slim, mai stărui o clipă asupra chipului serios, ars de soare, pe care nu puteai citi nimic.

— Unde-i potera? întrebă el calm.

Jesse îşi răsuci puțin capul.

— Am trimis-o de aici. Pentru ce mai trebuie făcut, suntem oricum de ajuns.

— Tu eşti şeful cowboy-lor?

— Da. Te numeşti Sycamore, parcă? De fapt, care-i numele tău adevărat? Nu de alta, dar trebuie să ştii că vrem să punem la căpătâiul ucigaşului rancher-ului nostru o cruce pe care să fie trecut numele adevărat, nu vreo poreclă.

Sycamore îl fixă pe Ellsworth.

— Cum îi merge lui Sutter?

— Prost. Astăzi îl operez.

— Se poate nădăjdui cumva că-şi va mai recăpăta cunoştința?

— Nu ştiu. Poate că da, poate că nu.

— Şi-atunci, de ce-l operați? îşi repezi Jesse capul înainte.

— Fiindcă o şansă, oricât ar fi ea de mică, nu trebuie

neglijată.

Asta se părea că-l mulțumise pe om, fiindcă se răsuci din nou spre Sycamore, care continua să înfulece.

— Deci, cum îți spune?

— Sycamore, Jesse. Ceea ce înseamnă „Indian-Alb” în limba celor care m-au crescut. Iar *indian-traderii* care ne vizitau mi-au zis, din diferite pricini şi „Flying Arrow”[59]. Cam atâta despre asta, deocamdată.

— Bine. Jesse scoase o foaie de hârtie umplută cu un scris mărunt, o despături şi, după ce o privi ironic printre gene pe Doreen îşi aruncă ochii spre Ellsworth, pentru ca, în cele din urmă, să-l fixeze pe rănit.

— Totul se va desfăşura astfel, încât să semene cât mai mult cu felul cum are loc la oraş judecata şi execuția făptaşului, spuse el cu un ton care trăda cât era de pornit. Vă dați deci seama, miss Dee, că nu suntem nişte sălbatici, ci oameni civilizați.

— Poate îmi spuneți acum şi ce aveți de gând, vorbi ea cu glas scăzut.

— Formăm un juriu şi pronunțăm o sentință – parcă aşa se spune, nu?

---

[59] *Flying Arrow* – „Săgeată-care-zboară”.

— N-aveți voie să procedați aşa, n-aveți dreptul să faceți asta, se revoltă ea, aruncând o privire înflăcărată spre Sycamore. Conştiincios, acesta tocmai ştergea cu miez de pâine untura de pe farfurie.

— Aşa o fi, dar vrem şi putem s-o facem, spuse omul răspicat. Deci, mr. Ellsworth, luați parte?

— Cum sună acuzația?

— Omucidere. Jesse îşi țintui privirea asupra chipului surpat al rănitului.

— Cine este cel ucis? După câte cunosc, în asemenea cazuri există şi un mort.

Jesse trecu peste asta.

— Aici avem raportul *marshall-ului* Howard Blaine. Dacă vreți să-l citiți dumneavoastră, mr. Ellsworth, eu nu pot... hm. Scrisul lui Blaine nu prea se poate desluşi. Îi întinse actul peste masă.

Medicul luă raportul şi-l citi cu o voce rigidă, fără a-şi desprinde deloc privirea de pe el.

Cu fiecare cuvânt rostit, mânia *cowboy-lor* creştea. Chiar şi Slim strânse din pumni. Fața i se întunecase, deşi îi bătea inima până la gât.

Doar Sycamore îşi bău ceaiul, mai umplu încă o dată paharul, adăugă zahăr cât crezu că e necesar şi, cu un

sânge rece vădit provocator, începu să amestece cu linguriţa.

CAPITOLUL XIII

RÂSUL „SĂGEŢII-CARE-ZBOARĂ”

După ce Ellsworth termină, îndoi hârtia şi îşi îndreptă privirea spre Sycamore. Era linişte ca într-o biserică.

— Ce aveţi de spus în legătură cu cele auzite, întrebă în cele din urmă medicul, încordat.

— Nimic!

— Cum aşa, nimic? strigă Dee. N-aveţi nimic de spus împotriva unei acuzaţii de crimă?

— Nu, rânji Sycamore pieziş. Chiar crede cineva că iau în serios circul ăsta? Această aşa-zisă judecată?

Jesse dădu din cap.

— *All right.* Omul nu ia judecata în serios şi n-are nimic de declarat. Deci chestiunea este încheiată. După câte se ştie, în Texas ucigaşii sunt spânzuraţi. Cred că nu-i nevoie să mai punem la vot, întrucât treaba-i clară.

— O clipă, Jesse. Sycamore, nu te simți bine – izvorâră grăbite cuvintele fetei – ți-e rău, sau ce, în numele Atotputernicului, te face să nu spui nimic întru apărarea dumitale?

— Vă mulțumesc, d-ră Dee. Chiar foarte mult. Dar nu vedeți că n-ar avea niciun rost? Oamenii ăştia îşi doresc cu orice preț un țap ispăşitor. Nimic n-o să schimbe asta şi cu atât mai puțin ar putea s-o facă declarațiile mele. Şi, la urma urmelor, eu sunt de vină că am ajuns în situația asta. Ar fi trebuit să-l las pe Sutter să zacă în sângele lui – aşa cum mi-o spusese şi Sibley – iar acum aş fi în Noul Mexic, fără să mă doară capul măcar. Mi-am făcut-o cu mâna mea şi n-am decât să trag ponoasele. Dar e bine să ştiți că pentru a isprăvi cu încurcătura asta va fi nevoie de câteva morminte!

În acelaşi timp îi măsură pe cowboy cu o privire rece şi atât de pătrunzătoare, încât Jesse rămase un moment pe gânduri. Dar asta trecu repede.

— Atât eu cât şi fiica mea suntem aproape convinşi că eşti nevinovat, Sycamore, spuse medicul şi accentuă ultima parte. Iar într-o asemenea situație, eşti cumva obligat să relatezi totul.

— Bine, acceptă tânărul. Apoi, în puține cuvinte,

descrise cele întâmplate, având ca punct de plecare focul de tabără de pe South Cimarron. Ajunse astfel cu povestirea până la ziua precedentă.

— N-am fost nicicând mințit cu atâta neruşinare, gâfâi Jesse. Vocea lui trăda o ură imensă.

— Dă-mi o centură de arme, măsurăm câte cinci paşi şi ai să afli răspunsul meu în ce priveşte acuzația asta, spuse Sycamore cu răceală. Sunt la fel de slab, la fel de terminat ca un vechi lasou zdrențuit, dar tot mai sunt în stare să te trimit în iad, însoțit de bubuitura cuvenită şi asta încă mai înainte ca tu să poți măcar atinge cocoşul armei.

Omul se săltă cu atâta violență încât doborî scăunelul.

Doreen însă intervenise deja.

— Ați înnebunit de-a binelea, nu? Gloanțe, omoruri, bătăi? Doar de atâta lucru e în stare biata voastră minte, strigă ea.

— Afară! Ieşi afară! urlă Jesse, de parcă turbase. Dă-i centura ta, Brian. Îți astup eu gura! Posibilitatea de a-l omorî în duel pe ucigaşul lui Sutter îl fascinase în asemenea măsură, încât aproape că-şi pierduse mințile.

Nu se îndoi nicio clipă că-l va doborî.

Şi în vreme ce strigătele Deci se pierdură în vacarmul iscat de bărbații care țâşniră şi ei de pe scaunele lor, Jesse

aştepta lacom ca Sycamore să iasă în curte.

— Gândeşte-te bine ce faci, spuse tânărul cu un calm reținut fiindcă şi în el totul tânjea după confruntarea cu revolverele; era un fel de supapă care-i dădea posibilitatea să se aerisească.

Da, vrusese să-l salveze pe Sutter. *Marshall-ul* – în accesul provocat de febră – golise magazia revolverului, trăgând asupră-i şi-l rănise! Apoi, mai fusese şi bătut; fusese doborât ca ultimul răufăcător. Iar acum indivizii aceştia voiau să-l omoare! Mânia din el dăduse în clocot.

Voiau să vadă sânge?

Ei bine, aveau să-l vadă! Dar nu numai culoarea sângelui său, nu!

Şi-acum era afară, în lumina orbitoare care se revărsa asupra curții.

Brian îşi desfăcu centura. Jesse dădu şi el buzna, ca şi cum răstimpul ce mai rămăsese până când avea să-l trimită în iad ar fi fost prea lung.

Tânărul auzi vocea Deei strigând:

— Slim, țipă ea, trebuie să împiedici asta! Slim!

Vocea aspră a omului spuse:

— N-avem cum, Dee. Rămâi aici! Nu ieşi?!

Fata mai strigă ceva. Sycamore auzi şi glasul medicului

dar nu mai prinse înțelesul vorbelor, deoarece se şi plantase în mijlocul curții, cu picioarele depărtate. I se năzări că trâmbițe îndeamnă la atac. Vârful picioarelor îl furnică, în creier... ei bine, în golul acela nu putea fi decât aer încins, apăsător. Iar deasupra, soarele aşeza de zor comprese fierbinți. Lumina strălucitoare îi aduse furia la paroxism. Acum îl mai anima doar pornirea nebunească a distrugerii.

Iar în fața lui – acest Jesse Leeman. Cu picioarele zdravăn înfipte în pământ. Sigur de sine, mare şi impunător. Purta o cămaşă de culoare deschisă, ca majoritatea celor care se confruntă zilnic cu arşița.

Da, o cămaşă cu mici carouri roşii. Şi exact într-un astfel de carou se găsea nasturele buzunarului din partea stângă a cămăşii.

Brian se apropie de el.

Cu o mişcare bruscă îi întinse centura de arme. Sycamore o luă. Întâmplător, atinse şi mâna omului. Ceva îl cutremură. Scrâşnind, fu silit să se stăpânească. Impulsul îi dictase să smulgă revolverul din toc şi să tragă. Impulsul acela elementar de a spulbera prin plumbi şi foc toate neplăcerile, toată mânia şi truda zadarnică, suferințele şi dezamăgirile.

Apoi, observă că deja îşi pusese mecanic centura şi că

tocul revolverului se afla ceva mai spre dreapta decât era el obişnuit.

— Eşti gata? auzi el vocea glacială a lui Jesse tăind aerul ca un brici. Privirea crâncenă a lui Sycamore îi cuprinse o clipă pe cei trei cowboy care stăteau lângă peretele casei cu mâinile încleştate pe crosa revolverelor.

Slim nu-şi ținea mâna astfel, ci o vârâse în dosul centurii. Dar tânărul nu văzu asta.

— Sunt gata! îşi auzi el vocea precipitată rostind răguşit.

— Atunci, dă-i semnalul, Dan, un foc!

Acum atenția sa era concentrată asupra mâinii care urma să dea semnalul.

Câteva fracțiuni de secundă chinuitoare se scurseră, înainte ca împuşcătura din revolverul lui Dan să detune spre cerul albastru. Dar cu puțin înainte de asta, se mai auzi ceva: un strigăt din care răzbătea nu atât spaima, cât o rugă fierbinte.

Era Doreen! Când bubui focul din arma lui Dan, fata îşi apăsă ambii pumni pe gură.

Apoi lucrurile se precipitară.

Furia înspăimântătoare a lui Sycamore anulă handicapul provocat de halul de slăbiciune în care se afla.

Scoase arma mai rapid decât o făcuse vreodată.

De-abia îşi adusese Jesse mâna deasupra crosei, de-abia atinsese cocoşul şi încă nu începuse de-a binelea să smulgă din toc revolverul masiv, că se şi auzi urletul strident al văpăii galbene-aurii care zbură spre el.

Era ca şi cum lovitura copitei unui cal sălbatic i-ar fi smuls din mână tocul, cu armă cu tot! Şocul se simți cumva înfundat, dar extrem de puternic.

Jesse era tot pe poziție. Cu picioarele depărtate şi aplecat uşor.

Nemişcat ca o stană de piatră. Ochii i se căscaseră larg. Degetele mâinii sale drepte începură acum să caute febril tocul revolverului, pe care glonțul îl separase, însă de centură aşa cum ar fi făcut-o o tăietură de cuțit.

Toți văzuseră foarte clar ce se întâmplase. Toți. Medicul, fata, Shade, Brian, Dan şi Slim.

Păreau că asistă la reprezentația de gală a unui circ şi nu le venea să creadă ce văzuseră!

Dan gemu neputincios.

Shad şi Brian, care cunoşteau ambii câte ceva despre nobila artă a mânuirii unei asemenea arme, se simțiră ca şi cum cineva i-ar fi cufundat în apă rece.

Jesse văzu cu o uimire fără de margini revolverul fumegând din mâna lui Sycamore, văzu cum acesta îşi

sticleşte dinţii şi simţi unda de mânie supraomenească pe care o iradia acest tânăr de înălţime medie, şters, cu sănătatea atât de zdruncinată.

Spectacolul însă nu se terminase.

Circul are şi momente vesele, nu?

Ei bine, Sycamore râdea!

Mai întâi. Se auzi aşa, ca un fel de chicotit, apoi un gâlgâit abia reprimat. După asta însă, explodă.

Cu *Coltul* în mână, Sycamore râdea astfel încât răsuna toată curtea, râdea astfel încât urechile începură să le ţiuie şi ochii le rămaseră lipiţi de el, de tânărul care, pradă acestei porniri, se pleca din ce în ce mai mult pe spate şi, ţintuind bolta cea largă râdea – din ce în ce mai tare.

Apoi urmă o scenă pe care supravieţuitorii sălbaticei încleştări de la *Clearwater Springs* n-aveau s-o uite niciodată.

Sycamore scuipă. Sau cel puţin păru că o face, fiindcă saliva nu se văzu. După acest intermezzo, râsul continuă. Iar obiectul râsului, cel de care se râdea, era Jesse. Din cascadele neverosimil de stridente răzbătea aceeaşi mânie imensă.

Râsul se sfârşi brusc şi veni rândul acelei întâmplări extraordinare despre care spuneam că nu s-a şters de fel

din memoria participanților.

Tânărul se răsuci. De fapt, trebuie să spunem că rămase locului şi că doar partea superioară a corpului făcu mişcarea – tot aşa şi mâna care ținea revolverul.

Dan fu primul care privi în minuscula gură circulară a țevii.

Înțepeni. I se păru că e cuprins de un îngheț ucigător. Voi să înşface revolverul, voi să tragă, dar... nu era în stare să acționeze!

Împuşcătura nu întârzie. Glonțul vâjâi spre el. Totul se repetă: o dată, de două ori, de... Revolverul împroşcă un stocato îndrăcit cu succesiune atât de rapidă încât nu puteai percepe separat fiecare detunătură.

Pe sub lobul urechii stângi a fiecărui *cowboy* – atât de aproape însă că simțiră şi arsura plumbului – fluieră câte un glonț care se strivi apoi de peretele casei.

În afară de ultimul, pe care Coltul îl trimise drept în slava cerului.

Şi Sycamore prinse iarăşi să râdă.

Oamenii împietriseră, tânărul aruncă revolverul descărcat la picioarele lui Brian, astfel încât nisipul se adună cu violență într-o arteziană ciudată.

— Ha! Ha! Ha! Mă întrebați mai înainte cum mă

numesc? În afară de Sycamore, deci de „Indian-Alb” mi se mai spune şi *Flying Arrow!* Şi ştiți de ce? Pieile-Roşii slobozeau un stol de săgeți şi eu izbuteam să nimeresc cel puțin şase din ele! Din zbor! De fiecare dată. Ha! Ha! Ha! V-a plăcut circul, nu? Ha! Ha! Ha! Jesse cel însetat de sânge, strigă el ca şi cum ar fi fost beat şi voi, ăştialalți! Ştiți de ce nu v-am ucis. Ha! Ha! Ha! Ştiți sau nu? N-aveți cum şti – pentru asta trebuie şi creier, iar voi... Să vă răspund tot eu, smintiților, idioților, nenorociților ce sunteți! Din pricina *unei fete!* De fapt, din pricina *strigătului* unei fete! Da, *miss* Dee – am mai spus că sunt prost. Şi văd acum că asta n-are leac. Puteam să vă iau pe toți la rând... puteam să vă dobor pe toți. Aş fi putut să-l las în paza Domnului pe Sutter. Dar naiba ştie! Cred că eu unul nu mă mai vindec. Aşa şi acum mă puteți spânzura, dacă aveți jalnicul curaj s-o faceți. Spânzurați-l pe cel care i-a scos boss-ului vostru din gâtlej – pentru a nu se sufoca – fasolea şi carnea nemistuită. Cu degetele astea am făcut-o! Spânzurați-mă! Ce mai aşteptați? M-am săturat până-n gât!

Apoi, cu o mişcare greoaie se îndreptă spre Jesse, care încă nu-şi revenise. Sycamore se apropie. Pas cu pas.

Tăcerea dobândise consistență materială.

— Voiam să te împuşc, Jesse Leeman, şuieră el. Că mai

trăieşti, e mulțumită drei Dee. Atât de ieftin însă, tot n-ai să scapi.

Dreapta lui Sycamore lovi iar şi iar bărbatul cel voinic. Era pusă în mişcare de o forță disperată, explozivă.

O măciucă n-ar fi izbit altminteri. Tânărul îşi consuma acum ultima rezervă a puterii sale, chiar ultima.

Nu-şi simțea de fel rana în clipa aceea.

Gâfâia. Se opri, iar de pe buzele sale se strecura un geamăt. La picioarele lui, leşinat, zăcea Jesse.

Cu brațele atârnând inerte, Sycamore mai rezistă aproape un minut.

Apoi, lovit parcă de un trăsnet, se prăbuşi peste adversarul său.

CAPITOLUL XIV

ÎNTRE MÂNDRIE RĂNITĂ ŞI DRAGOSTE TÂNĂRĂ

Primul care-şi reveni fu Jesse Leeman.

Îşi mişcă întâi piciorul drept – apoi pe celălalt. După asta

săltă capul, se holbă nedumerit în juru-i pe sub pleoapele grele, pentru ca, mai apoi, săltându-se în capul oaselor, să simtă apăsarea poverii.

Încă mai-nainte de a-şi da seama că Sycamore era cel care zăcea aşa, de-a curmezişul, îşi reveni şi acesta.

Tânărul făcu ochii mari, dar nu reuşi să vadă decât vălurile negre şi unduitoare ale unor cețuri. Vertijul nebunesc al slăbiciunii îl culcă iar la pământ. Parcă s-ar fi aflat pe un leagăn în continuă mişcare.

În clipa următoare, balansul încetă. Dispăruse şi vălmăşagul de impresii.

Putea iar să raționeze limpede. Când prin a doua oară, îl văzu pe Brian Laredo apropiindu-se cu paşi greoi. În urma lui, ceilalți. Dan, Shad şi Slim. Clătinându-se, lunecă lateral de pe corpul lui Jesse, izbuti să se înalțe în genunchi şi îşi clătină capul de câteva ori. Totul deveni şi mai clar. Observă cum Brian îşi ridică revolverul şi cum îl vârî între cămaşă şi pantalon.

O zvâcnitură îl repuse pe picioare. Se clătină. Ambele brațe pendulau vlăguite.

Jesse mugi înfundat şi se ridică. Reflexul îi conduse mâna spre centură. Privirea avidă găsi tocul revolverului. Zăcea în nisip, la vreo doi paşi de el şi de adversarul său.

Sycamore vru să înainteze spre Brian, dar Jesse îl prinse de braț. Tânărul îşi răsuci capul şi îl privi.

Jesse n-arăta deloc bine. Bărbia sa îşi dublase volumul din pricina unei protuberanțe înroşite. Ochiul stâng dispărea pe jumătate sub o umflătură zdravănă provocată de lovitura lui Sycamore.

Brian se opri chiar în fața tânărului. Pe neaşteptate, pumnul său trosni scurt în figura acestuia. Sângele țâşni imediat din nasul lui Sycamore, iar capul îi fu mult dat pe spate de violența loviturii; rămase totuşi în picioare.

Rezistase. Se clătina, oscila de colo-colo. Dar rămăsese în picioare. Simți pe buze gustul metalic şi sărat al sângelui care îl buşise.

Înainte ca Brian să poată plasa altă lovitură, Slim îl şi blocă.

— Cred că-i de ajuns, spuse el răguşit, apoi se răsuci în jurul axei proprii, pentru a-l privi în ochi. A fost o luptă corectă, Brian. N-ai decât să continui, dar după ce băiatul se va reface cât de cât.

— *By Gosh!* şuieră Brian cu chipul desfigurat. Ce, poate scapă nepedepsit, după ce l-a doborât pe Jesse?

— Asta-i treaba mea, se oțărî Jesse, înfigându-se între Sycamore şi Brian.

— Stop! strigă Slim, în chiar momentul când Jesse vru să-şi arunce pumnul spre faţa tânărului şi, dând drumul braţului lui Brian, se azvârli spre acest „nou” adversar al lui Sycamore, primind astfel în plină figură răsuflarea fierbinte a omului. Acum chiar că nu se mai poate. Nu vă e ruşine? Braţul jos, Jesse! Nu vezi că băiatul e terminat de-a binelea?

— N-are rost să ne oprim, mârâi acesta.

— Am spus să încetaţi sau, pe Dumnezeul meu, mă obligaţi să trec de partea sa.

— Ce? urlă Jesse ca un nebun.

— Să-l lăsaţi în pace, atât vă spun. Nu suport să văd cum schingiuiţi un om complet vlăguit, un om care nu se mai poate apăra. Indiferent cine ar fi el! Ia! îşi întinse batista spre Sycamore, iar acesta începu să-şi tamponeze sângele.

Tânărul şi-o apasă apoi în mijlocul feţii şi îşi împinse capul mult înapoi. O durere ascuţită îi străfulgera rădăcina nasului. Tâmplele îi erau înţepate de mii de ace. Simţii că-i vine rău.

Dintr-odată, în mâna lui Dan apăru un revolver.

— Nu ştiu ce şurub ţi s-a dereglat, Slim, spuse el agale, dar ştiu că dacă în trei secunde n-ai plecat dintre ei, apăs pe trăgaci.

Lui Slim i se ridică sângele la cap.

— Ce şi tu ai înnebunit? bubui el. Vâră-ți fierătania aia în toc!

— Două secunde încă! zise Dan, rece.

Dar acum sosise şi clipa cea mare a Doreenei. Fata se ivise brusc între Dan şi Slim, astfel că revolverul ținteа acum spre corpul ei.

— Cred că ați făcut îndeajuns pe nebunii, nu? Renunță la revolver.

Slim interveni:

— Lăsați-l, *miss* Dee! Dan îşi vine şi singur în fire. Ajutați-l pe Sycamore să intre în casă. Haideți băieți, hai să mai discutăm o dată toată afacerea asta.

Calmul său suveran avu într-adevăr efect asupra zurbagiilor. Dan îşi vârî revolverul în toc, îşi luă un avânt şi păşi țeapăn spre baracă.

Slim şi ceilalți îl urmară.

Rana lui Sycamore se deschisese şi sângera abundent. Pansamentul pe care Dee i-l făcu, reuşi să oprească hemoragia.

— Îți mulțumesc, spuse ea încetişor.

Mâna lui făcu un gest care voia să arate că tânărul nu vede rostul acestor spuse.

— De ce pansezi un nerod ca mine? Vocea lui sfârşită

trăda o imensă oboseală. Am avut în repetate rânduri şansa să mă salvez. Chiar adineaori puteam să-i scot din luptă pe toți, rănindu-i astfel încât... N-am făcut-o cu toate că ştiam că greşesc. De ce ai strigat, d-ră Dee? De ce ai făcut-o?

— Fiindcă... fiindcă eu cred în dumneata, Sycamore, spuse ea cu un ton scăzut, îți cred fiecare cuvânt.

— Eşti nebună! exclamă el. Cum se poate una ca asta? Dacă va continua tot aşa, în câteva zile voi începe şi eu să cred că l-am doborât pe Sutter. Deci să nu-mi spui că te încrezi în vorbele mele. Ți-e milă, domnişoară. Ți-e milă de unul împotriva căruia e pornită haita. Ți-e milă de cel care e mai slab. Asta-i tot. N-am nevoie nici de aşa-zisa încredere pe care mi-o arăți, nici de milă şi nici de ajutor. Dă-mi pace!

Epuizat, se aşeză cu greu pe un scăunel, iar capul îi căzu pe tăblia mesei.

Rămase astfel câtva timp.

Dee era în fața scrinului, pe care se găsea deschisă cutia cu bandaje. Chipul ei părea că e luminat din interior.

Nu-l scăpa din ochi pe tânărul strivit de disperare şi, dintr-odată, ştiu că nu era vorba doar de a crede pe cineva sau de a-l compătimi.

— Sycamore, rosti ea încet.

Rănitul nu se mişcă.

— Sycamore, insistă ea.

Aceeaşi lipsă de reacție.

Fata merse spre el. Apoi, cu o mişcare infinit de tandră, îşi trecu degetele peste părul lui răvăşit.

Tânărul tresări. Dee simți asta foarte desluşit. N-avea cum să ştie în ce fel acționa această mângâiere asupra lui. Nu-şi cunoscuse mama, noțiunile de părinți şi casă nu-i spuneau nimic. Iar dezmierdările erau ceva pentru care ştia că trebuie să plăteşti cu dolari.

Sycamore țâşni de pe scăunel, aprins la față şi cu pumnii strânşi.

— Afară! urlă el cu o voce gâtuită, făcând-o pe Dee să dea înapoi, speriată. Dispari de aici! Afară, afară, afară!

Doreen se sculă, albă ca un perete văruit de curând. Tremura.

— Vino, Dee! se auzi de la uşă o voce liniştită.

O mână îi prinse brațul.

Sycamore stătea lângă masă cu picioarele depărtate, bronzul pieptului musculos era vârstat de feşele bandajului, iar şuvițele de păr îi cădeau pe față. Privirile sale incandescente țintuiau spațiul uşii, unde Ellsworth tocmai o trăsese pe Doreen lângă el.

Peste umărul fetei, medicul îi aruncă rănitului o privire

lungă, pe care n-o puteai tălmăci uşor.

În cele din urmă, Sycamore îşi coborî pumnii încleştaţi. Braţele îi căzură inerte pe lângă corp. Se răsuci, ajunse iar pe scăunel şi îşi îngropă capul în mâini.

La prânz, Ellsworth operă. Cu chipurile rigide, Dan şi Slim îl asistau. Intervenţia dură două ceasuri.

Bandajat proaspăt şi palid ca un mort, Sutter zăcea între perne.

De jur-împrejurul patului, în picioare, cowboy-i stăteau nemişcaţi. Dee încerca să-l facă pe bolnav să înghită ceva lichid. De câteva ori reuşi.

Cowboy-i rămaseră astfel un timp îndelungat. Foarte îndelungat. Nici acum nu vorbiră. Medicul sălta din umăr, ca răspuns la privirile lor imploratoare şi îşi mută ochii spre întinderea de un albastru intens al lacului. Cu capetele plecate, ieşiră.

Ghemuit pe călcâie şi meditând sumbru, Sycamore se sprijinea de peretele hambarului. Nu-şi ridică ochii atunci când călăreţii părăsiră casa.

Brian îl privi ţintă, îndelung, se răsuci şi constată că medicul îl ajunsese din urmă.

— *Rancher-ul* va supravieţui *doc?*

Acesta clătina capul, tăcut.

Brian înghiți greu, îşi mută privirea la Sycamore, apoi se uită iar în ochii cenuşii ai lui Ellsworth.

— Hai să mergem, vorbi Jesse; apoi, adresându-se lui Slim, adăugă: avem de discutat.

— Părerea mea ați aflat-o azi dimineață.

— Ce dacă, e mai bine aşa!

— Bine, fie!

Merseră spre lac.

O clipă, Ellsworth privi în urma lor, apoi îl căută din ochi pe Sycamore, care continua să şadă la umbra aruncată de acoperişul hambarului. Ca urmare a incidentului cu Dee, refuzase să îmbrace cămaşa tatălui ei.

Medicul trebui să surâdă când văzu asta.

Un copil mare, un copil încăpățânat.

Inițial, avusese de gând să-l cheme în casă, după asta îşi aminti de schimbul de cuvinte pe care îl avusese cu Dee, puțin înainte de operație.

— Îl iubeşti? o întrebă el, aşa, în treacăt.

Ea se ridicase de pe scaun, se aşezase în fața lui şi îi pusese ambele mâini pe umeri, zâmbind resemnată, Apoi dădu din cap, mai întâi timid, apoi însă hotărât.

— Dar nu mai vreau să-l văd, *Dad*[60], hotărî ea.

Se aşteptase pesemne ca ultima parte a spuselor să-i convină tatălui ei, fiindcă fu nevoită, făcând ochii mari, să asculte următoarea replică:

— Trebuie să fii îngăduitor cu o persoană care a trecut prin atâtea – că nervii îi cedează acum, e aproape firesc, Dee! Sunt convins că n-a vrut să te jignească.

— Şi-atunci, cum de a...

— Dee, tu îl iubeşti. Mi-am dat seama imediat de lucrul acesta. Şi sentimentului n-ai cum te împotrivi. Trebuie să-l ajuți pe Sycamore, copila mea. Nu-l evita acum, asta i-ar spori însingurarea.

Fata îl privi lung.

Dumnezeule, se gândi el. Niciodată n-aş fi crezut că în cazul ei se va produce atât de rapid trecerea de la copilul îndărătnic la femeie. Dar schimbarea avusese loc. Păcat că împrejurările nu fuseseră altele.

— *Cowboy-i* lui Sutter muncesc aici de ani de zile, în arşiță şi izolare. Şi asta se cunoaşte. Sunt mult mai irascibili decât alții, iar hotărârile lor sunt luate repede – uneori chiar pripit. Cu Sycamore vorbesc eu acuma, Dee.

---

60 *Dad* – Diminutiv de la „Daddy” (tată, tătic).

— Ce vrei să spui?

— Să intre neapărat în casă. Oamenii plănuiesc ceva.

— Ai să-i spui şi că... cred că n-ai de gând să afle... N-aş vrea să... în niciun caz să n-o faci!

— Ba da, Doreen! Cine ştie ce-a avut în cap când te-a jignit. Trebuie să cunoască adevărul.

Fata nu-i mai răspunse. Discuția se opri acolo.

Medicul îi văzu pe cei cinci aşezându-se pe malul lacului. Nu mai era timp de pierdut. Traversă curtea şi se apropie de tânăr, care privi în sus cu sprâncenele încruntate, de parcă s-ar fi temut că va trebui să-şi scuze purtarea. Dar nu putea fi vorba de aşa ceva! De ce, n-o ştia nici el.

Ellsworth se aşeză pe o ladă care se afla în apropierea lui Sycamore.

— Şi operația, cum...? încercă tânărul, gâtuit de emoție, să întrebe.

— Sper să-şi mai revină o dată, înainte de a muri.

Rănitul privi în gol.

— Doreen te iubeşte, spuse tatăl după un timp.

Capul lui Sycamore se răsuci fulgerător.

— Mai spuneți asta o dată, vă rog, şopti el.

— Doreen te iubeşte! Şi iubirea unui om bun te obligă, Sycamore! Chiar n-ai decât numele acesta, băiete?

— Nu, răspunse tânărul, mecanic. „Indian-Alb”, „Flying Arrow”... atâta a fost de ajuns pentru un pui de pripas în tabăra indiană, mărturie că pe acolo trecuse reprezentantul *„Marelui Tată Alb”*[61], care se îndrăgosti de fiica şefului de trib. Fructul iubirii lor, rămase fără mamă din chiar clipa naşterii sale. Fără tată rămăsese la scurt timp după ce „Pasărea Argintie” îi mărturisise tânărului militar că era gravidă. Şi atunci colonelul, a cărui misiune legată de o rezervație a indienilor se terminase oricum, găsi cu cale că retragerea într-un asemenea caz e o tactică oportună şi dispăru la momentul potrivit. Că mai târziu ofițerul cu pricina pieri ucis de săgețile unor piei-roşii – cu prilejul unei incursiuni a generalului Sherman – este o altă poveste. Apoi numele acestea se dovediră a fi destul de bune şi pentru călărețul care şi-a căutat până acum un rost în preeriile dintre Texas şi Oklahoma.

După câteva minute Ellsworth întrerupse tăcerea, cu constatarea calmă că timpul presează. Dacă oamenii dezbăteau acum pe malul lacului, asta însemna că în curând, într-un fel sau altul, hotărârea va fi luată.

— Şi, după părerea dvs., ce-ar trebui să fac?

---

61 *Marelui Tată Alb* – Preşedintele S.U.A.

— Să intri în casă. Sunt înarmat şi Dee este.

— Trebuie să înțeleg că sunteți de partea mea şi că la nevoie veți interveni şi cu arma?

— Da!

Sycamore îşi suflecă pantalonul şi extrase revolverul din carâmbul cizmei, arătându-l neaşteptatului aliat.

— Deci fata ți l-a dat deja? Foarte bine!

— Nu, eu mi l-am însuşit, în ziua în care ați ajuns aici. Era în coburii ei.

— Bine. Dar hai să intrăm.

— Rămân aici, replică tânărul hotărât.

Chipul uscățiv al medicului se crispa, trădându-i nemulțumirea.

— Acum vrei să ne menajezi şi nici nu-ți dai seama că procedezi tocmai pe dos.

— Este încurcătura mea, mr. Ellsworth. Că Doreen mă iubeşte, este minunat. E nemaipomenit chiar. Îmi pare rău că m-am purtat cu ea aşa cum am făcut-o.

— Şi ce să-i spun? întrebă medicul scurt.

— Că o iubesc şi eu, Doc. Dar faceți-o să înțeleagă că n-are rost să-şi piardă vremea cu unul de teapa mea. Există bărbați mai potriviți pentru ea decât sunt eu, un coate-goale care acum n-are nici măcar o cămaşă şi pe care îl poți ucide

ca pe un câine turbat. Aş zice ca şi dumneavoastră – ca tată al ei – credeți că fata a avut ghinion, îndrăgostindu-se de...

— Nu. Nu cred asta. Cred doar că are de-a face cu un om greu de cap!

— De ce? Şi aşa nu se alege nimic din asta?!

— Pe Doreen o cunosc foarte bine, băiete. Noi trei ne aparținem acum: tu, Dee şi cu mine. Iar încăpățânarea ta nu poate schimba nimic din toate astea. Cauza ta este şi a noastră. Deci, hai înăuntru până când nu-i prea târziu!

Sycamore inspiră adânc.

Cuvintele calme ale medicului deşteptaseră în el sentimente dintre cele mai diferite.

Apoi scutură capul.

— Îți mulțumesc, *doc.* Foarte mult. Dar trebuie să rămân aici, afară.

— Nici nu m-am aşteptat la altceva, Sycamore.

Se ridică, îi întinse mâna şi tânărul o strânse puternic.

— Ca să fiu cinstit, cred că nici eu n-aş fi cedat. Dar asta nu schimbă cu nimic realitatea: ceea ce faci acum înseamnă, mai mult ca sigur, o sinucidere nebunească.

— Spuneți-i că-mi pare rău de întâmplarea de azi dimineață, insistă Sycamore.

Ellsworth îşi vârî mâna în buzunar.

— Am să-i spun. Aici ai o cutie de muniție – e calibrul 38. Şi nu uita: rănile coapselor şi ale brațelor se vindecă destul de repede. Nu sunt foarte primejdioase, dacă n-a fost nimerit întâmplător osul sau vreo arteră – înțelegi?

— Nu e vorba că, deocamdată, Sutter încă trăind, omul ăsta încă nu e un asasin, Slim, strigă Jesse. Nici nu e vorba că aş vrea să-mi scot pârleala pentru faptul că ne-a doborât. Nu sunt atât de înapoiat, dar...

— Şi atunci, ce vrei? întrebă Slim liniştit.

— Ce vreau? Ceea ce vrem cu toții, nu. Vreau să mai stau ore în şir să văd cum boss-ul nostru crapă jalnic, în vreme ce ticălosul care l-a adus în halul ăsta încă nu şi-a primit răsplata şi îşi îngăduie să rânjească batjocoritor. Asta vreau? Şi nu înțeleg; cum de poți avea o slăbiciune pentru un astfel de om. Cum să nu-mi ies din fire, Slim, când văd că unul de-ai noştri e în stare chiar să aibă cuvinte bune despre individ.

— Da orbiți mai sunteți, fraților! începu acum să strige şi Slim. Cred că arşița v-a pârjolit mințile. De când se obişnuieşte pe la noi ca un om să nu aibă parte de şansa lui? De când? Dacă şi Sutter ar fi gândit tot aşa, atunci ați fi morți de ani de zile! Iadule, dacă ar fi limpede că el l-a doborât pe *rancher,* n-aş mai scoate o vorbă. Dar nimic nu

arată că el a făcut-o. Nimic! Ba dimpotrivă! Aproape că-mi vine să cred că e nevinovat.

— Idiotule! strigă Shad, roşu de mânie. Te sfătuiesc să bagi bine la urechi: n-ai decât să crezi despre ucigaşul lui Harald ce vrei. Din parte-mi, n-ai decât s-o şi spui. Dar dacă îndrăzneşti să mişti măcar un deget împotriva noastră când îl vom pune să plătească pentru crima lui blestemată, atunci...

— Atunci – ce? Slim făcu doi paşi îndărăt, astfel că avu acum în față frontul alcătuit de ceilalți patru.

Atitudinea lui, care era amenințătoare şi distantă, realitatea că intervenise ceva între ei, între cei care fuseseră prietenii cei mai buni, care ar fi înfruntat şi iadul dacă ar fi fost vorba să-l apere pe celălalt – toate acestea le tăia respirația, astfel că n-avură cum să-i răspundă.

Slim o văzu. Atitudinea lui se decontracta puțin.

— Dumnezeule, băieți! Atât de departe am ajuns deci! Stăm unii în fața altora de parcă am vrea să ne luăm gâtul. Şi asta fiindcă nu fac altceva decât să apăr părerile celui a cărui moarte, chipurile, vreți s-o răzbunați. Dar mai gândiți-vă nițel! Tu, Shad, nu crezi că Harald, de-ar fi în locul meu, n-ar spune şi el că trebuie să-i dăm o şansă omului? Măcar şansa să încerce să dovedească adevărul celor spuse de el.

Şi tu Dan – ți se spunea „Sticky Finger” şi Harald ți-a acordat o şansă. Tu, Brian ai împuşcat un om neînarmat şi asta cam părea a fi asasinat. Dacă boss-ul ar fi procedat tot aşa cum ai tu de gând s-o faci acum, de mult te-ar fi mâncat viermii. Iar tu, Jesse? Ca să spun aşa, Sutter a tăiat funia care-ți împodobea gâtul. Chiar aşa, credeți că voi sunteți cei mai îndreptățiți să-i luați la ceartă? Tocmai voi?

— Să taci! Jesse îşi împinse bărbia în față – în numele lui Dumnezeu, Jo, ține-ți gura!

— Ba bine că nu! Fiecare dintre voi a greşit cândva; *fiecare!* Iată un motiv în plus pentru a vă vedea de treabă şi pentru a proceda *fair* cu Sycamore. Să vă mai spun ceva: dacă se va constata într-adevăr că el a fost făptaşul, voi fi primul care-i pune juvățul de gât. Dar cât timp nu-i dovedit nimic, tot eu voi încerca s-o împiedic. Şi încă un lucru, descreieraților: Nu vi se pare ciudat că nu l-a împuşcat pe Jesse, cu toate că putea s-o facă foarte uşor? Nu, fiindcă n-aveți nimic în troacele alea? Sunteți prea porniți, caraghioşilor! Păi ne-a avut pe toți în fața cătării sale şi nimănui nu i-ar mai fi păsat de noi. Dar, nea arătat că e cel mai rapid țintaş pe care l-am văzut vreodată. *Şi ştia că vreți să-i alungiți gâtul. Şi nu v-a împuşcat.* Nu vreți să vă gândiți la motivul pentru care n-a făcut-o?!

Cu un sunet ce amintea de un mârâit amenințător, îşi aruncă enervat brațele în sus.

— Aşa şi acum mă duc la Sycamore. Dacă vreți să-l spânzurați – gândiți-vă că mai sunt şi eu pe acolo, s-a înțeles?

Cu asta se răsuci şi plecă spre grupul de clădiri.

Soarele se afla aproape pe verticala lacului.

Umbra lui Slim era scurtă. Oamenii se uitară după el cu ochii mari, ca şi cum de asta ar fi depins viața lor.

De-abia după ce omul parcurse cam treizeci de metri, lui Jesse îi reveni vocea.

— Smintitule! strigă el răguşit. Nu te băga, Slim! Ăsta-i ultimul meu cuvânt! Altminteri ai patru Colturi împotriva ta.

Slim nu răspunse, ocoli colțul barăcii şi dispăru.

CAPITOLUL XV

ADEVĂRUL

Sycamore îl văzu venind şi îşi dădu seama îndată despre ce era vorba. Cu un salt, fu în picioare.

Slim văzu crosa revolverului ieşind deasupra pantalonului.

— Eşti înarmat?

— *Yea,* de câteva zile. S-a întâmplat ceva, Slim?

— Vor să te spânzure.

— Şi ce te priveşte asta?

— Nu mai vorbi prostii! O să ne descurcăm cumva. Trebuie doar avut grijă să-i scoatem din luptă, nimerindu-le brațele.

— Nu te amesteca. Este încurcătura mea şi trebuie...

— M-am săturat! şuieră Slim înfuriat. Oare azi n-am de-a face decât cu nebuni? Haide, de ajuns cu palavrele şi la adăpost în spatele şopronului. Uitei că se apropie. Hai!

Şi-ntr-adevăr, frontul larg al celor patru ocolea în clipa aceea baraca. Slim îl trase după sine pe tânărul care se împotrivea. Şopronul se afla acum între ei şi *cowboy.*

— Dacă mai aud că treaba asta nu te interesează, îți dau una la cap şi mă ocup singur de toată povestea.

Când agresorii ajunseră în dreptul uşii barăcii, Shad intră şi reveni cu un lasou.

— Hei, Jesse! strigă Slim. Să ştii că Sycamore are un *sx-shooter* calibrul 38. Sunt de părere să renunțați! N-are nimic împotriva voastră – eu cu atât mai puțin – dar dacă nu vă

potoliți, va trebui să tragem.

— Dar trage odată, *greaser*[62] afurisit, urlă Jesse. Va fi spânzurat şi dacă vei îndrăzni să slobozi măcar un foc, te agățăm şi pe tine lângă el.

În clipa aceea, Coltul lui Slim latră şi pălăria lui Jesse se rostogoli pe jos.

— Aşa, Jesse – acum îți dai seama că nu glumesc.

— *All right!* Cât despre trucul cu revolverul calibru 38, să ştii că nu ține.

Cu un țiuit strident, rozeta pintenului de la cizma piciorului stâng al lui Dan Wardlow – vizibil lui Sycamore – fu smuls de glonțul trimis cu măiestrie de arma tânărului. Cât pe ce ca omul să se trezească pe jos.

— Atenție, e înarmat! strigă Jesse şi goni cu paşi lungi spre celălalt perete al şopronului. Prietenii săi făcură la fel.

— Şi dacă ar trage ca Satana în persoană, gâfâi Dan, următorul meu glonț îl va doborî.

— Shad şi Brian dați-i drumul. Încercați pe dincolo. Trebuie să-i lovim din două părți.

Dar de-abia îndrăzni Brian să-şi arate vârful nasului, că pocnetul sonor al „calibrului 38” dislocă din stâlpul de la

---

62 *Greaser* – Mexican (peiorativ), murdar, soios.

colțul şopronului o aşchie care crestă dureros obrazul bărbatului.

Brian începu să înjure.

— Rămâi aici şi fi atent! şopti Jesse, mă cațăr pe baracă şi încerc să cad în spatele lor.

— Nu, îl contrazise Brian, căruia mânia turbată îi dăduse o idee. Shad, tu te pui capră şi mă ajuți să ajung pe acoperiş. Între timp, trebuie să le abați atenția. De sus, e o joacă de copil să-i nimeresc!

— În cazul lui Slim, cred că o împuşcătură în umăr ar fi de ajuns, spuse Shad cu o voce înecată.

Brian se răsuci furios.

— Ce, acum începi şi tu? Ştia foarte bine ce face, atunci când s-a dat pe partea ucigaşului. Vrei să aştepți până când te omoară? Hai, ajută-mă?

Alăturându-şi palmele, Shad alcătui un punct de sprijin. Brian se propti în el cu un picior şi fu săltat până reuşi să apuce marginea acoperişului. În clipa următoare, ajunse sus.

Îi mai văzură tocurile cizmelor, apoi dispăru.

— Nu prea avem timp. Trebuie să le dăm de furcă. Jesse se strecură spre colțul din dreapta al clădirii şi trase cu coada ochiului spre partea cealaltă. De pe acoperiş nu se

auzea nici cel mai mic zgomot. Observă borul unei pălării şi trase.

Shad şi Dan făcură la fel. Dar Sycamore se făcuse una cu pământul – mâna cu revolverul simțea acum nisipul fierbinte.

Gloanțele şuierară pe deasupra lui. Mult prea sus pentru a fi primejdioase.

Prevăzuse atacul, aşa că două lovituri de răspuns fulgerătoare nimeriră chiar în flăcările de la gura revolverelor.

Dan avu ceva mai mult noroc decât Shad. Coltul lui – urmare unei izbituri puternice – zbură lateral, în țărâna de lângă baracă. N-avea cum să-l recupereze de acolo.

Shad însă se alese cu antebrațul străpuns. Arma îi fu azvârlită la câțiva yarzi.

Gemetele sale îl făcură pe Jesse să se întoarcă brusc.

— La naiba, dar unde ți-e Coltul, Dan?

Acesta îşi freca de zor podul palmei.

— Individul mi l-a „furat”. Lovitura lui meşteşugită mi l-a zburat cât colo. Hai să te leg, Shad.

Acesta îşi muşcă buzele. Durerea din umăr era cumplită. Cei doi fuseseră scoşi din luptă, constată Jesse măcinat de-o furie neputincioasă. Dacă va fi nimerit şi Brian, n-o să-i fie

bine deloc. Împotriva acestui trăgător miraculos şi a lui Slim nu se putea descurca de unul singur. Ciuda aproape că-l sufoca.

Cu un salt ajunse iar la colț.

Dincolo, tocmai se vedea un revolver pe care cineva îl împingea înainte.

Hotărât, acționă trăgaciul...

În acelaşi moment, un glonț îi spintecă antebrațul stâng, de la încheietura mâinii până la cot.

Slim nu simți de fapt o durere, ci doar o lovitură puternică. Nu izbuti să se adăpostească fiindcă izbitura îl aruncase puțin înapoi, ceea ce-l făcu să se împiedice de o roată de căruță. Ultima mişcare îi aduse astfel partea stângă în bătaia armei lui Jesse.

Acesta trase imediat.

Primul glonț îl lovi sus în umăr; şocul îl scoase în afara protecției oferite de şopron.

Şi-atunci, Jesse îşi goli tot încărcătorul.

Slim fu mort pe loc.

Brian, care ajunse târâş până la marginea acoperişului şopronului, văzu scena, se trase şi mai mult în față şi, ridicându-se rapid, trase.

Ar fi trebuit să-l nimerească pe Sycamore sută la sută,

dacă... dacă individul şi-ar fi păstrat locul.

Dar de îndată ce tânărul văzu cum, din pricina gloanțelor trase de el, Colturile, adversarilor sunt smulse şi aruncate departe, alergă grabnic spre colțul construcției.

De-abia făcuse două-trei sărituri, că dincolo răsună rafala de împuşcături care literalmente îl ciuruiră pe Slim.

Apoi, oblic deasupra lui, ceva fulgeră.

Sycamore înțelese instantaneu care-i situația, iar săritura următoare îl depărtă mult de perete; izbuti să-l vadă pe Brian îngenuncheat pe acoperiş şi trăgând.

Primul glonț al tânărului îi smulse acestuia din mână revolverul, care se mai descărcă o dată din pricina impactului. Cel de-al doilea se înfipse în umărul stâng, ceea ce-l proiectă pe Brian înainte, astfel că aterizâ cu capul în butucul masiv al roții de căruță.

Dar omul nu mai simți nimic. Leşinase.

Sycamore nu mai întârzie. Era sigur de efectul loviturii sale.

Alte câteva sărituri îl aduseră la celălalt capăt al şopronului; văzu chipurile lui Shad şi Dan devenind livide de spaimă, dar Jesse lipsea.

Continuă să alerge şi, trecând pe lângă răniții dezarmați, ajunse la colțul celălalt.

Da, Jesse era aici.

Se strecura cu fereală spre colțul unde se afla Slim, mai avea vreo doi paşi până acolo.

Tot aici, Sycamore văzu trupul nemişcat al lui Slim care zăcea pe pământ într-o poziție ciudat de contorsionată.

Că era mort, asta se vedea dintr-o aruncătură de ochi şi că Jesse fusese cel care-l răpusese cu rafala aceea de împuşcături pe care o auzise mai-nainte, i se lămuri pe dată. Îl trecu o undă de mânie.

Niciodată nu-l afectase atât de tare moartea cuiva, cum o simțea acum – în cazul lui Slim. Furia îl devora!

— Jesse! urlă el cu vocea aproape sugrumată. Nu mai avea decât o singură dorință: să-l trimită în iad cu sânge rece şi fără a clipi – pe cel care-i ucisese prietenul.

Palid, *cowboy-ul* se răsuci fulgerător, cu revolverul în mână. *Şi iar răsună un strigăt.*

Că venea de undeva din apropierea casei, nu-şi dădu seama. Ca o iluminare îi străfulgeră însă gândul că Dee era cea care strigă. Şi glonțul care ar fi trebuit să-l ucidă pe Jesse, fu trimis astfel încât să-i nimerească brațul, undeva între umăr şi cot, făcându-l pe *cowboy* să se prăvălească pe spate. Coltul îi zbură din mână şi căzu la niciun lat de palmă de chipul încremenit al lui Slim.

— Încetați! Încetați! strigă fata de parcă îşi pierduse mințile. Sutter şi-a venit în fire! Repede, veniți încoace, nu-i timp de pierdut. Repede!

Doreen dispăru imediat; Sycamore, privind într-acolo, nu mai reuşi să vadă decât o umbră.

— Hai, înăuntru – nu mai sta, îl îndemnă el pe Jesse, care părea că se aşteaptă la un glonț şi care de-abia acum începuse să înțeleagă despre ce era vorba.

Sutter îşi revenise.

Shad era atât de tulburat încât de-abia îşi mai simțea durerile. Dan fu primul care intră în clădirea principală a ranch-ului.

Apoi se regăsiră toți patru în jurul patului în care făptura îngrozitor de slăbită a marshall-ului, proptită de perne, şedea pe jumătate ridicată.

Avea ochii deschişi. Erau într-adevăr afundați în nişte văgăuni osoase adânci, dar priveau, în jur cu luciditate.

În ciuda liniştii desăvârşite care domnea acum, vocea lui de-abia putea fi auzită. Dar când toți se plecară, mult înainte, izbutiră să desluşească următoarele:

— Sycamore, băiete, iartă-mă, că te-am... te-am rănit.

— Cine v-a doborât, mr. Sutter, întrebă Ellsworth cu vocea voalată.

— Sibley, *doc.* Dar, ascultați băieți. A, iată-l pe Jesse şi... ah, Dan. Ochii săi trecură mai departe peste chipurile crispate ale *cowboy-lor. Şi* tu... Shad... îmi pare, bine... că vă... mai văd... o dată... Unde, unde... privirea care începuse iarăşi să prindă strălucirea febrei continuă, să caute... unde este... unde este Brian şi unde-i... Slim? Unde-i... Slim?

Ultima întrebare răsuna în urechile lui Jesse ca trâmbițele de la Ierihon. Înghiți. Un soi de paralizie puse stăpânire pe corpul său. Simți ceva fierbinte care-l sufocă, ochii îi înotară în lacrimi; iar în gură se adună apă, de parcă i-ar fi venit rău. Genunchii începură să-i tremure.

— Sunt pe pajişte, *mister* Sutter, mă duc să-i chem, înghiți Sycamore greu şi ieşi din cameră.

Da, aş... aş vrea să... înainte de a muri, aş vrea să-l văd pe Slim. Simt că voi muri, Jesse, vino mai aproape, mai...!

Jesse nu mai reuşea, să vadă nimic, lacrimile îi întunecaseră ochii. Dar se aplecă spre Sutter.

— El, Sibley, n-a vrut să mă ucidă, înțelegi Jesse? O întâmplare nefericită!

Cowboy-ul dădu din cap cu vehemență.

— Aş vrea... auzi Jesse... aş vrea să spuneți că a fost un necunoscut. Promite-mi, Jesse!

— Promit!

— Să... să fie lăsat în pace şi, Jesse... pe Cherokee... primiți-l printre voi... dacă... dacă vrea să rămână aici! E un băiat bun! Unul dintre cei mai buni pe care... pe care... l-am întâlnit vreo... Amuți.

— *Mister* Sutter, strigă încetişor Ellsworth în urechea acestuia, dar bolnavul îşi pierduse iarăşi cunoştința.

— Nu! strigă Jesse Leeman, nu vă atingeți de Slim, eu îl îngrop!

— Trebuie să te bandajezi, îi atrase atenția doc Ellsworth.

— Lăsați-mă! urlă Jesse de răsună toată curtea, lăsați-mă... LĂSAȚI-MĂ!

Văzură că sângele începuse de acum să-i umezească şi pantalonii, iar cămaşa era pătrunsă de-a binelea.

Clătinându-se intră în remiză, de unde reveni cu o cazma, cu nişte eforturi inimaginabile şi-l ridică pe Slim pe umăr şi, împleticindu-se, porni spre malul lacului.

Stăteau în casă şi se uitau după el.

După câtva timp, Jesse se reîntoarse.

Acum se clătina şi mai rău. Buzele erau atât de strânse încât păreau a fi o singură linie îngustă.

Merse spre *corral,* ciudat de rigid şi reveni de acolo pe calul neînşeuat şi ținându-se de coama acestuia.

— Dar încotro vrei să pleci? întrebă Ellsworth încetişor. Nu era atât o întrebare cât mai degrabă suna ca un oftat înăbuşit.

— Lăsați-mă, murmură Jesse, fără a opri calul, lăsați-mă!

Şi astfel, se îndreptă către pustietatea căreia i se spunea *Llanos Estacados.*

Fără, apă, fără arme, fără bandaje, încovoiat şi cu ochii de piatră.

Doreen se lipi de umărul lui Sycamore ca un copil înspăimântat care caută protecție. Tânărul îşi plimbă degetele peste o şuviță din părul ei.

Brian, Shad, Dan şi medicul şedeau lângă peretele casei, țepeni şi drepți ca nişte lumânări.

Priveau astfel în urma bărbatului care înainta acum spre apus, mereu spre apus, înfruntând deşertul copleşit de arşița incandescentă.

Nimeni n-a mai auzit vreodată ceva despre Jesse Leeman. Nici măcar calul lui n-a mai fost găsit fiindcă, după două zile, o furtună de nisip bântui violent peste Staked Plains. Şi după ce aceasta se domoli, *rancher-ul* Harald Sutter, care mai era şi *U.S. Marshall,* muri fără să-şi mai recapete cunoştința.

Îl îngropară lângă Slim.

SFÂRŞIT